

Gül Dağları

SEYDAHMET KUTUZMAN

YAYINA HAZIRLAYAN
ARİF BİLGİN

KAHRAMANMARAŞ
BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
KÜLTÜR YAYINLARI

Şiir

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

KAHRAMANMARAŞ
BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
KÜLTÜR YAYINLARI

Şiir

İmtiyaz Sahibi

Büyükşehir Belediyesi Adına
Hayrettin GÜNGÖR

Genel Yayın Yönetmeni

Duran DOĞAN

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi
Kültür Yayınları Serisi: 108

Baskı Tarihi

Mayıs 2021

ISBN 978-605-4996-97-1

Hazırlayan

Arif BİLGİN

Tasarım

Emrah TEKİN

İletişim Adresi

Kültür, Spor ve
Turizm Dairesi Başkanlığı
Kayabaşı Mah. Vakıf Tarla Cad. Köker
Konağı No:6
Dulkadiroğlu/Kahramanmaraş
Telefon: 0(344)225 24 15-16

Gül Dağları

Seydahmet Kutuzman

YAYINA HAZIRLAYAN

ARIF BİLGİN

KAHRAMANMARAŞ
BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
KÜLTÜR YAYINLARI
ŞİİR

TAKDİM

Ŗiir ve Ŗair denilince ilk akla gelen Ŗehrin bir ferdi olmak, insana ayrı bir mutluluk vermektedir. Türk ve dünya edebiyatının söz ustalarının, önemli hikâyecilerin ve son dönem önemli romancılarının yetiştiği KahramanmaraŖ, artık birçok Ŗeyin yanında Edebiyatın BaŖkenti payesini de hakkıyla taŖımaktadır.

Köklü tarihi, zengin örf adetleri, bereketli topraklarıyla medeniyetlere ev sahipliği yapmıŖ olan Ŗehrimizin bir edebiyat Ŗehri olarak bilinmesi elbette tesadüf değildir. Tarih, kültür, sanat ve edebiyat bu Ŗehirde ruh bulmuŖtur. Mahzun Medine'nin kahraman kardeŖi MaraŖ, milli ve manevi hasletlerini bağrında taŖıyarak Hayrettin MaraŖi'den Sümbülzade Vehbi'ye, Karacaoğlan'dan Dadalođlu'na, stad Necip Fazıl'dan Mahzuni Ŗerif'e uzanan büyük ve coŖkulu bir serüvenin, zgn bir hikâyenin vücut bulduğu Ŗehirdir.

Faruk Nafiz'in Han Duvarları'nda hüzün; Arif Nihat Asya'nın "MaraŖ Türkiye'nin temel taŖıdır, MaraŖ Türkiye'nin kalem kaŖıdır," dizlerinde destan; Abdürrahim Karakoç'un Ŗiirlerinde masumun ve mazlumun hak haykırışı; Ŗairlerin en zarifli Cahit Zarifođlu'nun hikâyelerinde çocuk kalbi; Yedigzel Adam'ın ağabeyi Nur Pakdil'in dilinde Kudüs misali direniŖin belgesidir bu Ŗehir.

Dn olduğu gibi bugün de kapısını çaldığımız üç evden dört Ŗair ya da yazarın çıktığına Ŗahit olacağınız bu Ŗehirde yazarlar, Ŗairler, ozanlar bir karınca misali fikir iŖçiliđine, söz sanatına hizmet etmekte, üretmektedirler. Yüzlerce yazarı, Ŗairi ve ozanı olan Ŗehrimizin bu kıymetli değerleri ve eserlerinin daha geniŖ kitlelere ulaŖmasını arzu ediyoruz. Bu vesileyle KahramanmaraŖ BykŖehir Belediyesi olarak ulusal ve uluslararası standartlarda kültür, sanat ve edebiyat alanında eserler yayımlıyoruz.

Türk edebiyatının önemli Ŗairlerinden biri olan Seydahmet Kutuzman'ın hayatı ve Ŗiirlerini içeren bu kıymetli eseri, edebiyat camiasına kazandırmıŖ olmanın mutluluğu içerisindeyiz. Bundan sonra da Ŗehrimizin edebiyatına, kültürüne, sanatına ve tarihine katkı sađlamıŖ olan değerlerimizi ve eserlerini sizlere sunma gayreti içerisinde olmaya devam edeceğiz. Bu vesileyle eseri yayıma hazırlayan baŖta Arif Bilgin olmak üzere kitapta emeği geçen herkesi kutluyorum.

Hayrettin GÜNGÖR
BykŖehir Belediye BaŖkanı

ÖNSÖZ

Kıymetli şair kardeşim Seydahmet Kutuzman'ın şiirlerini derleyip toplayıp “GÜL DAĞLARI” adıyla yayınlamıştık. Bu çabamızla rahmetli kardeşi Esat ile birlikte (maddi destek vermişti) ona yapacağımız duadan başka en güzel ve olması gereken vefa borcumuz buydu.

Türkiye'ni halk şiirinde en iyilerinin/ilk onun arasına girecek güçte bir şair olmasına rağmen ne kendisi bu yeteneğinin üzerine gerektiği kadar eğildi ne de o yıllarda şiirlerini mahalli birkaç dergi veya gazete dışında yayımlama imkânı buldu. Bu bağlamda Şairlerimizden Nurettin Durman'ın bir köşe yazısında bir vesile “İçinde Seydahmet Kutuzman ve şiiri olmayan Türk Edebiyatı kitapları eksiktir...” diye yazmıştı. İşte öyle bir şairdi...

Şimdi şairimizi Seydahmet Kutuzman'ın kitabını yeniden yayınlama imkânı doğdu. Duran Doğan Bey arayarak Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi olarak kitabını yeniden yayınlamayı düşündüklerini belirtip benim üzerinde çalışıp çalışmayacağını sordu. Sevinçle, memnuniyetle kabul ettim. Hemen başladım, gece gündüz çalışarak, önceki baskısına göre daha hatasız ve hiç yayınlanmamış birkaç şiirini de ekleyerek tamamladım.

Bize bu güzel sevinci yaşatan, ilimizin güçlü bir şairinin eserini yeniden yayınlamaya katkı sağlayan ve hem de merhum Seydahmet Kutuzman'ın unutulmamasına sağlayan Kahramanmaraş Büyükşehir Belediye Başkanı Hayrettin Güngör'e teşekkürlerimi sunarım.

20 Mayıs 2021
Arif BİLGİN

ÖZGEÇMİŞİ

1946'da Elbistan'da doğdu. Sekiz kardeşin 4'üncüsü olarak dünyaya geldi. Annesi Elbistan'ın Hökelekler kabilesinden Fatik Hanım, babası Fakılar kabilesinden Müteahhit Mehmet Efendi'dir. Babasının işi nedeniyle öğrenim hayatını çeşitli illerde sürdürdü. İlkokulu İskenderun'da, ortaokulu Elbistan'da ve liseyi Malatya Turan Emeksiz Lisesi'nde bitirdi. Tahsiline devam amacıyla Dil Tarih Coğrafya Fakültesinin Tarih Bölümünü kazanıp okumaya başladıysa da rahatsızlığı nedeniyle ikinci sınıftan ayrılmak zorunda kaldı. Askerliğinden sonra bir süre bulunduğu işlerde, daha sonra AEL'ye girerek yakalandığı amansız hastalık nedeniyle 1998 yılında mülulen emekli oluncaya kadar çalıştı. Günde üç dört paket sigarayı ve otuz kırk bardak çayı hiç terk etmedi. Akciğerinin birine veda etti; fakat bunlardan birine yine de veda edemedi. 12 Mart 1999'da aramızdan ayrıldı. Kabri, Elbistan Hocaşâde mezarlığında.

.....
(* Nüfus cüzdanında da Seydahmet olarak yazıldığı için, şairimiz de hep bu şekilde kullanmış, ancak şiirlerinin birçoğunda hece ve duraklara uyumu sağlamak için (Seyit Ahmet) olarak da yazmıştır. Biz de hatırasına hürmeten onun istediği gibi yazıyoruz. (A.B.)

YAKINDAN TANIYALIM

Arif Bilgin

Arkadaşım, can arkadaşım Seydahmet'in yüzü sürekli hayattan beklediğini bulamayanlara has, yarı küskün, yarı kırgın bir görünümü taşıdı. Esmer teni, enli ve kara bıyığı, enli ve kara kaşları ile kaşlarının hemen üstünden başlayan gür ve asi saçlarının simsiyah oluşu yüzünü biraz daha azgın, biraz daha gölgeli gösterirdi. İlk bakışta hiç gülmeyen biri intibar bıraksa da gülmeyi, hatta kahlaha ile gülmeyi ne kadar çok severdi.

İrice, anlamlı, kahve, ışıltılı yanan, zekâ pınarı olduğunu hemen belli eden gözleri..

Fark edilen ve anında insanlara güven huzmesi yayan siması..

Orta boyu, hafif öne eğik yürüyüşüyle hafızalardan gitmeyen silueti..

İnci, yakut, altın dolu, elmas dolu kalbi... Sadece zor ama haklı olarak kırıldıklarını, af dilemedikçe affetmeyen katılığı da bir köşesinde taşıyan, mücevher dolu kalbi..

Latifeden hoşlanan; ama o nispette kırmaktan çekinen bir gül harmanı, bir çiçek bahçesi gönlü..

Bırakın üçüncü şahısları, neredeyse muhatabına bile fark ettirmeden muhtaç olduğunu bildiği kimi tanıdıklarına, hatta sokakta veya bir köşede tek başına yaşamak zorunda kalmış insanlara maddi manevi desteğini esirgemeyen (Yazları bulduğu bir kuytu yerde kışları izin verildiği sürece hamamın külhanında barınan bir yarı mecnun, kendisinden yardım isterken çok hastalandığını fark etmiş ve hemen hastahaneye göndererek tedavisini, ilaçlarının teminini sağlamıştı) ve bunu sadece Allah rızası için yapan muhteşem vicdanı..

Birlikteyken içinden geldiği gibi rahat ve samimi olduğu belirli bir grup dışında ünlü, mevkii, mal mülk sahipleri ile yan yana bile olmayı hiç sevmeyen;

daha çok -A- takımı saydığı üç beş dostunu aradığında bulamadığı an bunalan ve hemen, anında onlarla birlikte olma yollarını arayan, bulan ve sükûna eren ruhu..

Ahı, feryadı bir sevda buğusuyla örtülü; patlamamış volkan gibi içinde barındırdığı ve o nispette de sessiz, derinden şiir şiir yanan ruhu..

Evde çoğu zaman yalnız, ama dışarıda hemen hiç yalnız olmayan; bir dost bulamazsa çayını hızlı hızlı yudumlayıp evlerine, evdeki yalnızlığına sığınan varlığı..

Evlenmeyen, evlenmeyen; evlenmeye -sanki kısa ömrünü biliyor gibi- direnen ve "Bana tahammül edemezler..." kalıbındaki özgüven zedelenmesini ruhunda taşıyan şair..

Ailesinin, bizlerin ve birçoklarının uzun ve etkili ısrarına rağmen bekârlıktan ve bakırlıktan ayrılmayan şair..

İyi ki evlenmemiş şair...

Çok sigara içen.. Hep sigara içen.. Günde üç dört paket sigara içen. Otuz kırk bardak ortalamasıyla demli çay, çaydanlıklar dolusu çay içen; hem sigara hem çay içen şair. (Bana tahammül edemezler' demesinin arkasında nezaketinin yanı sıra acaba bu iki ve vazgeçmeyi hiç düşünmediği tiryakiliği mi yatmaktaydı?)

Evdese, günün herhangi bir saatinde, gecenin ikisinde, sabahın onunda, ikindinin on altısında çay demlenmesini ister ve doyup usanıncaya kadar içerdi. Sigarayı da öyle.. Aklına düştüğü, ciğerlerinin, parmaklarının, dudaklarının aradığı her saatte de sigarayı..

Herkesten çok üşüdüğü için evde (kışları çayhanelerde bile) kolay kolay kapıyı ve pencereyi açtırmazdı. Dolayısıyla evleri sigara dumanından ekmeklik / tandırlık gibi olurdu. İki küçük ve bir büyük kardeşlerinin ve ziyaretine gelen ahbablarının savurduğu dumanlar da cabası. Göz gözü görmezdi... Sigarasının ve dumanının çokluğunu vurgulamak için anlattığı şu fıkra tadında hatırasını zikretmeden geçmek olmaz artık:

Epey yaşlıca olan annesi Fatik teyze bir gün rahatsızlanınca Seydahmet

doktora götürür. Doktor çeşitli kontrollerden sonra şunları söyler:

– Teyze, pek bir şeyin yok, sadece, ciğerlerin iyice dolmuş. Artık sigarayı kesinlikle içmemen gerekir...

Fatık teyze şaşkın bir halde cevap verir:

– Aman doktor bey oğlum, ne içmesi, vallaha benim ağzıma cuvara dea-
medi bile!

Konuştukça anlamışlar ki, meğer kadıncağız, Seydahmet'in yanında içtiği sigaralardan dolayı duman altı olmuş...

&

1978'de pekişti dostluğumuz; çok hızlı gelişti. Ben askerden henüz dön-
müş tayin bekliyordum; o ise TKİ'de yaklaşık bir yıllık memurdu. Nasıl da birden
bire bağlanmıştık; sanki yıllardır birbirimizi arayıp bulmuşuz gibi bir halimiz vardı.
Birçok düşüncemizin, duygumuzun, ilgimizin, olaylara, dünyaya bakışımızın para-
lellik taşıdığını gördükçe ayrılmaz ikili olmaya başlamıştık.

Hacı Ahmet (Cansız) Güllü, Seydahmet Kutuzman, Arif Bilgin. (29.7.1987)

Şiire teşvik ediyordum onu. İlk tanıştığımız ama merhabadan öte ko-
nuşmaya fırsat bulamadığımız gün, birlikte olduğumuz arkadaşlara, şair büyüğü-
müz, merhum Cansız (Hacı Ahmet Güllü)'dan "güzel şiir yazabilecek biri..." olarak
tanıtılmıştı. Biz üç dört arkadaş "Ağır Dönüm" isimli çayhanede otururken o da
içeri girmiş selam verip iki metre ötedeki karşı duvarın dibinde dizili duran iskem-
lelerden birine oturmuştu. Oturmadan önce de "Usta, bir çay..." diye seslenmeyi
ihmal etmemişti tabii. Konuştular:

– Merhaba Seydahmet, nasılsın guzum?

– Merhaba Hacı ağabey...

– Askerlik bitti mi?

– Bitti. Şimdi TKİ'de çalışıyorum.

– Şiir yazmaya devam ediyor musun?

– Yok Hacı ağabey, epeydir yazmıyorum. Terk ettim gibi bir şey...

Üstad Cansız Hacı, "Güzel şiir yazabilecek biri..." dedi ya adeta imren-
mişim. Elbistan'ın en önde gelen şairlerindin biri bile onu takdir ediyor diye...
Sonraki günlerde hep, ama gerçekten hep yeniden şiir yazmaya teşvik ettim. Sey-
dahmet ise 'artık bıraktığını ve yazdıklarını da yırttığını' söyleyip duruyordu..

"Zaten pek iyi şiir yazamıyorum..." tevazuuna sarılıyor; ama ben yakasını
bırakmıyor ve ille yeniden başlamasını istiyordum.

O günler, o haftalar ve o aylar hep birlikteydik. İkimizdik, birbirimize ye-
tiyorduk. O gün de sonra da bir sonraki gün de bir araya gelmek için sanki ayar-
lanmıştık.

Akşam evlerimize ayrılırken yarın için bir araya gelme garantisi alırdı.
"Tam on ikiyi çeyrek geçe gelirim; bekle beni e mi?". "Tamam, Allah'tan bir mani
olmazsa gelirim" derdim, vedalaşırdık. O sıralar AEL'ye (TEÜAŞ) ait lojmanlarda
görevliydi. Öğle tatiline çıkar çıkmaz gelirdi. Beni bekler bulunca da -ki hep bul-
du- Allah'ım nasıl seviniydi.. Sevincini belli etmiyor gibi nasıl da belli ederdi...

Ben ona "**Şeyhim**" diyordum. Bunu ilk defa ben söyledim. Yaşça benden

bir iki yaş büyük olan dost, arkadaş ve yakınlarıma ismiyle hitap etmeyi saygısızlık kabul ederdim; samimiyetimizden dolayı ağabey demek de pek uymuyordu, bu yüzden onlara ya “**mirim**” ya da “**şeyhim**” derdim. Seydahmet’e de hep ama hep ‘**Şeyhim**’ dedim.

Arkadaşlığımızın 1979-1980 süreci çarşı içinde, eski müftülüğün altındaki çay ocağından öte geçmeyen “Rahmi ERAY Kütüphanesi Yaptırma Derneği” adlı o küçük mekânda sürmeye başladı. Dinî, tarihî, edebî, fikrî birçok konuda tartışıyor; Osmanlıca çalışıyorduk. Tabii ki şiir yazma, okuma, okuduğumuzu eleştirmelerden arta kalan zamanlarda...

Aramıza veya sohbetimize gün geçtikçe eski arkadaşlar veya birkaç yaş büyük, birkaç yaş küçük yeni tanışlar da katılıyordu. Ben ‘**Şeyhim**’ diyordum ya, tanışıp beraber sohbet eden hemen herkes ‘**şeyhim**’ demeye başlıyordu. İlle ben dediğim için değil tabii, bu hitap ona hakikaten sınıyordu. Aylarca, yıllarca herkes “**şeyhim**” dedi. Bu, onun takma unvanı değil adı gibi oldu.

Bir gün çalıştığı müessesede Elbistanlı olmayan birisiyle tanışmıştım. Ayrılrken de ona selam göndermek istedim:

– Aynı yerde Seydahmet Kutuzman isimli arkadaşımız var, selamımı söyleyin.

– O kim ya, vallahi tanımıyorum...

– Aynı bölümdesiniz. Şairdir, muhasebe elemanı olarak çalışır. Orta boy-
lu, gür saçlı; biz Şeyhim de...

Daha sözüm bitmeden atılmıştı:

– Şeyhim desene hocam; tanımaz mıyım, başım üstüne selamın...

Şu cümleyi abartısız, yazmak istiyorum; Seydahmet’e yıllar geçtikçe gençlerden babası yaşındaki tanıdıklarına, dairedeki arkadaş ve amirlerinden esnaflara, hatta başka illerde yaşayan şair dostlara kadar herkes ona “**şeyhim**” dedi...

Onu, 1978’den itibaren hep yazmaya, tabii ille şiire ve okumaya zorladım. Daha önce yazdıklarını yırtmış; sadece bir kaç tım, bir kaç da yarım beş altı şiir kalmıştı aklında, onları da bir kâğıda yazdırıp almıştım.

Az önce yazdığım, hani öğle tatilinde buluşmak üzere gelip de beni bulunca o sevince bürünmüş hali vardı ya.. İşte o sevincinin bir köşesinde zor bulduğunu tez yitirme korkusu da vardı. O ana kadar pek sıkı fıki dostu hiç olmamıştı. Beni sevmiş ve kaybetmek istemiyordu. İşte bu yüzden kırmak da istemiyor, şiire teşvik edişime, içindeki cevherin bir volkan gibi homurtusunu sürekli duyduğundan, karşı da koyamıyor ve yavaş yavaş iki üç kıtalık şiirlerle cevap vermeye başlıyordu..

Her şiirini kelime kelime, satır satır inceliyorduk; beğenmediğim ve kendisinin de katıldığı her kelime, mısra, beyit veya kıtayı değiştiriyordu. Bir kuyumcu gibi işletmeye çalışıyordum. Şiir tamamlanınca da bulduğumuz ilk kâğıda yazar ve bana verirdi. Bu kâğıt, o zamanlar içtiği Bafra sigarasının kabının iç yüzü olabilir, elimize geçen veya satın aldığımız gazetenin reklam sayfasındaki boşluk olabilir, oturduğumuz çayhanede boşalmış şeker ya da çay kutusunun bir parçası olabilir. Bu eleştiri yılları içinde sadece ‘hurda’ kelimesine gücüm yetmemiş ve tüm ısrarlarımın rağmen onu değiştirmemişti.

Böylece on yılı aşkın süre yazdığı şiirlerin bir kopyasını bana verdi. Önce-
leri kalem ile yazardı, son zamanlarda aldığı daktilo ile. Sanki benim saklamamı ister gibi, sanki “güvenli ikinci bir yerim olsun..” der gibiydi. Araya bayram, tatil girer de bana veremediği şiir olursa cebinde taşır ve ilk bir araya geldiğimizde “Şu sende yok...” diyerek verirdi. Bunu vefatından da yıllar sonra onun “**Gül Dağları**” adını verdiğimiz şiir kitabını hazırlarken çok daha iyi anladım...

Sakladım o şiirlerini. Hep sakladım. Hâlâ da saklıyorum. İyi ki saklamışım...

Son yıllarında ona halk şiirinin yanında yine hece ile ama modern şiirler yazmaya teşvik ettim. Biraz daha geniş soluk kazansın istedim. Kafiye-
siz dörder, beşer ve altışar mısralı bentler halinde muhteşem örnekler verdi. Onları “**Gül Cezbeleri Yüreğinde**” başlıklı bölümde topladım. Keşke en baştan bu alana da açılmasını teşvik etseymişim...

Onaylanıp arşivlerimize kalkmış bazı şiirlerini haftalar, aylar sonra canına sinmemiş olacak ki elerdi. Şiirin adını vererek benim de elememi isterdi. Bilmediğim bazı hassasiyetleri depreşmiş olmalı ki ne kadar muhteşem olursa olsun o şiiri yırtardı... Ama ben iyi ki onu dinlememiş, saklamışım...

Son yıllarda da birçoğunu tekrar elemiş ve dosyalamak istediği şiirlerini daktilo ile yazıp çoğaltmıştı.

Şiirlerinin kitaplaşmasını maddi destek ile sağlayan kardeşi rahmetli Esat anlatmıştı; ömrünün son günlerinde, artık evden çıkamadığı günlerin birinde, hangi duyguya kapıldı ise **"Birden celallenip ayağa kalktı ve şiir dosyasını kapıldığı gibi odanın ortasında gürül gürül yanan sobaya atıp yaktı..."** demişti. Bu kitabı hazırlarken, çok sevdiğim ve kıymet verdiğim bir dostuma vefa borcumu öderken, herhangi bir sebeple yırtıp attığından kendisinde bile olmayan birçok şiirini saklamış olmamın ne kadar doğru olduğunu da ifade etmek isterim... Sorduğum, "şu şiirim sende var mı Arif?" dediği olurdu. İsterdi bazılarını; kimine memnun olur kimine de -sakladığım için- kızardı. İstediklerinin bir nüshasını getirirdim, alır okur, ya yine yırtar ya da katlayıp cebine kordu. Çoğu zaman, "Benim yırttığım, attığım şiirlerimi bile saklıyorsun, ne var sanki bunlarda..." demekten de kendini alamazdı. Yakmadan önce, özenle dosyalayıp müşterek dostlarımız merhum Abdulmuttalib Dere ile Orhan Poyraz'a da verdiği ve onların da muhafaza ettikleri nüshalardan anlaşıldığı gibi son seçkisinde 104 şiirini saklamayı değer bulmuş. Oysa arşivimde olanlarla birlikte kitabın birinci başkasında 170 şiirine yer vermiştim, bu baskısında ise ilk defa yayınlanacak şiirleriyle 179 şiirine yer verdim. Öte yandan dergilerde yayınlanmasına aracı olsunlar niyetiyle Ali Akbaş, Avni Doğan, Âdem Konan'a ve bestelesin için Celalettin Kurt'a verdiği nüshalarında daha az sayıda şiirinin olduğunu biliyorum.

Kitapta birkaç tane eksik, yarım, okunamayan, müstehcen kelimeler içeren ve bazı arkadaşlara takılmak için yazdığı şiirlerinden başka tüm şiirlerine, kaliteden ödün verme pahasına yer verdim.

Sanki ölümü sezmiş gibiydi... Bu yüzden birçok şeyi tehir etti... Hep öbür dünyaya tehir etti... Şiirlerini dikkatli okuyanlar görecekler ki ölüm hemen her şiirinde aşk ile el ele bir rüzgâr gibi korkulu bir fısıltı gibi dolaşmaktadır...

Ölüm temasını bu şekilde işleyen şaire az rastlanır ve şairlerden başka

ölüm temasını böylesine tabii olarak işleyen insanlara da...

&

Hafızası çok güçlüydü. Şiir yazma kadar kendi şiirlerini okumayı da çok severdi. Hele sevdiği ve dinleyenlerin zevk aldığını sezdiği ortamlarda inanılmaz coşku içinde okur okurdu. Kendisine has vurguları, üslubu vardı. Bu da şiirine ayrı bir tat katar, anlamını adeta dinleyenlere sirayet ettirirdi. Sanıyorum şiirlerinin tamamı hafızasındaydı.

Bilgi ve kültüre ile alakalı küçüklüğünden beri her ne öğrendi ise unutmamıştı; yeri geldikçe anlatır, çevresindeki insanların faydalandığını sezdikçe de ayrı bir zevk alırdı.

Prof. Ayhan Songar'a ve Prof. Recep Doksat'a, Siyasal Bilgiler Fakültesinde öğrenci iken muayene olmak zorunda kalmış, daha sonra da ikinci sınıftan okulunu terk etmişti.

Çok sık doktora giderdi. Alması gereken ilaçları yazdırırdı aynı zamanda. Kendisine güveni azdı. Bunu büyük bir problemmiş gibi görürdü. İnanılmaz derecede psikiyatri ile ilgili bilgisi vardı. Gittiği doktorlar ile fikir alışverişinde bulunur ve onların takdirlerini kazanırdı. Onun bu güven zedelenmesi, hem evlenmemesine hem de münzevî bir hayat yaşamasına sebep olmuştur. Arkadaş grubunun dışında sosyal ilişkisi yok denecek kadar azdı.

Akşamdan itibaren odasına çekilip çay ve sigara eşliğinde gece boyu oturmaya, sabahlamaya alışkındı. Tatil günlerinde çok geç yatar ve bu gecelerde de şiir yazardı. Tarih ve saatleri yazılı şiirlerine bakıldığında, çoğunun gece yarılarında ve daha sonra yazıldığı anlaşılır.

Bu alışkanlığını Siyasal Bilgilerde okurken kazandığını söylerdi. Elbistan'da da askerlik dönüşü, bir işte çalışmaya başlamadan önce eve kapandığı ve aylarca evden çıkmadığı olmuştur. Çıkmadığı zamanlarda da gecelerini gündüz, gündüzlerini de gece gibi yaşardı.

Yeri gelmişken çok ilginç ve kendisinin kâhkahalarla anlattığı şu hatırasını nakletmek isterim:

Siyasal Bilgilerde okurken, bir perşembe akşamı düşünür, temiz çamaşırlar giyer ve “Epeydir, namazı niyazı terk ettik, bâri yarın cuma namazına gideyim...” diye niyetlenir ve yatar. Alışkanlığı yüzünden uzun zaman uyuyamaz. Sonra derin bir uykuya dalar. Uyandığı zaman bakar ki saat on ikiye geliyor; telaşla fırlar ve bir yandan kollarını sıvarken bir yandan da lavaboya doğru koşar. Bunu gören ev arkadaşları sorarlar:

– Hayrola Seydahmet, rüya mı gördün?

– Yok ya... Gavurlara döndük.. Ne namaz ne niyaz; bari cuma namazı kılayım, dedim de.

Arkadaşları şaşkın; atarlar kahkahayı. Kahkahalarının arasında da zorla şunları söylerler:

– Yahu bugün cumartesi, sen hangi cuma namazından bahsediyorsun?

Donup kalır Seydahmet. Odasına dönerken fark eder ki perşembe günü yatıp cumartesi günü kalkmış...

&

Sırası gelmişken, merhum dostumu tanıttığı birkaç özelliğini ve bu özelliklerini yansıtan fıkrada hatıraları anlatmak istiyorum.

Çok üşürdü. Çok da eringeçti. Soğuk ve üşüdüğü günler daha çok eringeç olurdu. Çayhaneye geldiğinde yanan sobaya sarılırcasına yakın oturur ve iliklerine kadar ısındıktan sonra oturduğumuz masaya gelirdi.

Bir gün Seydahmet çok üşümüş olarak içeri girdi. Çayhane çok serindi. Ocakçı, sobayı daha yeni yakmıştı. Henüz çevresine ısı verecek kadar yanmaya başlamamıştı. Bunu görünce homurdanarak yanımıza geldi ve elleri paltosunun cebinde olduğu halde büzüşerek oturdu. Bir dakika geçmeden çaycı çayını getirip önüne korken bir kâğıt para uzatarak ricada bulundu:

– Şeyhim, sende olur, şu parayı boz heeri...

Seydahmet, başını hafifçe kaldırdı ve bizlerin bugün bile hatırladıkça kahkaha attığımız şu cevabı verdi:

– Get oğlum get. Şu soğukta, ben büzüşmüş halde otururken, geriye doğrulacağım, ellerimi paltomun cebinden çıkarıp pantolonumun cebine sokacağım, paraları çıkarıp paramı bozacağım, yetmedi, bir de tekrar paraları cebime koyup eski halime döneceğim... Naadar iş babaa...

Gelen gidenin bakışından belliydi ki kahkahalarımız caddeden duyulmuştu.

Unutulmaz bir hatıralarımızdan biri de şu:

Rahmetli eğitimcilerimizden Ali Kemal Küçük, Saraykent’e ev yaptırınca bir araba almıştı. Seydahmet Kutuzman Kümbet mahallesinde Saraykent’e giden cadde üzerinde otururdu. Arkadaşlarımızdan biri olan Ali Kemal Bey, evden işe, işten eve gelip gelirken rastladıkça **Şeyhi** de arabasına buyur edermiş. Bir gün Ali Kemal Küçük, Avni Doğan, Seydahmet Kutuzman ve ben çayhanede otururken Seydahmet, Ali Kemal Bey’e sordu:

– Kemal, bakıyorum da beni arabana bazen alıyorsun, bazen de almıyorsun ha.. Bunun bir sebebi var mı?

Çok zeki ve hazır cevap olan Kemal Bey, ŞEYHİMİZE şu cevabı kondurdu:

– Bunun sebebi ne olabilir kardeşim? Keramet ŞEYH’te. Bazen görünüyorsun, bazen görünmüyorsun.

Her gün, ama her gün Elbistan’ın kebabçılarından Yusuf Karakuş’a (Ocakbaşı) gider ve öğle yemeği olarak, kuşbaşı kebabını yer, sigara ve çayını masasında içtikten sonra kalkardı.

Cömertti... Masasında kimse kolay kolay çay parası veremezdi.

Misafirperverdi. Düşmanı bile evine gelse kapıda karşılar, nesi varsa ikram eder, bizzat hizmet etmek ister, eğer bu olmazsa kardeşlerinden birini çağır-

rak onlara talimatlar verir, hizmetlerini yönlendirir, giderken de misafirlerini bahçe kapısına kadar uğurlardı... Bir güzel Osmanlı terbiyesinin kendisine ve aile bireylerine sindiği aşikârdı.

Nazikti.

Kırılıyordu. Beklemediği ya da kendisine karşı kaba, hileli, art niyetli davranışı görür görmez tavrını kor, gerekli cevabı sert bir eda ile verir ve küserdi. Artık yiğitsen barıştır (ya da barış).

Borcuna ve sözüne sadıktı.

Titizdi. Giyimi kuşama, zevkli ve kullandığı eşyaları tertemizdi. Bir giysiyi veya bir eşyayı beğenmesi yeterli idi. Onun fiyatı hiç önemli değildi.

Titizdi. Seksenli yılların ortalarında Elbistan'ın Sesi gazetesinin içinde ayda bir İkinciFecir adında bir sanat edebiyat sayfası çıkarırdık. Orada Seydahmet Kutuzman'ın yazıp verdiği şiirleri de yayınlanırdı. Yanılmıyorsam ilk sayısında küçük bir dizgi hatası olmuştu. Şiirindeki bir kelimenin iki harfi yer değiştirmişti. Gazeteyi alır almaz okumaya başlamış ve hatayı görür görmez de isyan etmişti:

– Mümkün değil ben bu hata ile şiirim okuyuculara dağıtılmasına razı olmam. Ya düzeltirsiniz, ya da ben bir daha size şiir vermem.

İkna etmeye çok çalıştık, razı olmadı. Yapacak bir şey kalmamıştı, sayfamızda emeği olan şair, yazar, öğretmen arkadaşlarla topluca matbaaya gittik. Mehmet Göçer'e durumu anlatıp rica ettik. Henüz postaya verilmemiş ve şehir içine dağıtılmamıştı; hepsini alıp bir odaya çekildik ve paylaşıp teker teker tükenmez kalemle düzelttik.

İmanı tam, ameli -ibadet açısından- eksikti. "Sabah namazını vaktinde kılamamanın huzursuzluğu beni beş vakit namazdan ediyor." derdi.

Çok zeki idi. Muhatabının zihninden geçenleri adeta sezerdi. Söylerdi de. Çoğu zaman haklı olduğuna şahit olmuşumdur.

Gülmeyi severdi. "Bu zat galiba hiç gülmez" dedirten görünüşüne rağ-

men gülmeyi çok severdi. Ah bir de sigaradan kaynaklanan öksürükleri tam o an yakalamasaydı katıla katıla gülmesi kim bilir ne kadar sürerdi...

Peki ya aşkı (aşkları)...

Şundan eminim: bir meçhul güzel, hayatının bir çağında, gönlünü dağılamış. Bunu şiirlerinden anlamak mümkündür. Gönlünün bir köşesinde büyüüp gelişen ve zaman içinde isimsizleşen bu sevdanın meyvelerini ömrünün sonuna kadar gördüğü ve hayal ettiği nice güzele dağıtmış durmuştur. Tabii şiirlerle. Şiirlerle... Bu yüzden kitapta şiirlerini tasnif ederken azami ölçüde adı olan ya da hayali güzellere yazılanları ayırmaya çalıştım. O hayali aşklarında geçen isimlerin de birer sembol olduğunun bilinmesini isterim.

O ilk aşkı küllenmiş olmasına rağmen, aşk şiiri yazmak, şiirine ruh katma ihtiyacının şuur altı baskısını karşılamaktı öncelikle. Dostlarına espri içinde imalar ederek, âşık olmuş gibi kurgularını anlatır, buna kendisi de inanıyormuş gibi yapar ve şiirlerini yazardı. Kitaptaki 'İsimsiz Sevgiliye' bölümündeki şiirler bu tür havalarda yazılan şiirlerindendir.

Meçhul ve ilk gençlik aşkı asla söylemedi ve bilmiyorum. Şu kesin: 'sanal' diye adlandırdığımız aşkları gerçekten sanal ve şiirine malzeme olsun diye yaşatılan aşklardır. Oradaki sevgililerin her davranışından bin anlam çıkarır; kâh bir kara sevdalı âşık gibi, kâh kan davalı düşman gibi, bir küskün, kırgın yiğit; bir cilveden usanmış delikanlı gibi şiirlerine harç yapardı. Bundan, gerçekten haz da alırdı. Bizzat yaşamış gibi okurken ve üzerinde konuşurken vurgusunu ihmal etmezdi.

Bu yüzden, değerlendirme yapacaklara gerçek ipuçlarını vermek amacıyla, onun şiirlerini kılı kırk yararcasına tasnif etmek istedim.

Kesin kanaatim şudur: Hece ile yazan ülkemiz şairlerini derecelendirmek mümkün olsa idi, Seydahmet Kutuzman kesinlikle ilk on arasına girme başarısını gösterirdi.

Maalesef, mahalli yayınları pek aşamadık. O da kendi şiirini yeteri kadar ciddiye almadı. Gelip geçici, günlük eğlence düzeyinde gördü sanki. Veya bize öyle yansıtmak istedi diyelim. İddialı olmadı, şöhreti, kendini aşmayı pek istemedi; bu

yüzden de sanki son otuz beş kırk yılını önceki on beş yirmi yılındaki birikimleri ile geçirdi, her ne yaptı ise o birikimlerini kullanarak yaptı. Buna rağmen, şairliği, ülkemizde dereceye girecek kadar güçlüdür.

Onunla ilgili söyleyecek o kadar çok sözüm var ki!

KİTABIN ADI NASIL BELİRLENDİ

Müşterek dostumuz -o da rahmete kavuştu- Abdülmuttalip Dere, Seydahmet Kutuzman'ın şiirlerinin kitaplaşması için ailesine ve bana ısrar edip duruyordu. Şairimizin en küçük kardeşi merhum Esat Kutuzman, benden hazırlamam için rica etti. Kitabın tüm baskı masraflarını da karşılayacağını belirtti. Nitekim söylediği gibi yaptı, kitabın masraflarını karşıladığı gibi çok azı hariç tamamını ücretsiz olarak hem de isteyen herkese dağıttı...

Ben haftalar süren çalışmalarımı tamamlamış gecenin yaklaşık 01.30'u gibi bir saatte önsözünü bitirmek üzereydim. Bir taraftan yazıyor, bir taraftan da "Acaba kitabın adı ne olmalı? Şeyhim olsaydı, kitabına ne ad verirdi? Acaba sevdiği bir şiirinin adını mı versem?.." soruları beynimde dönüp duruyordu. Tam bu anda, kitap ile ilgilenen kardeşi Esat telefonla aradı ve aramızda şöyle bir konuşma geçti:

– Hocam, kitabın adını ne koydun?

– Vallahi Esat kardeşim, ben de bunun sancısını çekiyordum; hiç karar veremedim...

Bunun üzerine Esat'ın söyledikleri ile meseleyi tereyağından kıl çeker gibi halletti:

– Hocam, bir gün rahmetli ağabeyime 'Kitap bastırırsan adını ne korsun' diye sormuştum. O da GÜL DAĞLARI demişti. Hatta ilk zamanlar şiirlerini biriktirdiği bir dosyanın da üzerine büyük harflerle GÜL DAĞLARI yazmıştı... Gene de sen bilirsin Hoca'm, Allah'ını seversen eğer başka bir şey düşünüyorsan, o adı koy...

Ne güzel bir tevafuku değil mi; artık başka bir isim düşünebilir miydim?

İçimden biz şaire boşuna **Şeyh** dememişiz, diye düşünerek cevap verdim:

– Esat kardeşim, taa öteki dünyadan kitabının adını koydu rahmetli. Gecenin şu saatinde ve tam da vaktinde "GÜL DAĞLARI" dedi. Artık başka isim olamaz.

&

Şeyhimin, sevgili dostumun, sırdaşımın, ahabımın rahmete kavuşmasından sonra kaleme aldığım ve ailesi tarafından bir mermere yazdırılarak (maalesef 'yatar' kelimeleri "yatıyor" edilmiş), kabrinin ayakucuna monte ettirilen şu dörtlüğüm ile bitirmek istiyorum:

*Münis, müşfik, asil bir insan yatar
Yürekten inanmış müslüman yatar
Sohbet ve şiiri şaha kaldırmış
Dostumuz Seydahmet Kutuzman yatar.*

SEYDAHMET KUTUZMAN'LA RÖPORTAJ

Arif BİLGİN

Uzun yıllardan beri alışkanlık haline getirdiğimiz çayhane sohbetlerinden birindeyiz. Her zamanki gibi yazılan şiir ve nesir çalışmaları okunmakta, karşılıklı fikir alış veriş yapılmaktadır. Uygun bir zamanda, İkinciFecir adlı sanat edebiyat sayfamız için röportaj yapmayı düşündüğümünden, teklifimi Seydahmet Kutuzman'a ilettim. O da kabul edince arkadaşların huzurunda sohbetimizi gerçekleştirdik...

– Şiire olan ilginiz ne zaman, nasıl başladı ve nasıl gelişti?

– Şiire olan ilgim ortaokul ve lise çağlarında Karacaoğlan ve diğer klasik halk şairlerimizin şiirlerini tanımakla vücut buldu. Zaten kulağında ve içimde bir şiir deryasının çağlıtısını hep duyar ve küçük denemelerle ortaya çıkarmaya çalışırdım. Daha sonra CANSIZ mahlasıyla anılan (Hacı Ahmet Güllü) bir hece ve aruz şairimizin ve onun etrafında toplanan gençlerle yaptığımız edebi sohbetler şiirimizin gelişmesinde başlıca rol oynamıştır. Zaman zaman edebiyat öğretmeni dostlarımızın kötü ve yıkıcı tenkitleriyle, onları “bilenler” olarak kabul ettiğimden, tenkitlerinden öte etkileriyle yazdıklarımı beğenmez olmuş ve yırtarak bir daha yazmamaya karar vermiştim. Yıllar sonra sizin (Arif Bilgin'in) teşvikinizle yeniden başladım ve bir daha bırakmamak üzere iş edindim...

– Teşekkür ederim Şeyhim .. Bu ifadeniz ancak bana gurur verir, mutluluk duyurur. Şiirden ne beklediniz ne buldunuz? Şiir ve şairlikle ilgili amacınıza ulaştınız mı?

– Şiir okumak, şiir dinlemek daha iyi şiirler verebilmek benim için duyduğum kalbi hazların en büyüğü idi. Sözlerimin başında da söylediğim gibi ben kendime Karacaoğlan'ı üstat etmişimdir. Onun gibi söylemek, onu aşmak içimde taşıdığım potansiyeli teşkil ediyordu. Daha işin başında sayılırım; bu yüzden amacıma ulaştığımı söyleyemem...

– Hep hece ile yazıyorsunuz. Bu vezni kullanmadaki özel dikkatinizin bir sebebi var mı?

– Anlaşıldığı üzere, ben şair olarak hece şiirin aşkıyla yola çıkmışım. Güzel Türkçe'mizin tatlı bir su şırlıtısından daha hoş bir şekilde şiirimize yansması kadar ideal bir şey olamazdı. Bana göre şiirde hece, hece şiirde Türkçe çok önemlidir ve birbirlerine çok yakışırlar. Kulağıma ilk dolan şiir sesleri hece idi. Anamın ninnisi, babamın türküsü hep hece idi. Çocukluğumuzda ders kitaplarının bile içindeki şiirler hece idi. Bütün bunları birlikte düşündüğümüzde. Benim hece ile yazmamdan heceyi sevmemden daha normal ne olabilir ki. Ayrıca şiirin hece ile yazılması gerektiğini de savunuyorum.

– Günümüz şiiri hakkında neler düşünüyorsunuz?

– Hece şiir (halk şiiri) gittikçe avamdan sayılan, yarı kültürlü insanların safına itiliyor, gün günü de önemsizlik damgası vuruluyordu. Buna mani olmak lazımdı; ama nasıl? Kültürlü kesim -istisnalar hariç- genellikle serbest vezin şiiri benimsemiş, hece şiire özellikle de halk şiiri edasında yazılan şiire küsmüş sanki. Sebep olarak da 'Binlerce senedir hece şiirinden söylene söylene usanç getirdik. Hecesi olsun, ayağı olsun, durağı olsun. Bu kadar çok çerçeveler içinde içimizi boşaltmanın imkân dâhilinde olduğunu göremiyoruz' diyorlardı; fakat bence sebeplerden biri şuydu: (yanılıyorsam özür diliyorum) Onların gizlemek istedikleri bir şey vardı.. Şöyle ki eğer hece şiire devam etselelerdi her biri ayrı ayrı istedikleri gibi bu meydana at oynatamayacaklardı. Küçümsedikleri o tahsili kut kimselerden daha üstün şiir yazamadıkları takdirde

utanacaklardı. Yersiz bir korku... Gerçi bizim halk edebiyatımızda serbest vezin şiirler, örneğin, Dede Korkut hikâyelerinde vardı; ama hece şiir bu söyleyiş tarzını bastırması, üstat ellerde günümüze kadar gelmiştir. Yarın da olacaktır.

– Bir şair olarak, diğer şairlerden neler istiyor, neler bekliyorsunuz ve -istisnalar hariç- edebiyat ve şiirimizin beşiği olan İstanbul'a, İstanbul'daki gazete ve dergilere neler söylemek istersiniz?

– Bir şair olarak diğer şairlerimizden de 'hece ile meramımız daha az anlatılıyor' korkularını üzerlerinden atmalarını, eski, güçlü kaynağımıza dönmelerini ve halkımızın bu ihtiyacına daha yakından cevap vermeye çalışmalarını arzu ediyor ve bekliyorum. İstanbul'daki dergi ve gazetelere gelince, bütün gayretleriyle genç şair ve yazarlara yer vermeli, teşvik edici tedbirlerle yetişmelerine çalışmalılar. Kimi tekelleri kırmak, sanat ve edebiyatımızı düşünerek, onu şimdiki yerinden çok yükseklerle sıçratmak amacıyla verimli fidanlıklar kurmalılar. Mesela -dergiler gibi- günlük gazeteler de bu meseleye el atmalılar.. Mutlaka kısa zamanda bunun semeresi görülecek şu ya da bu dalda genç kabiliyetler kendilerini ortaya koyma, ispatlama imkânlarını elde edeceklerdir.

– Şiirsiz bir dünya düşünebiliyor musunuz, sizce nasıl olurdu?

– Bir toplum şiirsiz olamaz. Şiirsiz bir dünya düşünmek, ince duygulardan mahrum kimselerle dolmuş bir dünya düşünmek gibi olmaz mıydı?

– Şiirin insandan aldığı ve insana kazandırdıklarını da bu son soru içerisinde değerlendirir misiniz?

– Evet. Şiir, şairinden bazı şeyleri de alıp götürmektedir. Bir şairimizin dediği gibi "Şairin zekâsının keskin bir kılıç gibi bir kılı kırk yarabildiği..." halde bazı çevreler nazarında -af buyurun- biraz aptal, akli kayba uğramış kimseler olarak görülmektedir. Şiirin şairine kazandırdığı şeylerse çok fazladır. En azından iyi bir şiir, şairini ölümsüzlüğe kavuşturmak üzere yola çıkartılmış-

tır. O, asırlarca okunacak, anılacaktır. İnce duygulu, nazik ve toplum gözünde 'iyi insan' denilecek bir mesabeyi kazanmıştır... Ben bu konuşmayı şu şekilde sürdürmek istiyorum: Konumuz olan şiir nedir, nasıl olmalıdır? Üzerinde çok tartışılan, yorumlar yapılan bir mesele. Ne zaman ortaya çıktığını bilemiyorum; fakat nasıl zuhur ettiğini tahmin etmek bence mümkündür. İnsanoğlunun başına ölüm, ayrılık, aşk gibi kavuşmak gibi vs. kendisini derinden etkileyen olaylar geldiğinde, kalbi dolusu bir şeyler söylemek, bir anlamda deşarj olmak gerektiğini hissetmiş, dümdüz konuşma ve yazma ile tatmin olamayacağını farkına varıp bir şeyler aramıştır. İşte bu andan itibaren ŞİİR dediğimiz söyleyiş tarzına yönelmeyi tek çıkar yol olarak görmüş ve böylece şiir başlamıştır. Şiir, kalpten gelen yekpare bir sestir, musiki dolu, duygu dolu, eşya üzerinde kazandırılan ruh dolu bir ses. Bu sesin üzerine veya yanına artık neyi eklerseniz ekleyin; ama onun kuralları dâhilinde... Şiirden sesi alın, ortada akıldan başka bir şey kalmayacaktır. Kulak da kalp de göz de artık ondan eski hazı duymamaya başlar, onu gereksiz gibi görüp kurtulmanın yollarını arar...

– Teşekkür ederim...

– Ben teşekkür ederim.

SES(*)

Seydahmet Kutuzman

Sessiz bir kâinatın var olamayacağını düşünerek, ilk vardığımız hüküm; Bütün mahlûkatı etkilemekte olduğu ve tesirinde kalan varlığı, belirli ölçülerde yönlendirdiğidir. Müzikle bitkilerin daha çok büyüdüğü -mesela ineklerin sütlerini daha cömertçe sağdırdıkları gibi...

Bu etki, diğer varlıklara nispeten, kulağı olan (duyan) hayvanlarda daha fazla; kulak ve ruh sahibi olan insanlarda ise çok daha fazladır.

Burada akla bazı sorular gelmektedir:

- Ses neden etkiliyor?
- Ne için etkiliyor?
- Ve -en çok- ne zaman etkiliyor?

Ses var, ruha haz verir. Ses var, kalbi, ses var canlıyı harekete geçirir. Düşündürür, güldürür, ağlatır, rahatlık ya da rahatsızlık verir; can sıkır...

Hurûfilerin dediği doğruysa; bu kâinât sestem hâsıl olmuştur. Allah'ın "Kûn" yani "OL" diyen sesinden...

Sesin ruh üzerindeki etkisi, sesin bizzat kendisinden midir, yoksa ruhu etkileyen hissettirdiklerinden, duyurduğu güzelliklerden midir? Buradaki dikkat edilecek husus nedir? İnsan, sesi mi aramalıdır, güzelliği mi? Bir sâhirin ortada olduğu belli; ama kim?

Kur'an neden yedi makam üzerine okunur? Biz neden ne söylendiğini anlamadığımız halde onun okunuşundan haz duyar da başka bir âleme gide-

riz? Nedir burada bizleri etkileyen? Sesin kendisi mi, onun vazgeçilmez bir güzelliği duyurmaktaki gücü mü?

Ses, bir sâhir midir?

Cevabını, sağ olsaydı, her halde Gazali'den umardık. İnsanın iç âlemine kim daha çok inmiştir; İbn-i Sinâ mı? Küçümsenemez!

İnsanın iç âlemi ummandır. O ummanın derinliklerindeki incileri dışarıya her dalgıç çıkaramaz. Meselâ, aynı sesin bir insanı ağlatması, diğerini de güldürmesi gibi bir muammayı çözmek öyle basit bir şey olmasa gerek.

Mesele güç, mesele derindir...

Yoksa bizler, sesler vasıtasıyla mânâlara mı gidiyoruz? Ya da en güzeli yakalar gibi mi oluyoruz? Aradığımız, zevkini tattığımız bunlar mıdır?

Ses, duyguyu mânâyâ, kalbi ruha, eşyayı metafiziğe kavuşturan güzel bir aracı mıdır? Nedir içimizin bu esrârengiz meselesi?

Bütün güzellikler -bir kemalle- Allah'ta son bulur; sonsuzlaşır. Öncesizleşir ve sonrasızlaşır...

İnananlar ruhî hazlarını -ah, bir- yoklayabilseler; bizim, Bezm-i Elest ya da Gâlu Belâ dediğimiz bir hadise vardır. "Âdem'in zürriyetinden bütün insanların ruhu çıkartıldığında.." bu ruhların tamamı bir hitapla, bir sesle karşılaşmışlardı. Bu ses, üzerinde bütün güzellikleri, bütün mânâları taşıyordu. Bu ses, insanoğlunun duyduğu ve duyacağı seslerin en güzeli idi... Bunu hatırlayacaklardır.

Neydi o ses?

Bu ses, Yüce Allah'ın "elestü birabbiküm" (Ben sizin Rabbiniz değil miyim?) hitabıydı. Bütün güç ve güzellikleri içinde taşıyan bu en güzel ses

karşısında, insanların ruhları, hiç itiraz edemedi. “Evet, sen bizim Rabbimizsin.” cevabını toptan ve istisnasız olarak vermişlerdi. Çünkü o ses itiraz edilecek bir ses değildi; olamazdı da... Derhal şunu ilave etmek gerekir: Geçmiş ve gelecek, kâfir ve müslim, o aynı sesi bir daha duysalar, yine aynen Allah'ı büyük bir iştiyakla, topyekûn tasdik mecburiyetinde ve hazzında olurlardı. Buna inanıyoruz.

O halde bütün şair ve müzisyenler ne yapıyorlar?

Bence onlar iç âlemimizin derinliklerinde kalan o sesi, farkına varmadan arayıp duruyorlar. Yaptıkları bütün iş bundan ibaret... Bu da demektir ki o sese, ne kadar yaklaşıyorlarsa, o kadar iyi şiir ve o kadar iyi beste çıkarıyorlar demektir.

O halde -mesela- şiir yazarken, sesi takip etmek, şiir ve şiirin bütün unsurlarını bir sese yüklemek, aynı zamanda bu sesin daha içten, daha samimi gelmesine dikkat etmek gerekmektedir.

Belki derinliğimizde Allah'a ulaşan bir noktanın farkına varabiliriz. Belki saf ruhumuzun alıp götürmek istediği, fakat akıl ve nefsimizin hep engellediği, bir ışığı, bir hakikati ya da bir çıkış kapısını bulabiliriz. O, ilâhî sesin, hazzını duyurur da insanı, madde üstü âlemlere bir an olsun konuk edebiliriz...

Bizce şiirin ve mûsikinin asıl gayesi de bu olsa gerektir...

ŞİİRLERİ

.....
(*) SES yazısı rahmetli Seydahmet Kutuzman tarafından İkincifecir adlı sanat edebiyat sayfamızda yayımlanmak üzere yazılmış ve yayımlanmıştır. (A.B.)

İSİMSİZ SEVGİLİYE

YIKIP DA ÖLDÜREMEN Mİ?

Hani çayır yeşil yeşil
Yeşil gözler ışı ışı
Deşil ha dertlerim deşil
Yıkıp da öldüremen mi?

Ah o güller, ah o güller
Kurumuş dökülür dallar
Bu bakışla çok gönüller
Yakıp da solduraman mı?

Ay sinidir, göz yumurta
Yorulmuşum tarta arta
Yeşil gözü bulut örte
Tutup da kaldıraman mı?

Gönül yerde, yar yokuşta
Her şekilde, her nakışta
Aç gönlümü bir bakışta
Akıp da dolduraman mı?

Seyit Ahmet şimdi sensiz
Kalbi kırık, gönlü densiz
Bir defacık, onu, dinsiz
Çekip de güldüremen mi?

AHVAL-İ KABİRİ BİLMEM

Benden ey güzelim bir vefa umma
Düşmedim ateşe, sabırı bilmem
Günde yetmiş defa ölürüm amma
Görmedim; ahval-i kabiri bilmem

Aşk, sevda kalmasın ne varsa sarsın
Nerede dolaşsam orada varsın
'Evlendirsek mutlu oluruz..' dersin
Rüya okumadım, tâbiri bilmem

Seydahmet yorulmuş arar mı imkân
Her şey zaten bozuk, ne gerek temkin
Belki gür suların boğması mümkün
Yavuz'dan kaçmadım Hâbur'u bilmem

BÖLÜK BÖLÜK EYLEMEZ

Pek fazla süslenir şehir güzeli
Tarayıp saçını melik eylemez
İnsan uğurlamaz sallanan eli
Yüreğimi bölük bölük eylemez

O iri gözlerden bir vefa umma
Bir renk içindedir her gün muamma
Oklar gibi durur kirpikler amma
Ciğerimi delik delik eylemez

Hiç ruh aranır mı mermerde taşa
Akıl ne dolaşır sevdalı başta
Yürüme, oturma, konuşma hoş da
Yığıdi gönlüne mâlik eylemez

Bir bağa girmedim destur destursa
Canımı kaç sefer alır gösterse
Göğsü meydandadır, gönlü isterse
Çözer düğmeleri ilik eylemez

Seyitahmet der ki del'olmak hiçtir
Yanarak uğruna kül olmak hiçtir
Ömür boyu ona kul olmak hiçtir
Yoksa ham demiri çelik eylemez.

ALEV GİTSE KÖZ GELİR

İçimizden mavi sular aktıkça
Gönlümüzden bahar gitse yaz gelir
Sevda yüklü ahu gözler baktıkça
Üstümüzden alev gitse köz gelir

Kaş eğilir gözlerinin suçundan
Bir ipekli sevda sunan saçından
Yanıp sönen yüreğimin içinden
Şardağı'nın karı gitse buz gelir

Ruhumuzdan sabah yeli estikçe
Sevdaları ıslak ıslak astıkça
Sitemlenip yalancıktan küstükçe
Bakışlardan mana gitse öz gelir

Aşkı unut, kitap oku sevgilim
Gel başından bu sevdayı sav gülüm
Yıllar geçip yaşlandıkça sevgilim
Yüzlerinden çizgi gitse iz gelir

SEYİT AHMET hatıralar üstüne
Gül olmazsa çiçek verir dostuna
Gönül denen padişahın postuna
Kim otursa iki cihan vız gelir

-14 OCAK 1984-

İLAN-I AŞK ÜZRE OLMADAN EVVEL

Ben sevdim, severim usanmam artık
Kapkara sevdaya dalmadan evvel
Anlattım, anladın üzeri örtük
İlan-ı aşk üzre olmadan evvel

İnsan değilmişsin yabanın kızı
Ne yaralar açtın geçmiyor izi
Bu aşk ateşi ne? Cehennem közü
Ben oyun sanırdım bilmeden evvel

Gönülsüz durursun hışım mı bilmem
Makamım, mevkiim, işim mi bilmem
Beni sevdirmeyen yaşım mı bilmem
Söyle gül yanağın solmadan evvel

İster vurulsunlar, ister tapsınlar
Gönül razı mıdır seni kapsınlar
Beyaz kemiğimden tarak yapsınlar
Siyah saçlarına örmeden evvel

Tatlı parmağında hazineler var
Batır Seydahmet'in kalbine kadar
Bir yol hoş geldin de, bir kez hatır sor
Elin bir kötüsü almadan evvel

-Şubat 1984-

BAHANE Mİ SEVDİĞİM

Düşen damla hasretinle kururken
Deli misin divane mi sevdiğim
Seni candan bir sevenin dururken
Ele varmak bahane mi sevdiğim

Bir söz duydum elim kolum döküldü
Kaya gibi belim vardı büküldü
İnanmazsın, saraylarım yıkıldı
Viran ettin şu hanemi sevdiğim

Hatırlattın tutturduğun ağıtı
Yaktırdığın ateşler mi soğudu
Niye yazdın o yazdığın kâğıdı
Yeni aşkın şahane mi sevdiğim

Seyit Ahmet derin derin derdinden
Kime varsan ah çekecek ardından
Sıra sıra sözlerim var; yar, dünden
Daha neler, "daha ne" mi sevdiğim

-14 Mayıs 1984-

BUGÜNE GETİRMEK VAR YA

Zamanı delerek duymak on yılı
Bugünü o güne götürmek var ya
Ne büyü, ne muska, ne kavak yeli
O günü bugüne getirmek var ya

Yaklaşan, sokulan ve geri kaçan
İç gönül yüklü bakışla geçen
Kalbinden kalbime uçuşan, uçan
O fırsat ne fırsat kaçırmak var ya

Üç istek, bir soru, bir su içimi
Şimdi hayaliyle yakan içimi
Bir kucak, bir küçük bebek biçimi
Seni bir tüy gibi götürmek var ya

Seni on yıl almış, beni sen gülüm
Araya, ya perde ya da bir kilim
Ve şimdi yaptığın odur sevgilim
Körküsün, gargarip oturmak var ya

DUYGULAR BESLERİM ONA

Ruhsuz sevgilime ne desem yalan
Ne desem, duyulmaz seslerim ona
Çağlayan seslerden gönlüme gelen
Ne tatlı duygular beslerim ona

Hava bulutlu mu, yağmur yağdı mı
Sabah oldu m'ola güneş doğdu mu
Aşkın kitabına bunlar sığıdı mı
Her gün kirpiğimi ıslarım ona

Kirpikler gözlere çekiyor nutuk
Kömüre boyalı kaşları çatık
Bu aşkı içime gömerim artık
Ne kemlik ettim ki dostlarım ona

Sansın ettikleri yanına kalır
Gün olur gönlümün zamanı gelir
Sevmeyen ölmez de seven mi ölür
Varsın ulaşmasın yaslarım ona

Kalbimle yapılmış kalmışım bilmez
Olmaz hayallere dalmışım bilmez
Sevgimden süzerek almışım bilmez
Öyle zehir sunmaz taslarım ona

EĞDİRDİ VERDİ

Canım sevgilime bir gül uzattım
Kızıl dudağına değdirdi verdi
Gönül ağacından, renkten söz ettim
Yeşil dallarını eğdirdi verdi

Gülersin sevgilim güller boyunca
Pembe dünyamıza allar uyunca
“Nasıl buluyorsun aşkı” deyince
Bir alev rengine boğdurdu verdi

Kızıl renk karışıp duman içinde
Okudum tasviri yaman içinde
Uzatıp hasreti zaman içinde
Aşkın kitabına sığdırdı verdi

Aşk kokusu almış geçti böğrümüne
Bir ateş yağmuru düştü bağrıma
Diyor ki “her seven baş kor uğruma”
Belayı başıma yağdırdı verdi.

Seyit Ahmet söyle, bela ne, nice
Sevda bahçesinde başlardan yüce
Sabah yıldızı'nı, gülden, bu gece
Pembe ışıklarla doğdurdu verdi

EL YOLMAK İSTER

Çiçek kopartmaya hasret ellerim
Bülbüle sevdalı gül yolmak ister
Bana mühlet tanı, bana mühlet ver
Duydum güllerini el yolmak ister

Kurtlar ufukları gözler, gelinmez
Gönül bu yarayı gizler, silinmez
Gece karanlıktır izler bilinmez
Seni bir bulanık sel yolmak ister

Yıkılmam, ölürüm; anla halimden
İnsaf et, haberin yok mu mâlumdan
Seni kuskandıkça cümle âlemden
Eser bâd-ı sabâ, yel yolmak ister

Düşün; düşündürme, düzenim bozuk
Billur bir âşıkım sevdâma yazık
Gidersin mezara vücudun nâzik
Toprak yolmak ister, kil yolmak ister

Yangın sardı beni sulardan ırak
Yansın Seyit Ahmet böyle bırak
Bilmem ki sevgilim muska mı gerek
Gönül, saçlarından tel yolmak ister

KUL BELASIDIR

Kimse "ne" demiyor halin âmâlin
Bu benim çektiğim gül belasıdır
İlahî fırçadan çıkan cemalin
Şu yalan dünyada kul belasıdır

O ipek gülüşler gelincik sözler
Eylül meyvesini baharda gizler
Gülüm, ışıldayan sihirli gözler
Zeytin yeşilidir dal belasıdır

Kaç şehir uzaktan sesin duyuşum
Mermerden gül yapıp zarfa koyuşum
Ne kadar yaklaşsan uzak sayışım
Gönül arzusudur 'gel' belasıdır

Şahin mi bekliyor, hayal mi işin
Kırılın kanadı açılan kuşun
Beni her görmede çatılan kaşın
Makam sevgisidir, mal belasıdır

Sevme Seydahmet'im Seydahmet isen
Deli de söylesen âşık da desen
Sanma ki her saat başımda esen
Kavak rüzgârıdır, yel belasıdır

GAM YIĞMADAN GEL

Güzelim, alırlar; güldüremezler
İçini, dışını kin boğmadan gel
Aşkını yâd eller kaldıramazlar
Kederin üstüne gam yağmadan gel

O pembe dudağın kızıl kan durur
En gerçek bûseyi âşık kondurur
Mevsim soğur, bir gün poyraz dondurur
Buzların üstüne gün doğmadan gel

Gözler bir âlemdir gözler muamma
Dalmışken dalayım açık tut yumma
Benden üstün varsa ara bul, amma
Umduğın dağlara kar yağmadan gel

Bu temiz havaya duman karışır
Boşa dua etsen, aman, karışır
Kafan alt üst olur zaman karışır
Bugünün içine dün sığmadan gel

Seyit Ahmet derler kuzgun fikirli
Gönlü var seninle ikili birli
Ölsün, dokunursa bir eli kirli
Sana benden başka can değmeden gel

ÇIKAR GİDERSİN

Her gece ben sana saray yaparım
Her sabah içimden yıkar gidersin
Ben senden bin türlü ilham kaparım
Yanına vardıkça çıkar gidersin

Beni şaşkın ettin şaşırma gülüm
Bir bakış kahırdır bir bakış zulüm
Benim Elbistan'a uzanır yolum
Sen biner sılana çeker gidersin

Bir bilsen aşk aldı boğuyor keder
Bir selam almazsın bu da mı kader
Elinde bıçağın sapına kadar
Her gün mü bağırma çakar gidersin

Güzel çektirmiş derdi insana
Hiç şansım olmadı şu aşktan yana
Beni çok ararsın, söyleyim sana
Gözün açık kalır bakar gidersin

Önüne eğilme yaslan güzelim
Böyle haşin olma uslan güzelim
Bir cevap ver hele seslen güzelim
Beni boş yere mi yakar gidersin.

VERMESEM OLMAZ

Göğsünde donanmış gül bahçesine
Ersem anlamazsın ermesem olmaz
Gönül âleminden gülüm bir haber
Versem almazsın vermesem olmaz

Geçtiğin yerlerde hayale dalıp
Bir heykel misali orada kalıp
Siyah saçlarını omuzdan alıp
Örsem anlamazsın örmesem olmaz

Bulanık bakışlar kara mı, kırgın
Sürükler peşinde yorgunum yorgun
Göğsün nişan alıp kalbinden bir gün
Vursam anlamazsın vurmasam olmaz

Bir kış geçirmiştik üşürdün hani
Müthiş bir sevdaya düşürdün beni
Sen kendi davanı başardın yâni
Sorsam anlamazsın sormasam olmaz

El olsa Seydahmet, ayal de olsa
Gülüm bana dönse, bu yolda olsa
Her gün hayalini hayal de olsa
Sarsam anlamazsın sarmasam olmaz

KALPLERİMİZ BİR OLSUN

Kurtuluşu, esareti nidelim
Biz olmazsak muradımız hür olsun
Üç beş adım beraberce gidelim
Beş on dakika kalplerimiz bir olsun

Eller güzel eller çirkin derdinde
Ne sevgiler ördüm gönül yurdunda
Ey sevgilim sevgilerin ardında
Aşkım yatar iki gözüm kör olsun

Gel benimle çiçek topla gül götür
Hiç düşünme kucak kucak al götür
Ben yanarsam sen elinle kül götür
Söndürmesi zor olursa zor olsun

Önümüzde bir hayat var, bitmeden
Talih kuşu elimizden gitmeden
Kader bize bir kötülük etmeden
Kavuşalım, bahtlarımız yar olsun

Seyit Ahmet böyle bir hoş düşünür
Sanki mecnun, çünkü sarhoş düşünür
Korkma yârim; sanma bomboş düşünür
Bu aşk bizde sır istersen sır olsun.

KUL OLANI SEVMEZSİN

Bir oduna gönül vermiş diyorlar
Yanıp yanıp kül olanı sevmezsin
“Hısım” diye divan durmuş diyorlar
Niye gülüm, kul olanı sevmezsin

İnsanoğlu zevkten ölür, yastan da
Dertli gönlüm bil ki senin hastan da
Bir kötüye döşek olmak isten de
Halılardan yol olanı sevmezsin

Anlıyorum, yar diyeni azarlan
Ben yanmışım ağhyorsan huzurlan
Gül yanaklım, bir zülûma hazırlan
Damlaları sel olanı sevmezsin

Bir billuru bir damlaya dağladım
Hasret hasret sana sevda sağladım
Boş yere mi ben gönlümü bağladım
Sanırdım ki el olanı sevmezsin

Yapma derim, gidiyorsun doğruna
Dur, belayı çekeceksin bağrına
Bir ömrünü feda edip uğruna
Mağrur başı del'olanı sevmezsin

Yürü gülüm aşka böyle başlanır
Kim çekerse bana döner yaşlanır
Sanki Roma putlarından hoşlanır
İki büklüm bel olanı sevmezsin

Dönsün dursun Seyit Ahmet, iş için
Bir karanlık ruh olacak baş için
Kahverengi gözlerdeki yaş için
İpek örüp tül olanı sevmezsin

GÖZLERİM YOLLARA DÜŞTÜ

Bir umut bu hayat, yanıl ha yanıl
Hasretler içinde yıllara düştü
Bir yalan habere uydu bu gönül
Bekledi gözlerim yollara düştü

Takıldı sevdaya benden sormadan
Daldı o gözlere akıl yormadan
Hep hayal eyledi baktı durmadan
Yârin saçındaki tellere düştü

Ufka yığılırken vuslat dumanı
Baktı, tazeliyor aşkı imanı
Üç damla düşürdü seher zamanı
Aşkın hediyesi tüllere düştü

Hep gezdim dolaştım şark idi Şam'dı
Ben aşkı sorarken vakit akşamdı
Tellalları varmış ne yapsam şimdi
Korkarım aşkımız dillere düştü

Ağladım; ıslandı, kurudu taşlar
Seydahmet unuttur o geri başlar
Böylece sevgilim bu ince işler
Ne kadar dolaşık hallere düştü

ZOR DİYEBİLMİŞ

Tadını vermişsin mevsimin yılın
Kırmızı giymişsin, mor diyebilmiş
O kızıl dudağın ve tatlı dilin
Nasıl da 'evlenmek zor' diyebilmiş

Hepsi hatırlanır eski hazların
Baharda kalmıştır akli yazların
Konuşan söyleşen yeşil gözlerin
Kim baksa "içinde kor" diyebilmiş

Kalbim yaralanır, gül'dür her taşın
Saçların uzamış; omuzda, düşün
Onu atmak için sallanan başın
"Cümle âlem bana hor" diyebilmiş

Gönüller düşmüştür saçına, yorgun
Kaçıra küskünsün, kaçına dargın
İçerin sormuştur içine bir gün
"Ben de sevdim m'ola? Dur" diyebilmiş

Şiirin sevdası kalbe gire de
Size masal olmuş bize göre de
Sormuşlar o eski aşk nerede
"Seydahmet hayatta, var" diyebilmiş

UMUT UMUTTUR

Yağmur karanlığı... Tutuldum gama
Duman duman ise bulut buluttur
Açtın kollarını atıldım ama
Hayal bu sevgilim, umut umuttur

Başına sarmışsın duydum, bir işi
Bir damlası düşse eritir taşı
Gözüme bakarak döktüğün yaşı
Elinden gelirse unut; unuttur

Bir mızrap inletir kalbin tellerin
Şu kısa ömrümde geçen yılların
Gönlümden sıyrılan pamuk ellerin
Elin elindeyse ha tut, ha tuttur

Sevgisiz selamsız kaldığın zaman
Eski hayallere daldığın zaman
Bir talihsiz ana, olduğun zaman
Beşiğin dibinde uyut, uyuttur

Aşkta bir hatıra bir ömür değer
Ben de körkütüğüm, aşığım meğer
Bir gün karşınıza çıkarsam eğer
Unutma sevgilim haydut, hayduttur

DÜŞ MÜ GÖZLERİN

Gülüm, gönüllerden özden elenmiş
Her ahu bakışa eş mi gözlerin
Bahardan sihirden nazdan alınmış
Masaldan mı çaldın düş mü gözlerin

Bakış ki, ölüme sürdüğü zaman
Bir aşk hikâyesi ördüğü zaman
İnsan mahvoluyor gördüğü zaman
Akıl mı dondurur kış mı gözlerin

Bir elem bürümüş tavrı, edayı
Her zaman düşündün canı fedayı
Gel gönlüm uzatma sen bu sevdayı
Ağlıyor mu yoksa yaş mı gözlerin

BAĞLAR ARDINDAN

Gün doğar karşıdan, dağlar ardından
Bekleyen gözlerim ağlar ardından
Kol kola, kalb kalbe rüya görürken
Dolanıp gelmiştik bağlar ardından

O güzel günler ki geçmişe döndü
Hayal gönlümüzden uçmuşa döndü
Çiçek çiçek keder açmışa döndü
Sönüyor ömrümüz çağlar ardından

Ölürsek, mezara dikilen taşlar
Gönlümden aşağı bükülen kaşlar
Kırpikten damlayıp dökülen yaşlar
Karışır ırmağa çağlar ardından

Beki bizim için yananlar olur
Belki 'kavuştular' sananlar olur
Belki aşkımızı ananlar olur
Ölümler ardından sağlar ardından

DESTAN ANLATTIN

Tutacak yok idi dalım dünyada
Belki bir nimettir ölüm dünyada
Bir selam vermedin gülüm, dünyada
Kahpe döllerine destan anlattın

Dedim ki, bu aşkım kalsın tadında
Bir lale, bir çiçek olsun yâdında
Beni sersem gördün, utanmadın da
Oturdun, bir sürü yastan anlattın

Döndü o gül endam kalbimden vurdu
Bir aşka düştüm ki yaktı kavurdu
Sen sorma bilmezsin, el âlem sordu
Zehir doldurduğun tasta anlattın

Şaşkın zamanında işin tadında
Şu "varmam" sözünü peşin dedin de
Aşkından ıslandım düşünmedin de
Yağmurdan anlattın, sisten anlattın

Seydahmet yanıldı şaşı işinde
Gündüz doyamadı gördü düşünde
Sen ise koşturdun moda peşinde
Etekten anlattın, süsten anlattın

DİNMIYOR DESEM

Güzelim bu sevda yük m'olur sana
Aşkın omuzumdan inmiyor desem
Parlayan gözlerin inanmaz bana
Gözümün yaşları dinmiyor desem

Şiir yaz diyorsun hece bilmezsin
Gam alır götürür gece, bilmezsin
Anlamaz gibisin nice bilmezsin
Boşuna yüreğim yanmıyor desem

Beklerim güneşi, güneş kan doğar
Ne gece tükenir ne erken doğar
Kırpıkların batar, saçların döver
Âşık bir selama kanmıyor desem

Yel esse havaya savrulsa külüm
Çaresiz bırakma ölüm var ölüm
Ben yanar tüterim yalan mı gülüm
Yüzün bu tarafa dönmüyor desem

Dinlersen, Seydahmet ne diyor sana
Gönül veregelir insan insana
Bir damla gözyaşın yeter mi bana
Yaktığın alevler sönmüyor desem

BİLMEK İSTEMEM

Ey benim canımın canı sevdiğim
Sen varken içimde ölmek istemem
Hani o sözlerin hani sevgilim
Eğer dönmüş isen bilmek istemem

O umman bakışın söndü diyorlar
Sanmam, yükseklerden indi diyorlar
Duydum ki gözyaşın dindi diyorlar
Kimsenin aşkını bölmek istemem

Şu yalan dünyada doğru sözler var
Biraz düşünürsen bağı sızlar var
Ağlarken söylenmiş bazı sözler var
Ben seni maziye salmak istemem

Yar bu, narin narin koşar içimde
Şu benim sevdama şaşar içimde
Her an canlı canlı yaşar içimde
Bin bir hatıra var silmek istemem

Artık dakikalar uzun mu uzun
Erir, unutulur sertliği buzun
Seydahmet, şu varmış özünde sözün
Ağlamak da güzel gülmek istemem

ONMAZ BİR DAHA

Mutluluk sevgilim, nerde bilinmez
O bir kuştu, uçtu; dönmez bir daha
Düşman kurşun sıkırsa belki ölmemez
Senin gül attığın onmaz bir daha

Sevda kal'asında taş üstüne taş
İçinde taşımaz olur akli baş
Girmiş içimize artık o ateş
Yanar gece gündüz sönmez bir daha

Bu artık kazadır olmuştur kader
Ateşle karışık bir tuhaf keder
Her gün yağmur yağar sabaha kadar
Gönül kubbesinde dinmez bir daha

CAN SEVGİLİME

Kalemim, ucundan dökülen var ya
Kanayan kalbimden kan sevgilime
Nasıl olsa bir gün kurban olacak
İşte hazır, alsın, can sevgilime

Ne başlangıç belli ne son ne bitiş
Yetiş ins-ü-melek yetiş; cin yetiş
Kaşların sinemde yaktığı ateş
Şöhret sevgilime şan sevgilime

Gül yüzün üstüne kömür yıkmışlar
Ömrümden almış da ömür yıkmışlar
Bana kaş ucundan emir yıkmışlar
Gönlü kökten verdim dün sevgilime

Ey kumral güzelim canım al elmam
Gönülsüz bahçeden n'idem dal almam
Benim için için yanıp kül olmam
İman sevgilime din sevgilime

Karanfil destesi kızıl bu dünya
Ekşi surat var ya buzul bu dünya
Süzül o gözlerde, süzül bu dünya
Seyit Ahmet gibi yan sevgilime

UÇMUŞ GÖNLÜM

Biz zamanı üzgün üzgün
Geçirmişiz, geçmiş gülüm
Göçmen kuşmuş ezgin ezgin
Uçurmuşuz, uçmuş gülüm

Ezmiş ezmiş hayat bizi
Karıştırmış kaşı gözü
Geçen ayı, geçen yazı
Kaçırılmışız, kaçmış gülüm

Aşkı nerde gönlüm hani
Kalmamış ki tutar yanı
İçimizden bu kervanı
Göçürmüşüz, göçmüş gülüm

Ah çekmesem dursa sızı
Kimselere geçmez sözü
Hasta cana donmuş buzu
İçirmişiz, içmiş gülüm

Yaşatmıyor aklar bizi
Artık ölüm bekler bizi
Haşre kadar saklar bizi
Toprak ağzın açmış gülüm

BAŞTA GÖRÜRDÜM

Yıllar içimde gönlüm tuzakta
Ben seni hep aynı yaşta görürdüm
Yâd et ki o günler çok mu uzakta
Seven aklımızı başta görürdüm

Kuşlar sürülerle gelirdi köye
Onlar şiir gibi inerken suya
Şimdi orda olsam dalsam uykuya
Gene testi testi düşte görürdüm

Sen kırk testiği alırken sudan
Ben alelacele kalkar uykudan
Sen suya düşerdin bir hoş kayğıdan
İslanır elbisen yaşta görürdüm

Sen koşar giderdin anan ardında
Kuşlar yuvasında gönül derdinde
Hep bana gülerek "çılğın" derdin de
Ben beni bir çıkmaz işte görürdüm

Şimdi hayal etmek sırası geldi
Aklıma gözünün karası geldi
Güzelim kırk yıllık yarası geldi
Zaten her kirpikte kaşta görürdüm

Kurur ya çiçekler güllerden sonra
Düştüğ kitaplara dillerden sonra
Seydahmet ne yapsın yıllardan sonra
Eski günler olsa hoş da görürdüm

KİM DİNLER BENİ SEVDİĞİM

Gene o hasretlik gene o yara
Yorar aynı kinler beni sevdiğim
Alıp götürüyor sizin diyara
Dön desem kim dinler beni sevdiğim

Geçtim o mahalden, çöl koklasaydın
Yanan kim, bilirdin, kül koklasaydın
Tutuşsa saçların gül koklasaydın
Anlardın o günler beni sevdiğim

En ince dallara konan o kuşlar
Yazdığım şiiri dün okumuşlar
Dağda rüzgâr sesi gölde kamışlar
Senden iyi anlar beni sevdiğim

Çok eski zaman ki misale uysam
Kadeh sarhoş olur derdimi saysam
Gönül efsânemi kavala koysam
Çalar o çobanlar beni sevdiğim

Saçın tel tel idi büklüm yok idi
Vuslâtı anardım aklım yok idi
Benim için kimseden saklım yok idi
Vurdu mihr-i canlar beni sevdiğim

Yakıp yıksa mıydım bilemiyorum
Bir defter doldurdum silemiyorum
Unutma, merhamet dilemiyorum
Yalnız aşkın önler beni sevdiğim

Bırakıp dumanlar içinde bizi
Söndü her mısırânın ateşten izi
Seydahmed'i sevda seni bir sızı
Bırakmasın onlar beni sevdiğim

HABERSİZLERE AŞK VE ÖFKE

VURURDUM SENİ

Gözlerime uyku girse bu gece
Mutlaka düşümde görürdüm seni
Beni bıraktın da meylettin piçe
Bir silahım olsa vururdum seni

Kış olaydın poyraz ola eseydin
Bir yol güleydin de bin yol küseydin
Beni bir kerecik 'sevdim' deseysin
Seni bir ordudan korurdum seni

Dursa sevda seli taşkın olmasa
İnsan sevmese de şaşkın olmasa
İçimde titreyen aşkım olmasa
Köpek leşi gibi sürürdüm seni

Gezsen kenar kenar rengin solsaydı
Her nefes yerine alev dolsaydı
Mevla'm lutfetse de kalbin olsaydı
Aşk nasıl olurmuş görürdüm seni

Yeter Seyit Ahmet yeter diyerek
Her kalpte bir aslan yatar diyerek
Hasretin aşkından beter diyerek
Belki ellerimle verirdim seni.

12.01.1984

NE DİYON

Sarkmış dudakların düşmüş suratın
Ben yanına gelmeyim mi ne diyon
Sanki üstündeyim ben bir kır atın
Terkisine almayım mı ne diyon

İrgalamaz elin şunu bunusu
Bu bir gönlün benden sana sunusu
Şiir yazdım sade sensin konusu
Postalayıp salmayım mı ne diyon

Mahkeme yok, davacıyım, kadı yok
Dert çekerim çektiğimin adı yok
Bana sensiz bu hayatın tadı yok
Yaşayım da ölmeyim mi ne diyon

Sen konuştun ben severek dinledim
Gizli gizli dert çekersin anladım
Sevdim seni zaman zaman inledim
Ağlayım da gülmeyim mi ne diyon

Gözyaşlarım mendilini yumuyor
Gülün açmış dikenlerin komuyor
Bu aşk bize 'küsün durun' demiyor
Seveyim de bilmeyim mi ne diyon.

DÖKTÜ VEFASIZ

Gülüüne kitap yazdım güzelin
Dillerinden zehir döktü vefasız
Yüreğimden alev alev kor sundum
Ele gitti kahır döktü vefasız

Su istedim feryadımı dinlemez
Şu sinemde yangın çıktı anlamaz
Bir damlayla bu yangını önlemez
Başka kalbe nehir döktü vefasız

İç çektirip arkasından baktırdı
Derin derin dert çekmekten bıktırdı
Şu gönlümde saray yaptırdım yıktırdı
Başka yere şehir döktü vefasız

Kebap gibi döne döne yandırdı
Her korkuyu yar korkusu sandırdı
Bir gülüş ki beni böyle kardırdı
Dertlerini mâhir döktü vefasız

Yansın tütsün Seyit Ahmet bekârken
Çektiğim dert bellerimi bükerken
Her tarafa gül ağacı dikerken
Benden yana ahır döktü vefasız.

25.5.1984 Saat:15.45

DİZ ARIYORLAR

Bu gençler, bu yolda, ne türkü söyler
Belli Zeynep geçti iz arıyorlar
Ayağı tutmuyor yorgun mu beyler
Yok yok, Zeynep kaktı diz arıyorlar

Her biri bir tavır takınır bunlar
Bellik ki bir şeyden sakınır bunlar
Şaşkın ördek gibi bakınır bunlar
Bildim, Zeynep geldi, göz arıyorlar

Kaç yoldan ileri kaç yoldan geri
Başın sola sallar saç soldan geri
Döndüler bu gençler kaç koldan geri
Gördüm, Zeynep güldü, naz arıyorlar

Daldım arasına girdim beylerin
Uzar en tatlısı boyu boyların
Bir tebessüm etti ayı ayların
Beni Zeynep gördü yüz arıyorlar

Dediler 'bu adam ölmez bir daha'
Her taraf bahçedir her taraf vaha
Silifke'den geldi gidiyor aha
Gitti Zeynep amma söz arıyorlar

Değirmen buğdayı öğütmek için
Gam gibi efkârı dağıtmak için
Korku, yüreğimi soğutmak için
Şimdi Zeynep yoktu, buz arıyorlar

Kırpık uzun uzun gölge gölgedir
Yel değer saçlara dalga dalgadır
Seydahmet bakışlar bölge bölgedir
Zeynep uzaklaştı toz arıyorlar.

BİZE GEL

Bir kısacık ömrümüz var, geçmeden
Dize gel de kahpe kızı dize gel
Şu gönlümün göçmen kuşu uçmadan
Bize gel de kahpe kızı bize gel

Ben altınım, altın yerde sürünmez
Heykel misin aşktan eser görünmez
Bir âşıkta yaban yaban yürünmez
İze gel de kahpe kızı ize gel

Bir sebep yok bana burun kaldırma
Alamazsam ele güne güldürme
Madde için mânâları öldürme
Öze gel de kahpe kızı öze gel

Aşk güzeldir aşk nefrete dönüşmez
Ateş bastı yüreğimi inişmez^[1]
Tatlı dilin tutuldu mu konuşmaz
Söze gel de kahpe kızı söze gel

Seyit Ahmet ömür boyu küsmeden
Edemezsin, bana kulak asmadan
Kış bastırıp fırtınalar esmeden
Yaza gel, de kahpe kızı yaza gel.

.....
[1] İnişmez: Soğumaz/ soğuk ile karışarak ılımaz.

HATİCE

Beş on dakika ayrı koysalar beni
Göresim geliyor seni Hatice
Ayrılık uzasa bir saat, hani
Sorasım geliyor seni Hatice

Gülüm her boyaya boyanamıyom
Daldığım hayalden uyanamıyom
Yanında olunca dayanamıyom
Sarasım geliyor seni Hatice

Alevler almışım aşk durağından
Tutarsın gönlüyün hep yırağından^[1]
Bir muska yazdırıp tam yüreğinden
Vurasım geliyor seni Hatice

Gel gönlüm boş yere yakmamak üzre
Gözlerinden sapa bakmamak üzre
Bir sohbet ederek bıkmamak üzre
Yorasım geliyor seni Hatice

Muhtaçtır sevgilim âşık rahmete
Anan katlanır mı bilmem zahmete
Kırk yıl bekâr kalan Seyit Ahmet'e
Veresim geliyor seni Hatice.

.....
^[1] Yırağından: Uzağından

BESLERİM ONA

Ah Hatice için ne desem yalan
Ne desem duyulmaz seslerim ona
Çağlayan seslerden gönlüme gelen
Ne tatlı duygular beslerim ona

Hava bulutlu mu yağmurlu mudur
Şehri harabe mi mâmurlu mudur
Hiç gülmedi daha mağrur bu mudur
Her gün kirpiğimi ıslarım ona

Kirpikler gözlere çekiyor nutuk
Kömüre boyalı kaşları çatık
Bu aşkı içime gömerim artık
Ne kemlik ettim ki dostlarım ona

Sansın ettikleri yanına kalır
Gün olur gönlümün zamanı gelir
Sevmeyen ölmez de seven mi ölür
Varsın ulaşmasın yaşlarım ona.

ÇALIM SATMADIKÇA BEĞENMEM

Bende bir ruh hasleti var Hatice
Kaşlarını çatmadıkça beğenmem
Benim halim garip amma netice
Çifte çalım satmadıkça beğenmem

'Yere bakar yürek yakar' diyesin
'Bir garip sevgiye sokar' diyesin
'Yiyecekmiş gibi bakar' diyesin
Aleyhime atmadıkça beğenmem

Bana karşı mağrur mağrur yürürsün
Bir düşersen aşk ne imiş görürsün
Daha benden yükseğine varırsın
Bir gün benle yatmadıkça beğenmem

Seyit Ahmet seni zorla düşünür
Dolandıkça topukları aşınır
Beni seven kime varsa boşanır
Sözlerini yutmadıkça beğenmem.

KİN EDİYORSUN

Bacalar üstünde esiyor sazlık
Anladım Hatice'm kin ediyorsun
Derinden derine uzaktan uzak
Geriden geriye kin ediyorsun

Gözümden damlası yaş inanmazsın
Sendeki gönül mü? Taş! İnanmazsın
Bu bir hayat değil boş, inanmazsın
Kaçmakla gününü gün ediyorsun

Sevdim sarhoş oldum yana yakıla
Mümkün mü sevdadan ayık çıkıla
İntihar geliyor gülüm akıla
Bana kimse değil sen ediyorsun

Her geçen zaman ki yaşımdan alır
Gülüşün aklımı başımdan alır
Ben tembel değilim işimden alır
İnsana ne biçim zan ediyorsun

Âşık Seydahmet'im içimde sızım
Neyine mağrursun neyin var kızım
Kalbimde ateşsin aklımda buzum
Sevdikçe beynimi don ediyorsun.

GÜZELİM

Kaş yıkmakla ateş sönmez
Yüreğime su güzelim
İçim yanar kalbim kanmaz
Aşkın hâli bu güzelim

Bağrı yanık emekteyim
Ateş, zehir yemekteyim
Ben Hatice'm demekteyim
Derviş çeker hu güzelim

Sekiz köşe dört cenahı
Çektirirsin yüz bin ahı
Ellerinde bu günahı
Nasıl yursan yu güzelim

İsterlermiş seni balam
Diyeyeğin bir tek kelam
"Bir seven var taş mı kılam
O değil de şu..." güzelim

Seyit Ahmet neden hazin
Düşün söyle uzun uzun
Aşka karşı yoksa sözün
Yüzlerine tu güzelim.

PUL ETMEMİŞ Mİ?

Neyine mağrursun, canım ne halin
Oruç tutuyorsun kul etmemiş mi?
Baban zengin imiş var imiş malın
Elinizden alıp pul etmemiş mi?

Kalbimin önüne yar atılmışken
Yeniden yakarsın kar atılmışken
Gülüm bir topraktan yaratılmışken
Mevla'm yüzlerini al etmemiş mi?

Dirsek çevirirsin şeytana uydun
Büktün bellerimi yaştan mı saydın
Anayın karnında bir damla suydun
Gönlümün bağında gül etmemiş mi?

Gönlüm şekillendi tunca benzettim
İnan on yedilik gence benzettim
Taze fidansın sen, bence benzettim
Salın selvi gibi dal etmemiş mi?

Şu âşık gönlümün nakşısın diye
Sanma, gül cemalin ekşisin diye
Sevsin Seyit Ahmet okşasın diye
Kumral saçlarını tel etmemiş mi?

SORARLAR GÜLÜM

Bir hayat mahvetti, bozuldu iklim
Hep yanlış verdiği kararlar gülüm
Bir adam geçerken beli dört büklüm
Beni senden bir gün sorarlar gülüm

Sevenler içinde delilik yaygın
İnsanım diyordun bu mudur duygun
Âşık gönül taşır zulüm mü uygun
Gözünün önüne sererler gülüm

Toprak olur sanma böyle ölenler
Dilim sevmez dese halim yalanlar
Biraz sinesinde gönül olanlar
Aklını çok şeye yorarlar gülüm

Ufuklar derindir ufuklar durgun
Ufuktan ötenin suları yorgun
Ateşten bir hayal belirir bir gün
Onlar kucaklayıp sararlar gülüm

Seyit Ahmet, neden niçinde diye
Yüreği bir tutam saçında diye
Her iki dünya da içinde diye
Açar şu sinemi yararlar gülüm.

İÇE DUR HELE

Ben vahşi kuşlara gönül kaptırdım
Uça dur güzelim uça dur hele
Sen benim kalbimden kanlı umutlar
İçe dur güzelim içe dur hele

Her ne çekti isem özetliyorum
Şu tutsak gönlümü âzatlıyorum
Avı tepesinden gözetliyorum
Kaça dur güzelim kaça dur hele

Vazgeçtin demedim aldan beyazdan
Haberin olmadı közden ayazdan
Baharın içinden ve bir de yazdan
Geçe dur güzelim geçe dur hele

Şahinim, her kuşa bildireceğim
Cansız serçe gibi kaldıracığım
Ben aşk kokusuna saldıracığım
Saça dur güzelim saça dur hele

Kırlma güzelim erkeğim işte
Yüreğim kebaptır kebabım şişte
Seydahmet peşinde, kervansız düşte
Göçe dur güzelim göçe dur hele.

DİNLEMİYORSUN

Gülümseyen eşşek suratsız ayı
İnsanın dilinden anlamıyorsun
Sana aşk anlattım mesâî boyu
Çevirip başını dinlemiyorsun

Yaklaş köpek yaklaş korkma sevenden
Burnunu koparıp indir tavandan
Seni kurtarayım b.klu yuvandan
Boşa inileyip sinlemiyorsun^[1]

Bizim Seydahmet'in hayvan aşkını
Kümese dönderme gönül köşkünü
Şöhret divanesi dünür şaşkını
Başına belâyım önlemiyorsun.

.....
^[1] Sinilemek: Hafif sesle inleyerek ağlamak

GÜL CEZBELERİ YÜREĞİNDE

-daha çok fark ettiren şiirleri-

BİNDEN ZİYÂDE

O kızgın suları sormadan geçtim
At sürdüm aşkımın hudutlarına
Kara kurşun sıktım binden ziyade
Üç gece karardı karşı ki dağlar
Üç kaşık zehirden ibaret dünya

Gözlerin gelmedi aklıma artık
Çok şeyler unuttum aydan ötede
Bir rüzgâr esmedi güneşten gayri
Yıldızda düşündüm sabah etmeyi

Gece inkâr etti karanlıkları
Birden yuvarlandı taşlar dereye
Nedense ağladı ihtiyar kadın
Artık sarhoş olan umutlarıma...

Işıklar uzaydan gece döndüler
Boş yere sevindi kuşlar havada
At sürdüm aşkımın hudutlarına
Kara kurşun sıktım binden ziyade

Ne kadar iriydi gözlerin senin
Şeytan bahçesine dönmeden evvel
Gece kasırgalar kahpece esti
Mihr-i canlar değdi eylülde önce

Sögütlü'den yaprak düştü sulara
Sessiz sessiz aktı Ceyhan bu gece
Gece kasırgalar kahpece esti
Kan doldu gözüme kinden ziyade

Bomboz mezarlıklar düştü aklıma
Ufuklara gömdüm eski dünyamı
Ve yine at sürdüm geceden sonra
Yanık bahçelerde tükendi sesim

Alın beni burdan yâre götürün
Gömün bir namlunun içine artık
Desinler 'dünyada âşık kalmadı'
Çünkü kurşun döktüm umutlarıma
Çünkü silah sıktım binden ziyade.

31.08.1987 Saat:14.55

DÖRT BÜKLÜM OTURMAK

Her duvar yalnızlık şarkısı söyler
Her saat ölümden bir kuş kaldırır
Bir şarap testisi olmasam bile
Bir sarhoş gül biter âşıklar için

Artık içimdeki sızılar yalan
Dün esen rüzgârın sesi kısıldı
Bir dosta bu sabah rastladı gerçek
Unuttum Leyla'nın bakışlarını...

“Âşıklar kalbiyle toprak olacak
Bağdaş kur aslanım“ demişti Hayyam
Bir küpün dibinde testiye düşün
Eyyam-ı hayatı anlamaya bak
Yok olup gitmenin ızdırâbından
Yudum yudum kurtul teselli ara
Taze bir mutluluk, çağlayan sesi
Dönen değirmene türkü karıştır.

Gerçeği topraktan dinlemeyenler
Niyetim şâd olmak olmasa bile
Üç adım atmadan yıkınca felek
Turnalar en acı haberi verdi

Ben ayrı ırmağın kalıntısıyım
Neden içimdeki sızılar yalan

Çekip gitse miydım kara gözlere
Dalıp kalsa miydım akşamüzeri
Yürü şâd olmayan divane gönlüm
Bir ömür umduğun efsane bitti

Artık meyhaneden sarhoş çıkan yok
Ya bütün kalplerden aşkı aldılar
Yahut meyhaneci sirke satıyor

Yalnız, toprak kadar zekidir hayat
Sanki gizli gizli sürececek sevda
Duydum ki Leyla'lar habersiz yaşar
Elbette doğrudur Fuzûlî amma
Bir ince dal gibi salındığında
Ne bilsin pınara taşlar dökülmüş
Ne bilsin bulunan gönüller nerde
Her lafi uzatmak gerekmez amma
Her gece ay batır tam tepemizden.

30.12.1987 Saat:10.41

KELİMELEER YERİNDEN OYNAR

İnce bir hakikat sezer yürekler
Sevmek ulu şeydir bilemiyorsun

Ölüme az kala bir hayat başlar
Beşinci boyuttan esince rüzgâr
İnce gerçeklerin zamanındasın
Süzülüp geçerken süzülüp öyle
Bir akşam ufkunda dört mevsim doğar
Maddeden ayrılır karanlık dünya
En katı taşlardan fıskırır sular
Aşkı hayalimle karma karıştır
Mânâ sularından içmesem bile
Bir avuç dolusu merhamet yeter

Karanlık ne söyler sabaha kadar
Mumlar tükenir mi düşünmesem de
Kalbimde üç deli üç ılık çalsa
Üç gece uyusam düş üstüne düş
Seni hiçbir şeyden bana bırakmaz
Ben öbür dünyanın yolunu gördüm
Hangi diken varsa günahattan türer
Hayâsız kalplere batar durmadan

Sevmek istediğim şeyi düşünme
Bütün kelimeler yerinden oynar
Beni dönüp dönüp öldürme sakın
Kalem bir hainin eline geçer
Ve aşktan kızarır yüzümüz artık
Yüzümüz kızarır aşktan değil mi?

Ben ulu rüzgârı tanıyan deli
Sen hangi perisin ruhumdan geçen
Nedir değiştiren soluklarımı
Susmam mı gerekir sevdiğim zaman
İklim iklim hayal için için sır
Zaman gözlerinde dursun mu gülüm

Aşkı bir hamlede anlatamam ki
Semâzenler gibi döner kâinat
Rabb'in etrafını dolandır sanki
Ve Rabb'in etrafı olmaz inan ki
Mihver sallanırken sevda sorulmaz
Mânâ tarafından tutuşur âlem
Rahman her yıldızın boynunu eğer
Bizim yüreğimiz arşa yaklaşır
Ve bütün kartallar muhtaçtır ona

Ölüme az kala bir hayat başlar
Zamandan kurtulur üflenen ruhum
Bizim pencereden düşler doğunca
Benim var olduğum zaman tükenir
Biter var olduğum zamanlar birden
Artık her ağacın meyvesi vardır

O hangi dünyadır hangi nefesten
Bir anda dipdiri kılınan ölü
Gülüm anlar mısın, anlatabilsem
Hep hayat bahşeden katı kalplere
Ey sevda neşreden emelsiz kadın
Güneş ışığından haberdar mıdır?

Gözümü toprağa döndürmeliyim
Bütün yüreğimi hasret sarmalı
Diriler Allah'a teslim olunca
Çok korkunç konuşur ölünün yüzü
Ve Kur'an kesilir benzimiz birden
Yürekler götürmez bu hakikati
Bir perde çekerler ölü yüzüne
Hakikat sapsarı kesilir o gün
Âşıklar yükselir Allah'a kadar.

SABAHI ŞAİRCE BEKLE

Ölmeyi düşünme yaşamaya bak
Ben böyle söylersem inanma gönül
Ne umdum dünyadan sonuç ne şimdi
Kaç yıldır mahkûmsun evin içinde
Hani o dostların ziyaretçin kim
Görmeden bir türlü edemezdin ya
Bunları boş ver de yaşamaya bak

Canın sıkılmasın divâne olma
Uygun gelmiyorsa sen geceye küs
Vakti boşa verme şâirce yorul
Şâirce sabahı bekle aslanım

Nasıl olsa güneş her zaman doğar
Her zaman ellerin çenende düşün
Gri dumanları tüter odanda
Çok da kötü değil sigaran var ya
Bazen iki dosta bedel savrulur
Bazen bir kitaba sığar düşüncen

Yanlış, yanlış yanlış düşünme böyle
Seni sabah akşam kim düşünecek
Mecbur mu bir kişi dünyada sana
Herkesin bin türlü meşakkati var
Senin kıymetin de işte o kadar.

GECEYE SIĞMIYOR GÜLÜM

Yeniden yaşamak gençliği sensiz
Zuhuru mümkün mü eski sevdanın
Nihayet bir ömür düşündüm ama
Umutsuz yaşamak... Onu bir bilsen

Sorsan ki bu dünya kaç sefer döner
Kaç defa gün batar akşamüzeri
İnsan bir hecede anlar şiiirden
Şâir bir gecede kaç sevda yazar

Üzülme bu sevda seninle değil
Benimle her saat beraber doğar
Beraber geçirmek tüm geceleri
Bu iş sana kalsa yazın kar yağar

Bak işte bir daha düşündüm seni
Bir daha bilmeden sevdim nihayet
Âşıklar ne bilsin eğrilmesini
Niçin, ne söylerse, gönülden söyle

Unut efsâneyi gerçeklere dön
Gerçekler içinde efsâne yaşa
Sana dediler mi ömür kaç saat
Sevgi bir geceye sığmıyor gülüm.

GECE YARILARI

Ceyhan gün boyunca bulandı gene
Bir sevda kımıldar ağaçtan ayrı
Eski düşlerinden uyanır gönül
Zaman bir incecik dala dokunup
Rüzgâr o türküyü ezberlemese
İçimden geçeni bilmezdi dağlar

Bir siyah entari giyer tabiat
Sessizce düşünür gece yapraklar
Çalılar adama benzer nedense
Karanlık kurtarır ak çiçekleri
Sonra serinlerken korkunun kalbi
Üç defa yüzüme çarpar yarasa
Ancak âşıkların hürdür yüreği
Ve ancak bu sırrı şairler bilir

Ay doğar hafifçe esner karanlık
Durulur durulur durulur gece
Bir peri uyanır sabaha karşı
Beriki elinde fildişi tarak
Öteki dizinde ayna, sevinir
Saçını Ceyhan'a tarar derinden
Heyecan yüzümde damla damladır
Bir tel dalgalanır nefes nefese
O çizgi aniden gözümde kayıp
Bir hayal dalardı soğuk sulara

Acı acı gelir bir ses uzaktan
Meşakkat boynunu sallar öküzün
Uyku bastırıldıkça yumuşar taşlar
Ve hüznünü işler yüreğe kağına
Üç ayrı kayaya çarpar ızdırıp
Âşıklar kendini atar bir yere
İçimin sesinden ayrılır hüznün
Bütün dakikalar bana yönelir

Karanlık geceye sığınmam gerek
Yarı sevdahım taşta yazarlar
Ömrümü yıllarca yerken o hayal
Benim terânemi balıklar okur
Yıldızla yaklaşır düşüncelerim

Güneş karanlığı ortadan yarar
Gözlerim uykusuz kalmıştır belli
O hayal düşüme girer yeniden
Kuşlar şarkısını eşine söyler
Ben akşam olmadan uyanacağım
Dalıp kaldığım Ceyhan nehrine
Dalları o rüzgâr okşayacaktır
On, on beş, yirmi yıl eskir düşüncem
Bir kavak devrilir sulara doğru
Çatırdar ömrümün her nesi varsa
Beni o rüzgâra anlatan olmaz
Kimseler görmez ki gördüklerimi

Ben bana küsmüşüm kim avutacak
Yıllardır yalnızım su kenarında
Aşkımı yavrusuz kuşlar bilmesin
Unutsun bu toprak yaşadığımı
Gözyaşı görürsen "çiğ tanesi" de
Çimenler üstünde hayal mi yaşar
Irmak bu türküyü bellemeseydi
Her bahar yeniden rüzgârla ağlar
Ağıt mı söylerdi sabah vaktine

Ve işte her gece böylece geçer
Bülbüller nerede susar bilinmez
Âşıklar her seher dinler ezanı
Şâirler bir bardak efsâne süzmüş
Bir gül yanaklının hikâyesinden
Kapkara o gözler ay ortasında
Saçlar iki metre uzarmış meğer
Benim gençliğimin hesabını sor
Ben sevda çekmeye hazır değildim...

NOT: S. KUTUZMAN, bu şiirinin burada bitmesini istemiş ve geride kalan sekiz mısra okunmaz derecede silmişti. O silinen mısralar bendeki bir başka nüshada vardı. Buraya aktarıyorum: (A.B.)

Ya da sözlerimi unut arkadaş
Benden hiçbir masal dinlemedin ki
Kahvede rast geldik öyle değil mi

Karanlık geceye sığınmam gerek
Yarı sevdalıyım taşa yazarlar
Ömrümü yıllarca yerken o hayal
Benim terânemi balıklar okur
Yıldıza yaklaşır düşüncelerim.

ŞAİR MEDRESESİ VE CANSIZ'IN ÖLÜMÜ^[1]

Daracık daracık o çayhaneler
Kürsümüz küçücük iskemle idi
Şâir medresesi olduğu zaman...

Bazen iki mısra okurduk sana
Usluca dinlerdin gözlerin dolu
Şiir mi damlardı yaş mıydı bilmem
Ne biçim âleme daldırdın Cansız

Sensizce dinledim bir çayhaneyi
Sensizce düşündüm ordan giderken
Baktım o çamurlu Elbistan'dayım
Hâlâ bu civarda şair sesi yok
İçin için yedim kendi kendimi
O eski bildiğim gönül değil bu

O mermer tenesir üşütmüş seni
Neden açık gitti gözlerin Cansız
Yalnızlık ipince eder adamı
Kuru yaprak gibi düşer umutlar
Yanına dökülür eli garibin
Ölüm sûretinde başka bir hayat
Başka bir hayatın hüznüdür bunlar

Bugün gökyüzüne baktım çocukça
Kara bulutlardan düşüyordu kar
Beyaz düşünceler gibi yağdı kar
Fakat gözümdeki yağmurlar kimin
Benim sırtımdaki kamburlar niye

Bir yere çömelmek geldi içimden
Küçükük kürsüler getirdi çaycı
Sence bir şairin üç devresi var
Bence bu insanlık şiiri sevmez

Düşen gözyaşların elini yaktı
Altmış üç yaşında götürdü seni
Altmış üç yaşında ayırdı bizden

Senin her hatıran yaşıyor şükür
Lakin insan gibi yaşamak neyse
Ben o ateş ile bir oyundayım
Ateş kenarında, kar suyundayım.

21.12.1994 Saat:22.00

[1] CANSIZ (Hacı Ahmet Cansız GÜLLÜ: Elbistan'da şair ve evlendirme memuru olarak tüm yöre insanları tanır ve severdi. Eski çay ocaklarında şiiri, kültürü seven gençler ve emsalleri ile tatlı tatlı sohbetler ederdi. Hafızasında, yüzlerce şiir ve yöre kültürünü yansıtan hikâyeler, kıssalar, mizahî fıkralar vardı... Şiir ve edebiyatı sevenlerle sohbet etmeyi o; onunla sohbet etmeyi de şiir ve edebiyatı sevenler hiç bırakmak istemedi. Ömrünün sonuna kadar da devam etti. Seydahmet Kütüphanem'in da kadim dostlarından idi. Birbiri ile birlikte olmaktan mutluluk duyan iki şair dosttular kısaca. Cansızın 26 Aralık 1992'de vefat etmesi, yakın aile çevresi kadar; rahmelli Seydahmet'i de çok etkilemişti. Tabii bizleri de. Her ikisine de Allah rahmet eylesin.(A.B.)

DERTLEŞİR KENDİSİYLE

GELDİ GEÇTİ

Hani Seyit Ahmet nerde sevgili
Hiç çare olmuyor derde sevgili
Şu âteşi hicran, bir de sevgili
Ne başlar eğdirdi kul geldi geçti

İNSANLAR GÖRDÜK

Rezalet doldurmuş hal bohçasına
Yazık, dökemeyen insanlar gördük
Yıllarca çağırdık gül bahçesine
Pisten çıkamayan insanlar gördük

Nen varsa verirsin dosta yârene
Bekleme hiç merhem olmaz yarana
Belki biter diye bir sigarana
Kibrit çakamayan insanlar gördük

Dost sanma iyilik etmiyor etki
Başına iş geldi bir zaman, tut ki
Elinde her imkân her türlü yetki
Zulmü yıkamayan insanlar gördük

Silsen de gönlünü temiz saf etsen
Bilerek -hususî- bir hoş gaf etsen
Yalnız bir kelime üstün laf etsen
Seni çekemeyen insanlar gördük

Kiminin önünde yer öper amma
O bir alçaklıktır tevazu sanma
Hakka kulluk etmez sakın inanma
Biz diz çökemeyen insanlar gördük

Menfaat nerede, kazzık yanında
Ondan vaz mı geçer alsan canın da
Ya Allah deyip de Hakkın önünde
Bir bel bükemeyen insanlar gördük

Yapma Seydahmet'im yoktur sırdaşım
Ne yumruklar yedim kırktır dişim
İyiye can kurban canım kardeşim
Dostça bakamayan insanlar gördük

ANLAYAMADIM

Sarı bir hatıra dökerken gazel
Gitme dur demiştim bundan az ezel
Yaprak mı yeşildi filiz mi güzel
Ben neyi severim anlayamadım

Unut gönlüm unut ne gereği var
Ha o nazlı yârin ha da bir duvar
Mecnun'a Leyla'sı sana zâr uyar
Ey içim, sesini dinleyemedim

Küçücük esinti gelse titreşir
Büyür aslan olur sanki kükreşir
Ben gömerim onu gene depreşir
Hiç gücüm yetmedi önleyemedim

Sessiz bir karanlık içinde kader
Kimi zehir tadar kimi bal tadar
Bir taşa çalınan kırık tas kadar
Yârin kulağında çınlayamadım

Seydahmet, Seydahmet ne olmuş sana
Sen aynı zehirden tatmışsın gene
Bir, karşı karşıya, insan insana
Can çekişir gibi inleyemedim

UÇMUŞ GİTMİŞ

Biz zamanı üzgün üzgün
Geçirmişiz, geçmiş gitmiş
Göçmen kuşmuş ezgin ezgin
Uçurmuşuz, uçmuş gitmiş

Ezmiş, ezmiş hayat bizi
Karıştırmış kaşı gözü
Geçen ayı geçen yazı
Kaçırmissız kaçmış gitmiş

Aşkım nerde gönlüm hani
Kalmamış ki tutar yanı
İçimizden bu kervanı
Göçürmüşüz, göçmüş gitmiş

DAVUL, E Mİ?

Sen herkesi coştur, güldür
Beni ağlat davul, e mi?
Halay çektir, gelin kaldır^[1]
Eli çağlat davul, e mi?

Kırka yakın ve bekârım
Ne param var ne de karım
Gençlik gitti hayat yarım
Yürek dağlat davul, e mi?

Hoş geliyor ses uzaktan
Keder doldu tas uzaktan
Bizim evde yas uzaktan
Kara bağlat davul, e mi?

Aştın gönlün gediğini
Duyarsın ah dediğini
Şu zurnanın düdüğünü
Daha yağlat davul, e mi?

Seyit Ahmet gam çekerken
Yüreğine tam çökerken
Gelin evinden çıkarken
Biraz eğlet davul, e mi?

[1] *Gelin kaldırmak*: Düğün sırasında gelini uygun bir bineğe bindirerek, düğün alayı ile gidip baba evinden damatın evine getirmek.

YAŞ GELİYOR

Gül atsalar taş geliyor
Bahar bana kış geliyor
Ağlamayı sevmem amma
Gözlerimden yaş geliyor

Yapmacıktan bir gül ile
Sevgi hile gönül hile
Aşka düştüm bile bile
Hayal kursam düş geliyor

Kalb sinede vurur, yalan
Saç omuzda durur, yalan
Her gün umut verir, yalan
Gözden sonra kaş geliyor

İçim dardı dışım dardı
Sevgim benim dağ kadardı
Kesilince aşkın kadardı
Şimdi her şey boş geliyor

Dünya ıssız çarşı, pazar
Bu nasıl dert tekrar azar
Seyit Ahmet öyle gezer
Sanırsın sarhoş geliyor

BOŞA GELMEDEN

Ömrün sonundaki yaşa gelmeden
Ecel denen olay başa gelmeden
Şu dünyada bir güzel sev, gel oğlum
Ayağının teki boşa gelmeden

Tek tek dakikalar sayar kalbini
Zaman bile acır duyar kalbini
Bir mukabil ister uyar kalbini
Göğsün toprak sırtın taşa gelmeden

Semâdan semâya uçmak ne diyor
Bu kadar sevgi ne kaçmak ne diyor
Şu hayat kitabı aç bak, ne diyor
Baharı bahar bil kışa gelmeden

Yaşın geçti ama gene de erken
Her şey elden gider zaman var derken
Omuzun çökmeden sakalın gürken
Evlen şu Azrail döşe gelmeden

Seydahmet boş verme akıl izan var
Bâzan bahar olur bâzan hazan var
Her şey olur oğlum mezar kazan var
Şahin ol kargalar leşe gelmeden

VİRAN İSTERLER

Yorulduk boş yere bağrımız yırtık
Bilmem ki ne biçim bir an isterler
Ben saray yapardım, yıkarım artık
Güzeller gönülü viran isterler

O solmaz yüzlerde sihir iklimi
Bir masum gül olur alır aklımı
Bilmem güçlüler mi, bilmem haklı mı?
Her gün bin hülyayı kuran isterler

Hicran içindesin edersin hamdi
Demezler bu gece ah çeken kimdi
Aşka aldırılmazlar anladım şimdi
Çekip kalplerinden vuran isterler

Bir ağaç kaç yaşar kökler üstünde
Kurulmaz âşıklık haklar üstünde
Gönüller gözlerde oklar üstünde
Cansız hedef gibi duran isterler

Ah çek Seyit Ahmet aldırıyorlar
Sanki boş badeyi doldurmuyorlar
İçinde tutuyor bildirmiyorlar
Aslen bizim gibi yârân isterler.

İSTEMEM

Mavi pencereler, dumanlı dağlar
Artık aşk derdine derman istemem
Bambaşka bahçeler bambaşka bağlar
Cennet görünüyor orman istemem

Sermayem o benim 'gönül' dendi mi
Sığmadım yatağa yıktım bendimi
Bu yangın yerinde kendi kendimi
Nimete vermişim harman istemem

Bir vahdet kokusu bağrımda tüter
Orda her ağaca kuş konmuş, öter
Derya göğsündedir; 'dal' denmiş, yeter
Başka padişahdan ferman istemem

Artık Seydahmed'e yangın yakındır
Vuslat yaklaşıyor gün gün, yakındır
Tepe yanımdadır engin yakındır
Ne oldu demeyin sorman, istemem.

KÜL DAĞLARI VAR

Her gün yârim için yedi renk açar
Gönlümde yetişen GÜL DAĞLARI var
Bir yanda bülbüller şakıyıp uçar
Bir yanda yığılmış kül dağları var

Ben böyle gönlümü ateşe verip
Ve yâri her zaman içinde görüp
Ağacı kurumuş otları garip
Şu benim gönlümün kel dağları var

Etmez ki etmedi, etmiyor medet
Ben de yar elinden içtim şهادet
Aşkın sonu budur Hakk'a ibadet
Çıkarım başına kul dağları var

SORUN BENİ[¹]

Geçti ömrüm tepe takla
Dert köşemde bucağımda
Ben incinmem kırın beni
Kaldım baba ocağımda
Hak yazısı bir evrakla
Küçük kızım kucağımda
Kuldan kula sorun beni
Kefenlere sarın beni

Hiç güldüm mü gören var mı
 Sessiz sarı soluk renkler
 “Hakkım kaldı, onda” der mi
 Düşeceği ânı bekler
 Bir tapanca iki mermi
 Güz mevsimi ve yapraklar
 Yalan isem vurun beni
 Ne haldeyim görün beni

Hikâyemi karıştırdım
 Bir Fatıha bir salâvat
 Kabre karış karış vardım
 Karşınıza gelir kat kat
 Hoca buldum soruşturdum
 İmanım var, amel fakat
 Alır bugün yarın beni
 Kırar ağız burun beni

Bir ‘nay’ oldum yedi boğnak^[2]
 Dostlar böyle yerde gerek
 Yağdı bela sağnak sağnak
 Hakkınız çok, affederek
 Koltuğumda iki değnek
 Avuç avuç kürek kürek
 Aranızdan sürün beni
 Topraklara verin beni

Göz ufukta mazideyim
 Hayat boyu çelik çomak
 Bir tükenmez sızıdayım
 Hasan^[3]’sız da sürer demek
 Gece gündüz yazıdayım
 İplik iplik, yumak yumak
 Ark suyuna karın beni
 Hakka doğru sarın beni

Hayat boyu elim darca
 Varım yoğum borca, harca
 “Ömrüm ile beraberce
 Teneşire serin beni”

[1] Bu şiirin yazılı hikâyesini, şairimizin, şiirin üstüne kendi el yazısı ile yazmış. Okuyalım.
 (A.B.):

“Arkadaşım, Marabah/Çatova/Hasan Alkaya 5. 8. 1994 Cuma günü bu şiirin son iki mısraını vererek benden buna uygun bir şiir yazmamı istedi. Şiire uzun zaman ara verdiğimden (verdiği 2. ara birkaç yıl sürmüştü. A.B.) önce yazmayı beceremedim. Sonra Peygamberimizin doğum yıl dönümü olan 18. 8. 1994 Cuma gecesi (Perşembeyi cumaya bağlayan gece) yazmak nasip oldu. Şiiri gece saat: 03.00’da tamamladım... Nasıl oldu bilmem... Hayırdır inşallah.)

[2] Boğnak: Boğum

[3] Hasan: Dipnotta da belirttiğim gibi merhum Hasan Alkaya (emsalleri, arkadaşları Küçük hasan diye bilirdi)

DİL VERME

O yârin bir ipek tül ellerinden
Uçardı, uçurdum, uçtu bu gönlüm
Baharda açılmış gül dallarından
Şiirdi çiçekti, kuştı bu gönlüm

Rüya bir hayaldi hayal bir rüya
Susar ses verirdi dalsam uykuyu
Şahin uçurduğum en yüce kaya
Bir başka âlemdi hoştu bu gönlüm

Sürüp geliyordu nesilden nesle
Âdem'den bu yana türlü hevesle
Bende hayat buldu bir kırık sesle
Her gece yeniden coştı bu gönlüm

İnceydi zarifti malumdu huyu
Şiire su verdi bir ömür boyu
Elbette severdi "o sevmiş" deyi
Verilen hüküme şaştı bu gönlüm

Kahrından arayıp bir gizli köşe
Gözünden düşürmüş yaşlar peş peşe
Ve kendi şehrini verip ateşe
Aşkın hududunu aştı bu gönlüm

Sonra yazık oldu, sevmedi şair
Hiçbir şey yazmadı "şiire dair"
Vuslat aşk ayrılık sevgi ve sâir
Defterden kitaptan düştü bu gönlüm

Dostlar başlasam mı kaldığım yerden
Yine yel esiyor vakt-i seherden
Ayrılık susuzluk nüksetti birden
Pınardan pınara koştı bu gönlüm

Görsem düşürür mü nâre bir daha
Bilmem o kaşları kâre bir daha
Seydahmet dil verme yâre bir daha
Hiç yoktan şu derdi deşti bu gönlüm.

29.8.1994 Saat:02.00

VARMA GÖNÜL

Açılmışken yolun senin
Gel tutukluk verme gönül
Boşun boşu boş çarşıya
Para alıp varma gönül

Gözün yumup meyal eyle
Evlen, avrat iyal eyle
Siyah saçın hayal eyle
Dola burma burma gönül

Ne ödemiş ne almışım
Hele bir bak ne olmuşum
Keçen suya, ben ölmüşüm
Bana böyle vurma gönül

GÜLDÜM DOSTLARIM(I)

O âlemden nasıl geldin diyorlar
Ne vakit ben orda kaldım dostlarım
Meyhaneden ne zevk aldın diyorlar
Bir düşündüm bir de güldüm dostlarım

Doğru yolun sarhoşuyum, işim bu
Yüzüm yıkık eğri durur kaşım bu
Hep düşünür âli umman başım bu
Hem cihana yalnız geldin dostlarım

Otuz iki yaş yaşadım[*] karım yok
Ters düşerim cemiyete yerim yok
Menfaatim nedir, hiç haberim yok
Her ne gelse Rab'den bildim dostlarım

Aşk yolunda bazılardan bazıyım
İflah olmaz bir gönülün sazıyım
Ben derdimden kederimden razıyım
Yarayı her yerden aldım dostlarım

İster beni tanımayın boş verin
İnsanları hoş tanıyın hoş görün
Gönül yapın her çareye başvurun
Ben rahatı bunda buldum dostlarım.

.....
[*] Bu şiiri 1978 yılına yazdığı anlaşılmaktadır. (A.B.)

NE SEZECEK

Onu bize galip eden
Dertli bir can oldu beden
Hiçe doğru gelip giden
Ne sezecek ne sezecek

Konmamızda göçümüzde
Dolumuzda hiçimizde
Bizim sevgi içimizde
Çok azıcık çok azıcık

Bir gam bizde keder bizde
Kahir, zehir ederiz de
Talih bizde kader bizde
Ne gezecek ne gezecek

Dalgın bakış gizli nazar
Dert vücudu alır gezer
Felektir bu yapar, bozar
Yoksa bana ne kızacak

Damla sanman iki gözde
Damla olmuş deniz, bizde
Bir yüzücü her denizde
Ne yüzecek ne yüzecek

Seyit Ahmet ne kederin
Düşünme hiç derin derin
Hak vermezse bugün yarın
Her gün seni ne üzecek.

ZAHMETLE BERABER

Ben düşünür ben dinlerim sözümü
İçimdeki Seydahmet'le beraber
Anlamışım kuşkusuna gerek yok
Şükrederim her zahmetle beraber

Suç oluyor bir kişiye dost dersem
'İnsan' diye parmak ile göstersem
Verir; amma bir iyilik istersem
Ne gerek, bu çok mihnetle beraber

İçim şahin içim kartal kör gelir
(?) bile bu dünyaya dar gelir
Davet etsem gururlanır zor gelir
Ne zahmet bu, sor, mihnetle beraber

Düşündükçe gözlerde renk belirir
Öze işler, renkte ahenk belirir
Gelen ne ki yüküme denk belirir
Kim (?) bir himmetle beraber

İlim çıkar, sükün eden sükünden
(?) kalpten kazdım, gitsin kökünden
Yerin göğün Hâlık'ını yakından
Tam ararım bir cennetle beraber.

.....
NOT: (?) işaretli olan yerlerdeki kelimeler okunamamıştır. A.B.

KİN DOĞUYOR NEDEN SONRA

Gece uzun tükenmiyor
Gün doğuyor neden sonra
Yar kırmaktan sakınmıyor
Kin doğuyor neden sonra

Gündüz hayal gece düşler
Yüreğinde sızı başlar
Yar uğrunda önce yaşlar
Kan doğuyor neden sonra

Namaz kılsa birkaç rekât
Beklemeye yetmez takat
Bir gülüşü yeter, fakat
Can doğuyor neden sonra

Mektup yazsan alıp yırtsa
Dert mi ona aşkın artsa
Bir kapıyı açıp örtse
Zan doğuyor neden sonra

Seyit Ahmet bir yol güder
Bu sevda çok acı, nider^[1]
Aşk yükselir Hakka gider
Din doğuyor neden sonra

.....
[1] Nider: Ne eder.

ÇÖKMEK ÜZREDİR

Şimdi sevgilimin gün doğusunda
Kuşlar yuvasından çıkmak üzredir
Yârim uykusunda, gönlüm yasında
Kara gün ruhuma çökmek üzredir

Gör ki aynı zaman günü gününde
Sararmış benzimle, derde, sonunda
O mahmur gözleri perde önünde
Gene o sevdaya çekmek üzredir

Sahilden görünen derya izleri
Mevlâm emir vermiş yakar buzları
“Beni de uğrattı...” diyen gözleri
Sanki maveraya bakmak üzredir

Bu aşk bu göğüste ateş taşıdır
Ben tarif edemem Hakk’ın işidir
En adil şahidim gözüm yaşıdır
O da damla damla akmak üzredir

Kınaman hatırlan kardeşler kemdi
Yusuf’um diyerek ağlayan kimdi
Seydahmet sel oldu çağlıyor şimdi
Ve kendi kendini yakmak üzredir.

BU DA KENDİME

Ömrün sonundaki yaşa gelmeden
Ecel denen olay başa gelmeden
Şu dünyada bir güzel sev, gel oğlum
Ayağının teki boşa gelmeden^[1]

Tek tek dakikalar sayar kalbini
Zaman bile acır, duyar kalbini
Bir mukabil ister; uyar, kalbini
Göğsün çimen, sırtın taşa gelmeden

Semadan semaya uçmak ne diyor
Bu kadar sevgi ne, kaçmak ne diyor
Şu hayat kitabı, aç, bak; ne diyor
Can cesetten çıkıp dışı gelmeden

Saçın henüz siyah, bıyığın kırken
Omuzun çökmeden, sakalın gürken
Her şey elden gider, ‘zaman var’ derken
Azrail düşüp de peşe gelmeden

SEYDAHMET delisin, sevmezsen deli
Kolun dolanmazsa bir ince beli
Bıyığını yolan çocuğun eli
Sakalından sonra kaşa gelmeden

07.01.1984

[1] Ayağının tekinin boşa gelmesi: Bir ayağının mezara gitmesi deyiminin yerine kullandığı ifadedir.

İNCİNİRLER

Güzellere yüz ekşitme
İncinirler incinirler
Sevmediğini anşıtmalı^[1]
İncinirler incinirler

Pembe güller gibi açar
Sevenler var candan geçer
Bir insan ki ölçer biçer
İncinirler incinirler

Dinlerler bülbül sesini
Nem bürür gözün isini
Hatırlatmayın yasını
İncinirler incinirler

Kan damlası kar üstüne
Bir tarifür yar üstüne
Kibar kibar var üstüne
İncinirler incinirler

Kalpden sever hür yaşarım
Seyit Ahmet der, beşerim
Ne alırım ne boşarım
İncinirler incinirler.

27.04.1984 Saat:21.30

[1] Anşıtmalı: doğrudan söylemeden davranış veya dolaylı ifadelerle sezdirme.

KENDİ GÖNLÜMÜ

Bir garip postane, her haber gelir
Överken döverim kendi gönlümü
Bir kerre denese, kör gider gelir
Bir tuhaf överim kendi gönlümü

Eğri mi yürüyor yolda, tek mi ne
Herkesi dost bilir, dostu çok mu ne
İnsan arıyorum kimse yok mu ne
Duy benim yâverim, kendi gönlümü

Kime gel gel desem az sarılacak
Hafif tenkit etsem; buz, darılacak
Baktım telden alır, tel kırılacak
Başımdan savarım kendi gönlümü

Hafif koltuk versem beni bırakmaz
Nefsi ne yüceyse donuyor, akmaz
Onun şanlı harcı bana gerekmez
Çamurla sıvarım kendi gönlümü

“İllâ ben varım” der, güzel, öğünmez
Büyük bir mesele olsa değinmez
Açarım meydana korum beğenmez
Yine ben severim kendi gönlümü.

ÇÖL GELDİ GEÇTİ

Şaşırdım, biçimden biçime girdim
Ansızım başımdan hal geldi geçti
Bir yalnız dünyanın içine girdim
Akımla Mecnun'la çöl geldi geçti

Her ne duygum varsa vurdum kaleme
Kalemde dökülen üç dört kelime
Yıllarca çektiğim aşktan elime
Birkaç diken ile gül geldi geçti

Dağı zorlayanlar çöle düşenler
Ben anladım sizi dile düşenler
Bir zalime, bile bile düşenler
Gönlümden bin türlü yol geldi geçti

Yalnız Ferhat katmaz dağı önüne
Dendi; Şirin kaydı kendi canına
O dağlar zorlayan eller yanına
Dal gibi döküldü kol geldi geçti

Hani Seyit Ahmet nerde sevgili
Hiç çare olmuyor derde sevgili
Ateşte sevgili korda sevgili
Ne başlar eğdirdi, kul geldi geçti.

KURUNTU MU FİLAN MI?

İçimden kaynayıp kaynayıp gelen
Hayal midir gerçek midir yalan mı
Bu dünyayı ben bir başka görürüm
Düşünce mi kuruntu mu filan mı

İçim uçtu at koşturdu varıştı
O gerçeğe o varış ne varıştı
Hayallerim ümitlerim karıştı
Kaçan mıdır giden midir gelen mi

Bir gönül ki kaynamakla durmuyor
Varıp aşkın sahiline vurmuyor
Bakmıyor mu kör mü nedir; görmüyor
Yolda ne var akrep mi yılan mı

Yakalanma uçacaktır kelebek
Masal masal dökülür, öbek öbek
Yaprağa bak dikene bak güle bak
Doğan mıdır yaşayan mı ölen mi

Bir şey var ya gönlüm Hakka tapalı
Şu sevdayı bina edip yapalı
Dürtüklüyor gizli açık kapalı
Bu bir aşkı saklamak mı ilan mı

YANA KALMIŞ

Düşündürür ince ince
Şura bir aşk yeri bence
Kimi baktım benden önce
Yana kalmış yana kalmış

İçte savaş dışta destan
Zehir gibi haber dosttan
Karacoğlan ve Yunus'tan
Bana kalmış bana kalmış

'Kavuşmak yok' sanar içim
Hasret hasret yanar içim
Bu ne biçim pınar, içim
Söne kalmış söne kalmış

BULDUM BEN ONU

Kaç gece bu sazı çaldım oturdum
Kaç gece telinden sildim ben onu
Kaç gece maziden aldım getirdim
Kaç gece kalbimde buldum ben onu

Kaç gece kalbimi dönderdim nâra
Kaç gece git diye başvurdum zora
Kaç gece zulmetten getirdim nura
Kaç gece zulmete saldı ben onu

Kaç gece dur diye kızdım sîneme
Kaç harfi var diye kazdım sîneme
Kaç gece "yar" diye yazdım sîneme
Kaç gece defterden sildim ben onu

Artık sile sile hatırasını
Ne yazısın koydum ne turasını
Pahalı ödeyip faturasını
Kıymetsiz geçersiz kıldım ben onu.

YARIN BÖYLE DÜN BÖYLE

Ömrüm her gün düşünmekle geçecek
Sene böyle hafta böyle gün böyle
Yetmedi mi şu çektiğim ızdırap
Bugün böyle yarın böyle dün böyle

Döndermişler bu dünyayı pazara
Şiir ara müzik ara saz ara
Teker teker gitmek var ya mezara
Anam böyle babam böyle ben böyle

Hangi sevda kaç mecnunu doyurmuş
Çok insanı benliğinden sıyırmış
İçin için bir yalnızlık duyurmuş
Otel böyle saray böyle han böyle

VERMEDİ GİTTİ

İnceyi, inceden düşündüm amma
İnceye aklımız ermedi gitti
Çok şey istemedik Bârî Hüda'dan
Nedense bir türlü vermedi gitti

Bir derdin elinde esir olmuşum
Her yaptığım işi kusur bilmişim
Gerçi ben Rabb'imî Basîr bulmuşum
O "kulum var" deyip sormadı gitti

Canlıya ölümü ölüye canı
Yâ Rab -denilmiyor- kudretin hani
Bu dert ebedi de canım mı fâni
Şu derdi bir yere vurmadı gitti

Bu bana ceza mı senden, ferman mı
Şâfi ismin yok mu şifâ vermen mi
Benim aradığım derde derman mı
Yazıp bir deftere dürmedi gitti

Seydahmet uzatma lafın kısası
Mûsâ, Mûsâ ise vardır asası
Aslında gönlümün gitmez tasası
Gözlerim Resûl'ü görmedi gitti.

İLİNDE ŞİMDİ

Göçmüştü leylekler uçmuştu sevda
Anladım, sarhoştur; içmişti sevda
Nasıl da elime geçmişti sevda
Kaçtırdım rüyamın ilinde şimdi

Ne tatlı gülüşse kendine hastı
Eğdi gül dalını ve ilham esti
Sevgilim yirmi üç yaşına bastı
Dokuz yüz seksen dört yılında şimdi

Dertler, bu gönlümü ârif etmişler
Giydirmiş kuşatmış zarif etmişler
Birkaç mağazayı tarif etmişler
Duydum ki gelinlik yolunda şimdi

İki şık görünür iki şık bana
İşim dudağına bağlandı gene
Ya o gül bahçesi ya veda cana
Kaderim talihim elinde şimdi

Seydahmet, susarsın, sana su içir^[1]
Kaç sefer söyledim şu kuşu uçur
Sen vakti tereddüt içinde geçir
Bir karga bir gülün dalında şimdi.

01.06.1984 Saat:23.00

[1] Sana su içir: "Kaybettin, ardından bir bardak soğuk su iç" anlamında kullanılmıştır.

YEŞİL GÖZLER SÖNER

Ecel köşede tastamam
Anar deli gönül anar
Ölüm gelmesin istemem
Söner yeşil gözler söner

Söz söylerim inci inci
İncitirler hep bu genci
Yüreğimde ince sancı
Dinirse yârimden diner

Gezdim avare avare
İşim döndü âhu zâre
İki de bir selam yâre
Gönderirim geri döner

Ferhat ile Şirin öldü
Leyla mı Mecnun mu kaldı
Ey sevdiğim olan oldu
Yanar da yüreğim yanar

Seyit Ahmet bağlamasın
Teller yürek dağlamasın
Nasıl edip ağlamasın
Pınar bu gözlerim pınar.

YARSIZ GÖRMEDİM

Çok dağlar gördüm de Nurhak dağını
Kışın, yazın olsun karsız görmedim
Ağlayıp yâd eder geçmiş çağını
Çok âşıklar gördüm, yârsız görmedim

Daldım derinlere, yazdım; hiç olmuş
Baktım ahvalime günüm geç olmuş
Göğsümün altında gönlüm nic' olmuş
Gülüm senin gibi hırsız görmedim

Zamanı düşündüm zaman karanlık
Sanma ki bu sevda bu aşk bir anlık
Yaş kırka yanaştı gönlüm viranlık
Bunca yıl içimi nârsız görmedim

Sormayın, kalbimde yatan yatıyor
Vatandan gurbete atan atıyor
Çok suratlar gördüm turşu satıyor
Yârin cemalini nursuz görmedim

Seyit Ahmet sorar gönlün yapısın
Güzeller koymamış almış tapısın
Her gün sevgilinin döver kapısın
Gülüm âşık kadar arsız görmedim.

KOŞSUN

Gün doğmadan aşar, aşsın
Aşk gönlüme düşer, düşsün
Seni benden ayıran o
Ne peşinde koşar, koşsun

Sen başından beni sav da
Dağa düştüm sandın avda
Bir aş gibi kara sevda
Bu kazanda pişer, pişsin

Bu türkümüz düşer dile
Mendil gözü sile sile
Sevişirken kuşlar bile
Dertlerimi deşer, deşsin

Unutmuşum; konuş, sus'u
Aşk gönülde kurmuş pusu
Ağır ağır koyduğun su
Bu bardaktan taşar, taşsın

Seyit Ahmet ince ince
Kim var idi benden önce
Kar erimiş, sular, sence
Coşar imiş, coşar; coşsun.

YÂRİM UYANDI MI?

Pencereden doğan güneş
Pencereye sığan güneş
Hakk'a boyun eğen güneş
Söyle yârim uyandı mı

Saçı omuzdan aşırıp
Gözünde renkler şaşırıp
Bir yüzüne ben düşürüp
Dudakları boyandı mı

Sigarayı bir süs bilip
Dişler, tatlı tatlı gülüp
Bir eline kahve alıp
Arkasına dayandı mı

Elbistan dert ovasında
O yâr kendi havasında
Açtığım aşk dâvasında
Yenildi mi ya yendi mi

Seyit Ahmet kor içimde
"Kor" diyorum var içimde
Akşam sabah yâr içimde
Ben yanmışım o yandı mı.

İNCE DEN İNCE

Bulutlar her dağdan hüznü taşıdı
Kuşlar tuhaf tuhaf şimdi nedense
Gün daha neşesiz başlamış idi
Aklım dün de kaldı şimdi nedense

Aralar dururken aşk perdesini
Birazcık duymuştum ayak sesini
Çöldeki Mecnun'un felsefesini
Mantığa vurmamız tamdı nedense

'Ah' gördüm "of" diyen yârin lebinde
Sigara aradı yoktu cebinde
Bir ihtiyar geldi ardıc dibinde
Durmadan düşündü, kimdi? Nedense

Kendi efsanesi başladı birden
Ağacın dibinde kaldığı yerden
Kim bilir kaç kişi aynı kederden
Ölümü bin defa umdu nedense

Leylâ'yı aratmaz mâhı düşündü
Yıllardır çektiği âhı düşündü
En küçük bir âm dahi düşündü
Kalbi bölünmedi, tümü nedense

Yol bitti bu sevda bu yaşa kaldı
Misli görülmedik bir düşe daldı
Unuttuk biz bizi endişe aldı
Dağılan bakışı kemdi nedense

Kim ki düşündükçe gözleri dolar
Sanma o sevdayı neşeden diler
Düşen her damlanın içindikiler
Kederdi hüzüdü gamdı nedense

İçim çalkalandı ilham gelince
Süzdüm o âlemi inceden ince
İhtiyar ayağa kalkmadan önce
Sırrını içine gömdü nedense

Bir türkü tutturdu bir genç, giderken
Ah çektim o günü hep yâd ederken
Bir türkü bir türkü bir daha derken
O iki gözünü yumdu nedense

Aşk mı anlatılır aldatmış gibi
Kavanoz dışından bal tatmış gibi
Seydahmet elinde gül tutmuş gibi
Yârin hayaline mumdu nedense.

30.11.1994 Saat:01.45

DELEN DUYGULAR

Ufkun ötesinden sarıyor beni
Zaman öncesinden gelen duygular
Ruhumda bir hafif sabah rüzgârı
Varlığı yokluğu delen duygular

Benden garipleştim benden yabancı
Fenadan fenaya bir ince sancı
Bu yolda yolcu yok silindi hancı
Sonra maveradan dolan duygular

Kâinat boşaldı boşlukta dönen
Semada yıldız yok kâinatta ben
Hakiki varlıktan yetmiş perdeden
Hafif bir tebessüm gülen duygular

Ne hayal erişti işbu duyguya
Ne aklım ulaşır böyle kaygıya
Yerde bir seccade beyaz yaygıya
İşte hakikatten kalan duygular

Ruhum bir iskelet aramaktadır
İskelet secdeye yaramaktadır
Her sabah dünyamı taramaktadır
Ruhu ve maddeyi bulan duygular

11.01.1984

DİNMIYOR BENİM

Güzeli gönlümde taşıyım amma
Çirkin omuzundan inmiyor benim
Beni taş bağırlı bir insan sanma
Gözümün yaşları dinmiyor benim

Beklerim güneşi, güneş kan doğar
Beni o saçtaki boğumlar boğar
Severmiş, gizlermiş dememiş meğer
Boşuna yüreğim yanmıyor benim

Aydınlık isterim gönlüm karanlık
Çatar kaşlarını nerde yarenlik
Nerde gönül görsem orda viranlık
Bir türlü talihim dönmüyor benim

Bilmem ne söylüyor ne diyor kendi
Köyümü bilmezken gösterir Hind'i
Sırtını dönse de şarabı sundu
İçmekle yüreğim kanmıyor benim

Kalbimi satışa çıkarsam yâre
Kendini bulacak onda bîçare
Nedendir Seydahmet neden bin pare
Olmamız içime sinmiyor benim.

12.01.1984

GEÇMİŞ SAYILIR

Kınasa el âlem düşsek de dile
Artık kardeş olduk bekârlık ile
Bir zaman gelip de evlensek bile
Dünyadan gönlümüz geçmiş sayılır

Herkes mahbubunu över, övdükçe
'Yârim var' diyeni savar, savdıkça
Gönlüm Resûlullah seni sevdikçe
Aşkın şarabından içmiş sayılır

Gelmesin Azrail bu meste erken
Mahbuba muhabbet gönlümde varken
Bir perde açılır bir perde derken
Bu can kafesinden uçmuş sayılır.

ZARI BİLMEZLER

Sen hayal oğlusun onlar hep peri
Aşkı duymadıkça nârı bilmezler
Gülden güzel dersin, gülden ileri
Bülbülü anlamaz zârı bilmezler

Kara sevda tüter dağılan külden
Taşlar yumuşaktır katı gönülden
Bir ince dervişin attığı gülden
Mansûr'u işitse dârı bilmezler

Îlâhî cilvedir sokar her derde
Gündüz mecazda kor gece kederde
Kendi varlığını ispat eder de
Senin var bildiğin vâri bilmezler

Bir gönül Mevla'ya sarılmış olsa
Bir ulu sevdâya varılmış olsa
Göğsün ortasından yarılmış olsa
İçinden fişkırان nuru bilmezler

Yeter Seyit Ahmet derine inme
Sen vaktin oğlusun sakın yerinme
Gerdâna lâıyk ol yerde sürünme
Âşık horlanırsa yâri bilmezler.

19.4.1988

YILLAR BENİ

Kitap açmış dert söylemiş
Irgalamış yeller beni
Büke büke dört^[1] eylemiş
Günler aylar yıllar beni

Beyler, kullar hep bu yoldan
Anlamıyor gönül haldan
Gençlik kaçıp gitmiş elden
Karalamış diller beni

Umut umut perde perde
Sevgi nerde sevgim nerde
Düşmüş gölgem kaymış yerde
Resimlemiş yollar beni

Hatıralar böyle böyle
Saklanmışlar yar eliyle
Bülbülüm ya hal diliyle
Komamışlar dallar beni.

[1] *Dört eylemek*: Arapça (4 = ٤) rakamının dört bölüm oluşuna benzetilmek. (A.B.)

DÂRE NE SÖYLER

Bülbül acı acı figan ederken
Yükselen alevler nâre ne söyler
Bir gizli muammâ "enelhak" derken
Mansur asıldığı dâre ne söyler

Arz-ı endâm etse sevgili canan
Ne hâle dönerdi câna inanan
Kendini bir zerre toprağım sanan
Âşık-ı sâdıklar yâre ne söyler

Hicrânın hüznün gâmın ardına
Âhım ulaşır mı yârin yurduna
Yürek yarasına gönül derdine
Hekimler tabipler çâre ne söyler

Yâri hayâl ettim olmadım dargın
Ben değil sâdece gözlerim yorgun
Bülbül fark ederse hâlimi bir gün
Kendi çıkarttığı zâre ne söyler

Bu dert bu sineden, burdan gelirse
İnsan sever, sever yardan olursa
Düşer Seyit Ahmet bir gün ölürse
Bilmem o kaşları kâre ne söyler.

NAR UYANMAZ MI?

Gök mavi yer soğuk bir rüzgâr esse
Ilık ılık düşer kar uyanmaz mı
Bizim mahallede bir yangın çıksa
Sizin mahallede nâr uyanmaz mı

Mevsim neşelenir bahar erince
Düğün bayram olur yâri görünce
Güneşin ışığı güle vurunca
Bülbül uyanır da zâr uyanmaz mı

Âşık iflah olmaz yâre saygıdan
Kalbi titrer durur gamdan kaygıdan
Sesini duyunca derin uykudan
Şurda bir divâne var, uyanmaz mı

Şâir kalbim artık susmak üzere
Mahkûm sandalyeye basmak üzere
Gönülden seveni asmak üzere
Cellat getirseler dâr uyanmaz mı

Seydahmet diyorum, rengim soluyor
Gündüz akşam olsa gece kalıyor
Düşüne düşüne sabah oluyor
Ezan sesi gelse yâr uyanmaz mı

27.12.1994 Saat:00.40

GÖR HELE

Dertli dertli şiir yazmak zor şimdi
Şu bulutlar ağlasın da gör hele
Sen Mecnun'dan Leyla'sını sor şimdi
Yüreklere dağlasın da gör hele

Gel sevdiğim yaralarım sar diye
Kırk senedir görmediğim yar diye
Ölüsü mü dirisi mi var diye
Karaları bağlasın da gör hele

Bir haber yok dertli başı hoş ede
Çaresi yok kader ile baş ede
Garip garip çekilip bir köşede
Gözyaşları çağlasın da gör hele

Yaralanmış yar arayı arayı
Fark etmiyor yağmur ayı, kar ayı
Para olsa sardırarak yarayı
Yâd el gelip sağlasın da gör hele

Sızılanıp gözlerini berk yuman
Sorman dostlar, bu aşk derdi pek yaman
Seyit Ahmet dertten anlar çok zaman
Âşıkları eğlesin de gör hele.

KALMIŞ MI DOSTUM

Sus mu diyeceksin konuş mu dostum
Altın mı olalım gümüş mü dostum
Neyzenin elinde ney mi olalım
Tam dokuz boğumlu kamyş mı dostum

Savrulan kum olsak çöle mi dönsek
Ateşe benzeyip küle mi dönsek
Kuruyup dökülen güle mi dönsek
Yoksa olgunlaşan yemiş mi dostum

Her neye benzesek işimiz kötü
Semaya yönelsek aşılmaz, katı
Şu insan denilen kapalı kutu
Gerçekten birini sevmiş mi dostum

Âşığa şâire ozana göre
Neye inanalım düzene göre
Kıyamet yakınmış sezene göre
Âlimler hep böyle demiş mi dostum

Düşün de inanma her şey karışık
Ateş barut ile nasıl barışık
Seydahmet kaç yıldır yüzün buruşuk
Yoksa şâir olmak kem iş mi dostum.

TAŞTIM DEMEKTER

Acı acı aldım verdim nefesi
Çok çile çekmişsem piştim demektir
'Bir şey yaz' diyordu içimin sesi
Eğer dolmuş isem taşım demektir

Elimde sigara aklımda fikir
Baktım ki kafama fikirden fakir
Bunu fark ettim ya Ya Rabbi şükür
Bir büyük engeli aşım demektir

Hayat sınavı ile sınanıyorsam
Varlığı sormakla kınanıyorsam
O halde ben varım inanıyorsam
Düşünce yoluna düştüm demektir

Fiil ne, fâil kim? Soru yerinde
Hür müsün mecbur mu fiillerinde
Sorunun cevabı çok çok derinde
Kader çıkmazını deştim demektir

Sebebü'l esbâba çıkar bu zincir
Bir yanlışlık yapsak peygamber incir
Her âlim yorulur her beyin sancır
Bu da anlamadım şaşım demektir

Hayır şer Allah'tan; kader, âmennâ
İlim karşısında çaktım temennâ
İşinden sorumlu mesulsün amma
Doğruysam doğruya koştum demektir

Seydahmet bugünlik bu kadar yeter
Bazen düşünmekten ter akıyor ter
Âlimin yokluğu ondan da beter
Bir fikire varsam coştum demektir.

YA BÖLME ÖĞREN

Bin defa söyledim söz dinlemedin
Ya ağlama belle ya gülme öğren
Aklına yatmadı laf anlamadın
Ya çarpmayı belle ya bölme öğren

Çıkmaz bir düşünce hal bilmeyen dil
Yol gösteren aklın sönük bir kandil
Bir elinde saçın birinde mendil
Ya yolmayı belle ya silme öğren

Sabah olmaz sana sen seni yorsan
Sıkıntı çekmeyi ne sanıyorsan
Eğer bu dünyadan usanıyorsan
Ya gitmeyi belle ya gelme öğren

Kendi kendin ile nedir bu kavgan
Yorgun çıkıyorsun meçhul sınavdan
Eğer uğraşacak varsa bir sevdan
Ya geçmeyi belle ya yelme^[1] öğren

Düşüne düşünce beynini yaksa
Canın sıkılmasın başlar ayaksa
Seydahmet hayatın anlamı yoksa
Ya yaşama belle ya ölme öğren.

[1] Yelme: Bir hedefe ulaşmak için mücadele etme. Mahalli olarak; çelik oyununda çeliği çalının karşısında çeliği tutmaya ve tutup kaleyi vurarak çalını saf dışı bırakmaya çabalama...

NEV'İ BEŞER VAR

Hayat bir yük imiş sırtımda demir
İnsanım demek zor bir türlü şer var
Tam yarım asırlık koca bir ömür
Hiç mutlu geçer mi nev'i beşer var

Ölüm çare olsa her türlü derde
İntihar ederdim gider bir yerde
Böylece biterdi gam da keder de
Kabir suâli var rûz-i mahşer var

Uçmuş umutların kalmış en sona
Baban olsa gülmez hayat insana
Tek tek gelir sanma sıkıntı sana
Birer birer değil üçer beşer var

Zaten evlenmedin oğlun kızın yok
Kucağına gelen yavrun kuzun yok
Senden başkasında sanma hüznün yok
Yığılmış dertleri baştan aşar var

Seydahmet dert yanmak olmasın işin
İçini döktükçe eğilir başın
Mâdem ki Allah var gam yoktur, düşün
Zulmetten kurtulup nûra düşer var.

NE DE GÜL KALDI

Yaşım elli bire basınca dostlar
Ne sevgi ne savda ne gönül kaldı
Seneler yel gibi esince dostlar
Ne çiçek ne bahçe ne de gül kaldı

Neler saklarmışım bugün, hiçim de
Bir kıvılcım ile patlar biçimde
Yanardağ yerine şimdi içimde
Ne kibrit ne ateş ne de kül kaldı

Açıp pencereyi bakıp içeri
Bakarken yakardı yıllardan beri
Hayal kapısını kapattım geri
Ne güneş ne perde ne de tül kaldı

Alıp beni benden şehre saldığım
Geçti o zamanlar dehre daldığım
Dalıp derinlere inci aldığım
Ne umman ne deniz ne de göl kaldı

İlham yeli vardır esse de gene
Yalın ayak basmam artık dikene
Seydahmet, o Mecnun kalsa bugüne
Ne ova ne sahra ne de çöl kaldı.

BIKMIŞ BU GÖNÜL

Bekledim bekledim sabaha kadar
Bir gâye olmaktan çıkmış bu gönül
Düşündüm gûnahtan mubaha kadar
Umuttan özlemden bıkmış bu gönül

Sakladım sinemde bir umde diye
Ben durdukça sürdürdüm emrimde diye
Bir gül koklamadım emrimde diye
Kendi hânesini yıkmış bu gönül

Her coşup çağlayan yıksa bendini
Taştan taşa çalan kendi kendini
Ebedi sevenken gülün rengini
Ateşe benzetip yakmış bu gönül

İçerim sızlıyor gönül denince
Vardı arzuhali inceden ince
Kadere havale etmeden önce
Yıllarca canını sıkmış bu gönül

Benim aklım kalmış yar yarasında
Meçhul bir benzerlik var arasında
Seydahmet her sözün mâverâsında
Ölüme kafayı takmış bu gönül.

NE ZAMAN OLSA

Yüreğimde kaldı aldığım nefes
Çıkacak göğsümden ne zaman olsa
Beni içten içe zorlayan o ses
Yıkacak göğsümden ne zaman olsa

Gece her tarafta kar savuruyor
Ya nice bu sevda nâr savuruyor
Dediler elbette yâr savuruyor
Yıkacak göğsümden ne zaman olsa

Bilmem ki her zaman böyle mi Leylâ
Ne yaşamak evlâ ne ölmek evlâ
Ümidim odur ki Hazreti Mevlâ
Sökecek göğsümden ne zaman olsa

Vay... Gönül uçmuyor kuştan aşağı
Düşüp yuvarlansam taştan aşağı
Bu sevdâ terleri baştan aşağı
Akacak göğsümden ne zaman olsa

Tutuşmadan ateş savrulmadan kül
Su ol ey Seydahmet yüksekte dökül
Yârin koynundaki buram buram gül
Kokacak göğsümden ne zaman olsa.

BU ATEŞ

Her zaman dönerken keder sevince
Neden sararmışım sevda gelince
Derinden derine inceden ince
Ve gülden dikene sordum sevgilim

Bir çiçek hasreti sandım soluyor
Duvarın arkası gurbet oluyor
Ne kardeş kardeşe selam salıyor
Ne dost meclisine vardım sevgilim

Böyle oynanırsa muhabbet oynu
Her kulun hasretten bükülür boynu
Sevdikçe sevdadan insanın beyni
Ne biçim donarmış gördüm sevgilim

Bu ateş hep böyle yanar mı bilmem
Ellerim değince söner mi bilmem
Değişir mi kader döner mi bilmem
Kalbimi ortadan yardım sevgilim

“Artık seher yeli esse de aynı
Esip inlese de sussa da aynı
Gülse pembe yüzün gülse de aynı
Aşkın hududuna erdim sevgilim”

Şimdi Seyit Ahmet özlem içinde
Var mıdır senin de nazım, içinde
Ben aşk mazlumuyum mazlum içinde
Bir çıkmaz sokağa girdim sevgilim.

DALSAN NE ÇIKAR

Bir hayal uğruna ağarsa saçın
Kimin umurunda yanarsa için
Oturup her gece insanlık için
Düşünsen ne çıkar dalsan ne çıkar

Yüzlerce eserin etsen naklini
Ortaya dökerler gizli saklını
Eğer paran yoksa bitmez aklını
Yitirsen ne çıkar bulsan ne çıkar

Nâmerdin nâmertçe kılıcı keskin
Seni ahyon bile edemez teskin
Dostun yok yalnızsın kadere küskün
Ağlasan ne çıkar gülsen ne çıkar

Seydahmet yavaşça bitir sözünü
Kafanda kırmadan biri sazını
Silen silmez ise kara yazını
Sen seni yerlere çalsan ne çıkar.

23.01.1995 Saat:23.40

ZORUM OLMADI

Derken mâli hülya sevdası tuttu
Şeytan ümit verdi tekrar unuttu
Yandı emellerim dumandı tütüdü
Geleceğe karşı zorum olmadı

Kurduğum hayaller girdi kanıma
Zararı var mıdır bilmem dinime
Beş on bin koyunu kattım önüme
Çoban oldum amma sürüm olmadı

Hangi dalı tutsam elimde kaldı
Ne yapmak istesem dilimde kaldı
Ümidim ledünnî ilimde kaldı
Mûsâ değil idim Tûr'um olmadı

Artık veda ettim gençlik çağına
Bildiğim ne varsa sattım çoğuna
Dostlar tohumumu hayal dağına
Çok ektilim biçtilim de verim olmadı

Güneşte üşürüm donmuş değilim
Ömrümde bir dala konmuş değilim
Yuva yap diyorlar ben kuş değilim
Bülbül oldum amma zârım olmadı

Gam yedim dert yedim ömrüm tükendi
Gülüm açmaz idi dalım dikendi
Seydahmet derlerdi, bilirdi kendi
Hakkımda bir güzel yorum olmadı.

03.02.1995 Saat:22.00

YİTİRİR BİR GÜN

Bir gönül her zaman seyrana dalmaz
Sel alır bu bağı götürür bir gün
Çok şiir yazmıştım kıymeti kalmaz
Her şey anlamını yitirir bir güne

Ağlar deli gönül bâzan sebepsiz
Gelir her bahçeye hazân sebepsiz
Bütün sayfaları yazan sebepsiz
Eline alır da getirir bir gün

O güzel gözlerin süzüştten gider
Gün olur hayalden ve düştten gider
Yel alır bu sevda bu baştan gider
Kitabı okuyan bitirir bir gün

Sanırım bu ateş bir daha sönmez
Yağar hep güzelim bu yağmur dinmez
Yiğidin kafası her zaman dönmez
O da muradını yitirir bir gün

Derler onu tutan bazı şeylerdi
Yalnız kalemiyle gönül eylerdi
Seydahmet ayakta türkü söylerdi
Ölüm döşegine oturur bir gün.

DEVİRİLİR YÜREĞİME

Ay konuşur gece susar
Dağ devrilir yüreğime
Her sevdayı ölüm basar
Sağ devrilir yüreğime

Ayrılmamın yâr yârinden
Sel boşanır her yerinden
Gülüm güller diyarından
Bağ devrilir yüreğime

Koca ömrüm yâr peşinde
Kara sevda var başında
Ayan olsun gör düşünde
Çağ devrilir yüreğime

Gönüllere uçan kuşlar
Seydahmet'e inanmışlar
Sal yanımdan hasret başlar
Sağ devrilir yüreğime.

20.07.1988 Saat:02.10

NEYLEYİM NEYLEYİM

Dert yazınca ak elleri
Silmez neyleyim neyleyim
Sılama berrak elleri
Salmaz neyleyim neyleyim

Aşk çekerim otuz yıldır
Hayat boştur, aşkı kaldır
İçerimde aynı güldür
Solmaz neyleyim neyleyim

Su başında serinlerde
Resmi düşmüş derinlerde
Ateş sordum nârinlerde
Olmaz neyleyim neyleyim

Umut hülya renk karışık
Kalp kırılmış yüz karışık
Küsmes gönlüm hep barışık
Bilmez neyleyim neyleyim

Tütün sardım kaçak attım
Gülü koydum çiçek attım
Ciğerime bıçak attım
Delmez neyleyim neyleyim

Yarı öldüm yarı yandım
Öte gittim geri döndüm
Yüreğimden nâri sundum
Almaz neyleyim neyleyim

Gönül arar sılasını
Sessiz sessiz leylasını
'Bulur' derler Mevlâ'sını
Bulmaz neyleyim neyleyim

Taş bağrımı eze eze
Bela buldum geze geze
Kara bahtım bir gün bize
Gülmez neyleyim neyleyim

Kulak vermez çağrımıza
Aldıran yok ağrımıza
Kimse bizim uğrumuza
Ölmez neyleyim neyleyim

Bir sevda ki boşun boşu
Dönderiyor deli başı
Uçtu burdan talih kuşu
Gelmez neyleyim neyleyim

Aşka akan arkımızı
Ateş sarmış çarkımızı
Teller artık türkümüzü
Çalmaz neyleyim neyleyim

Öldüm saysın kefen örtük
Şu namazı kılsın artık
Kadınım der 'bağrım yırtık'
Kılmaz neyleyim neyleyim

İşte Seyit Ahmet işte
Ot bitiyor katı taşa
Bu sebepten akli başta
Kalmaz neyleyim neyleyim.

BİZE GÖRE DEĞİL

Kalk gidelim gönül burdan
Dünya yalnız bura değil
Dost edilmez insanları
Bura bize göre değil

Az bir hatan olsun hele
Düşürürler dilden dile
Bir canın var versen bile
Gözlerinde para değil

Bir derdini ederler dört
Yer bitirir içini kurt
Kendilerin çizdiği dert
Senin yaran yara değil

Sarıyor benzin betin
Her gün edilir gıybetin
Hayvan kadar yok kıymetin
Bu memleket hara değil

Seyit Ahmet söyler, netsin
Söylesin öfkesi gitsin
Bilinmeyen bir kıymetsin
Bu da derde çare değil.

SEVDANIN SAZINI TAŞIR

Acı bir hatıra kaldı maziden
Derin bir sevginin izini taşır
Âşıklık insanı mecnun eder de
Gönül bu sevdanın sazını taşır

Solar mı bu sevda, solar gittikçe
Bir ateş göğsüme dolar gittikçe
Kumral saçlarını yolar gittikçe
O da bu yangının hazzını taşır

Uykusuz kalmışım günlerden beri
Can canan aşk sâki bunlardan biri
Ve her gün kovalar hasret kederi
Kaç kış mevsiminin buzunu taşır

Hasretlik bağladı aşk koydu darda
Ben neler çekmişim söyleyim dur da
Bir günde bir kere can veren kurda
Bir ilham bir kızın nazını taşır

Yüzümden çizgiler yazılı taşta
Akıl kalmış mı ki bulanık başta
Seydahmet sırtında bu aşkın işte
Baharını taşır yazımı taşır.

DÖNSE DÖNERDİ

Bu rüzgâr beynimde esti estikçe
Aylarca bekledim dinse dinerdi
Ve bütün yolları kesti kestikçe
Bir ilâhî aşka dönse dönerdi

Bu dert benzemiyor boş derde niye
Geçici diyorlar aşk-ı fâniye
Korkarım kalacak ömr-ü sâniye
Bu zaman içinde sönse sönerdi

O gözlerin bakıp yazı yazanı
Yıldırım düşürür kalbe süzeni
Cehennem nârına göre düzeni
Yoksa hep vücudum yansa yanardı

Yaklaşan incelik süzülen boydu
Bir ömür boyunca özlemim buydu
Saatlerce içtim bir içim suydu
İçmekle yüreğim kansa kanardı

Şimdi Seyit Ahmet aşkın içinde
Gönlü bir sorguda neden, niçin de
Ferhat Kerem Mecnun ve bir kaçında
Uydurma bir yalan sansa sanardı.

ÖLÜMEY

Açtı güller şu sinemi dağladı
Bahar beni del'edecek gülüm ey
Ecel gelip yollarımı bağladı
Nazlı yardan ayıracak ölüm ey

Sel gelmeden bent komamış, taşıksın
Bir gayesiz derde düşmüş âşıksın
Diyorlar ki yön değiştir şaşıksın
Yardan başka nere gider yolum ey

Bir incecik bel bilirim sarmadan
Dönmem artık nazlı yâre varmadan
Yıllar beni düşündürdü durmadan
Yaşlandıkça bükülüyor belim ey

Gül koparmış gül dalından yar, neden
Şu gönlümde ateş neden kor neden
Yüce Mevla'm 'sevsin' demiş; sor, neden
Yâre kadar uzamıyor elim ey

Başa dön de Seyit Ahmet başa dön
Yaşa yaşa hayale dön düşe dön
Niçin damlar, gözündeki yaşa dön
Dertli dertli ah çektikçe dilim ey.

SORMADAN OLMAZ

Gezer dolaşırım gamlar içinde
Eski hatıralar sarmadan olmaz
Sevmedim desem de sevmemek yalan
Öldü mü kaldı mı sormadan olmaz

Seneler haftalar aylar boyunca
Omuzun yüküne zaman uyunca
Bir gönül âşıkça, sevda deyince
Biraz üzerinde durmadan olmaz

İster bir çarşafı ister kürk olsun
İster aynı olsun ister fark olsun
Ben hasret çekmişim yaşım kırk omsun
Bahçeye girince dermeden olmaz

Ufukta bir yolcu gaibten selam
Yıllara büründün nerdesin balam
Bütün özlemlerim vatanım sılam
Yekûn dertlerimi sermeden olmaz

Yüzümde bulunmaz bir gram neşe
Demişler 'Seydahmet yaşamış boşa'
Bir âhu bakışa bir damla yaşa
Ömrün tamamını vermeden olmaz.

BEN BANA

Dediler bu sevda buralı değil
Gülüm çekemezsin yaman mı yaman
Çekip vurmamışsın yaralı değil
Kaçırдың dağlar da duman mı duman

Derdine yabanın eli gülmeden
Konuşma ateşi seli bilmeden
Yitirip aklını deli olmadan
Kurtul bu sevdadan aman mı aman

Gülüm anlamazsın işten nakıştan
İnişi olmayan bitmez yokuştan
Kaç anlam çıkarttın bir tek bakıştan
Bu bir gerçek değil güman mı güman

Elin ayakların kalbin peşine
Uğruna kaç sene yansın boşuna
Sanki mezardasın yalnız başına
Orda kurtaracak iman mı iman

Seydahmet usandım, güldü demiştin
Şuramda bir ateş kaldı demiştin
Olacak olurmuş, oldu demiştin
Bekle gösterecek zaman mı zaman.

KUL OLSUN GİTSİN

Şu benim aşkıma cevap vermeyen
Yansın cehennemde kül olsun gitsin
Elleri görüp de beni görmeyen
Varsın kötülere kul olsun gitsin

Kalksın mağrur mağrur güneş doğmadan
Bir gün kurtulmasın boyun eğmeden
O güzel başına tarak değmeden
Dökülsün saçları kel olsun gitsin

Çatılsın kaşları aralanmasın
Kahve kahve gözler karalanmasın
Damla damla yaşlar sıralanmasın
Aksın benim gibi sel olsun gitsin

Bozulsun kafası sıksın canını
Dumanlar kaplasın dört bir yanını
Anmasın mâzinin tatlı gününü
Uçsun hatırası yel olsun gitsin

Artık parlamasın kör olsun gözü
Gerçi Seydahmet'in tutmuyor özü
Gülmesin her yerde eğilsin yüzü
Eşine dostuna el olsun gitsin.

ALEV GİTSE KÖZ GELİR

İçimizden mavi sular aktıkça
Gönlümüzden bahar gitse yaz gelir
Sevda yüklü ahu gözler baktıkça
Üstümüzden alev gitse köz gelir

Kaş eğilir gözlerinin suçundan
Bir ipekli sevda sunan saçından
Yanıp sönen yüreğimin içinden
Şar dağının karı gitse buz gelir

Ruhumuzdan sabah yeli estikçe
Sevdaları ıslak ıslak astıkça
Sitemlenip yalancıkta küstükçe
Bakışlardan mânâ gitse öz gelir

Aşkı unut kitap oku, sev ilim
Gel başından bu sevdayı sav gülüm
Yıllar geçip yaşlandıkça sevgilim
Yüzlerinden çizgi gitse iz gelir

Seyit Ahmet hatıralar üstüne
Gül olmazsa çiçek verir dostuna
Gönül denen padişahın postuna
Kim otursa iki cihan vız gelir.

GENE GÖTÜRÜR

Beni bir hatıra alır her zaman
Ne yapsam o yardan yana götürür
Yâd eder yanarım içimde duman
Tütmeden o tutar gene götürür

Bir hatıra dedim bilmem binler mi
Unut artık desem gönül anlar mı
Aşk sevda demedim, yoksa onlar mı
Beni bir bilinmez yöne götürür

Dur kalbim dur gönlüm yaşadım gitti
Yıllarca ayaklar döşedim gitti
Gel gör ki inadım beş adım gitti
Bu aşk istediği dine götürür

Gündüz boş kaldıkça içimde keder
Gece yalnız isem sabaha kadar
Ağbeyim kardeşim ve canım peder
İşte böyle döne döne götürür

Sanma sevda yalnız yakalar safi
Ayırt edemedim kef ile kafi
Seydahmet uzattın gittin bu lafi
Çok konuştun amma çene götürür.

VASIL ETTİ

Yüce gönlüm âli gönlüm
Seni Mevla'm nasıl etti
Çirkinlikten daha öte
Suratsız vasil etti

Ne zarâfe, ne bir eda
Yüz de vermez şişman o da
Anlamazsın kulluk bu da
Hem de fasıl fasıl etti

Hep kurardın aşk planı
Gerçek sandın her yalanı
Kul eyliyor şah olanı
Mevlâm bunu usul etti

İçine aşk koydurunca
Ona doğru kaydırınca
İki fistan giydirince
Üzerine asil etti

Hani yüce idi başın
Yüzü aştı şiir işin
Aşk Allah'a layık, düşün
Seni neyden mesul etti

Seyit Ahmet bu tür işler
Aradığın kuldan başlar
Böyle garip garip düşler
Yüce Mevlâ'm hâsil etti.

GÖZ KOYMUYOR

Yeter sevmek istemiyom
Yürek koysa öz koymuyor
Oturup derse çalışsam
Kırpık koysa göz koymuyor

Hayalimde istikbal var
Tam karşımda oturmuş yar
Bana bakar neden bakar
Keder koysa haz koymuyor

Ta semadan kar tutuştu
Ateş söndü kor tutuştu
Âşık yandı yar tutuştu
Alev koysa köz koymuyor

Bakış işte nazar işte
Ben yazsam o bozar işte
Yol kasalmaz uzar işte
Endam koysa naz koymuyor

Düşünürüm hazin hazin
Bakacağım uzun uzun
Elbistan'da kışın yazın
Çamur koysa toz koymuyor

Ben okurum göçmen kuşlar
Avcı vurur çocuk taşlar
Unuturum baştan başlar
Şiir koysa söz koymuyor

Seyit Ahmet söyle paşa
Aşk da gelir dert de başa
Hayat pişirdiği aşı
Biber koysa tuz koymuyor.

DENDİ BİR ZAMAN

Bir gün bir hal bir yiğidin başında
Dostum 'kavak yeli' dendi bir zaman
Baktılar ki erimiş genç yaşında
'Sevda büker beli' dendi bir zaman

Garip olur hatırını almazlar
Ateş düşer sebebini bilmezler
Gizli gizli dert çekerler ölmezler
Âşıklara 'deli' dendi bir zaman

Kader, yardan ayrılığı koyunca
Neler çekti neler ömür boyunca
Kırk senede bir habercik duyunca
Gözlerine 'dolu' dendi bir zaman

Ya bir dağa ya bir çöle derdinden
Ayrılınca sevgilinin yurdundan
Bundan sonra bu sevdanın ardından
'Geçer Hakk'ın yolu' dendi bin zaman

Gönül artık bir virâne konuttur
O virâne ne dikmişsem anıttır
Yeter Mevlâ'm yeter artık unuttur
Mahvolunca 'veli' dendi bir zaman.

SEVDANIN ÖZÜ ÇAKILMIŞ

Kırda gülümseyen bir çiçek gördüm
Toprağa Mevlâ'nın sözü çakılmış
Yeşil gözlerdeki yazıyı sordum
Dediler sevdanın özü çakılmış

Hak bir fidan vermiş kendi kuluna
Düşmemiş gölgesi sevda yoluna
Sevgi ağacının gönül dalına
Yârin işvesiyle nazı çakılmış

Bir ateş içimde boşu boşuna
Dumanı dağların uzar başına
Bu ölü sevdanın mezar taşına
Şu garip gönlümün sazı çakılmış.

VAR YA

Zamanı delerek duymak on yılı
Bugünü o güne götürmek var ya
Ne büyü ne muska ne kavak yeli
O günü bugüne getirmek var ya

Yaklaşan sokulan ve geri kaçan
İçi gönül yüklü bakışla geçen
Kalbinden kalbime uçuşan uçan
O fırsat ne fırsat kaçırmak var ya

Üç istek bir soru bir su içimi
Şimdi hayaliyle yakan içimi
Bir kucak bir küçük bebek biçimi
Seni bir tüy gibi götürmek var ya

Seni on yıl almış beni sen gülüm
Araya ya perde ya da bir kilim
Ve şimdi yaptığın odur sevgilim
Körküsün gasgarip oturmak var ya.

AHVAL-İ KABİRİ BİLMEM

Benden ey güzelim bir vefa umma
Düşmedim ateşe sabrı bilmem
Günde yetmiş defa ölürüm amma
Görmedim ahval-i kabiri bilmem

Aşk, sevda kalmasın böylece sarsın
Her akşam her sabah içimde varsın
'Evlenirsek mutlu oluruz' dersin
Rüya okumadım tabiri bilmem

Dertten sual etme dertliler zorda
İnsanoğlu için ateş de kor da
Belki güir sular da boğulmak var da
Yavuz'dan kaçmadım Habur'u bilmem

Çöktüm Seyit Ahmet aşk iken davam
Kırk yıl meyhaneye eyledim devam
Secdeye varmışım gizlidir duam
Sanma ki Basîr'i Habîr'i bilmem.

GÖĞSÜNÜN ÜSTÜNE

Yedi sene ala firik dolaştım
Sekiz sene çayirlarda güreştim
Dere aştım tepe aştım yol aştım
Konamadım ak göğsünün üstüne

Mektup saldım çiçeğinen gülünen
Geri döndü üstündeki pulunan
Şu gönlümde akşam sabah salınan
Nazlı yârin acep bana kастı ne

Seyit Ahmet dertli oldu derdinen
Dolaşıyor koyununan kurdunan
Bir zamanlar etrafımda fır dönen
Zaman gelip böyle m'olur dostuna.

BAŞKA SÖYLEMİŞLER

Mevsim mevsim iç dünyamda
Yazı başka söylemişler
Ben bir garip Seydahmed'im
Bizi başka söylemişler

Sarhoş sarhoş yudum yudum
'Hak' deyince düştü ödüm
Senelerce kabuk yedim
Özü başka söylemişler

İçimdeki viran köşkü
Hiç Mevlâ'ya gitmez aşkı
Kadın sevmek öyle boş ki
Bâzi başka söylemişler

Gönül engin engin uçar
Tâ öteye kanat açar
Ben koşarım ufuk kaçar
Hızı başka söylemişler

Dağ dediler nerden indim
Dost dost diye neler sundum
Ben derdime derman sandım
Sizi başka söylemişler.

YABANCI GELDİ

Gönlüm ne değişti kırk yıl sonunda
Özümüz Leyla'ya yabancı geldi
Dedim 'gel hayat var aşkın yanında'
Sözümüz Leyla'ya yabancı geldi

Neler kaim olmuş neler yerine
Tohum sapa dönmüş saplar ürüne
Ben âşık bakarım daldım derine
Gözümüz Leyla'ya yabancı geldi

Nedir nazargâhı göğ ile yerin
Yüreğim yanıyor her taraf fırın
Baktı ki mânâda çizgiler derin
Yüzümüz Leyla'ya yabancı geldi

Ne dava edindim ne yol güderim
Düşüncem başkadır başka kederim
Takip eylemiyor yalnız giderim
İzimiz Leyla'ya yabancı geldi

Bir demir leblebi ateşten yemiş
Yol bulup Mevlâ'ya inleyen kemiş
Ben Leyla diyordum teller Hak demiş
Sazımız Leyla'ya yabancı geldi

Şu vuslat arzusu kemikten kandan
Ne kadar ayrısak o kadar candan
Bir ayak sesine kurbanım dünden
Sızımız Leyla'ya yabancı geldi

Ateş yağmurudur aşkta ney sesi
Kalbime köz düştü damla meyvesi
Şaşırılmış diyor ki 'bu neyin nesi?'
Hazımız Leyla'ya yabancı geldi

Sen seni bilene arz et halini
Ölene açarlar cennet yolunu
Beraber gidelim uzat elini
Nazımız Leyla'ya yabancı geldi

Artık Seyit Ahmet yola düşmeli
Belki ağır ağır belki koşmalı
Dünya üzölmeli dünya şaşmalı
Mâzimiz Leyla'ya yabancı geldi.

YAŞ İLERLEDİ

Biz şu mâsivâyı nitsek nişlesek^[1]
Bir çirkefe düştük iş ilerledi
Gene şu kitaptan derse başlasak
Hayli zaman geçti yaş ilerledi

Yaşadık yaşlandık, neye yaradım
Hasret üzerine atsam bir adım
Canlı velileri görmek muradım
Kar yağdı dağlara kış ilerledi

Bir dalga bitirdim dalgaya düştüm
Nefsimle bir tuhaf kavgaya düştüm
Kurk yaşından sonra sevdaya düştüm
Aktı gözlerimden yaş ilerledi

Her zaman severdim hep seven kimdi
Bir yandan muhabbet bir yandan gamdı
Bu aşkım -inşallah- ilahî şimdi
Sardı sarmaladı hoş ilerledi

Belki ben yanlışım almayın gâle
Ha bir gül severim ha bir de lâle
Ben bir Seydahmet'im daldım hayâle
Derin uykudayım düş ilerledi

[1] Nitsek nişlesek: Ne etsek, ne işlesek...

TAŞKIN SEYDAHMET

Yine sen uyurken uyandırdılar
Kalbinin sesine düşkün Seydahmet
Bıçağı kemiğe dayandırdılar
Artık duramaz ki taşkın Seydahmet

Hele ne söylerler, âşık olunuz
Ehl-i gönül gibi muhtaç kulunuz
O bir âlemdeki çölde yalnız
Gezer garip garip şaşkın Seydahmet

Koca bir sâhirdir yaramaz dünya
Nerdedir Mevlânâ nerdedir Konya
Sevda meclisinde okunan künye
Korkarım başından aşkın Seydahmet

Boğulur gider de anarsın yâri
Kendini toprağa gömmesen bâri
Gördüm ki her tahtın üstünde biri
Yıkılmış sarayın köşkün Seydahmet

Beride yaşarsın öteyi umma
Sen eski sevdanı unuttum sanma
Yalnız Allah'adır niyazın amma
Kul ile karışmış aşkın Seydahmet.

SÖZ MÜ ETMİŞİM

Amelim kış idi yaz ettim derken
Rabb'imi överken naz mı etmişim
Allah rızasını gözettim derken
Şeytan rızasından söz mü etmişim

Nedir bu çektiğim nefsin yüzünden
'Bana ne' demiyor elin kızından
Âfete uğrayıp âhu gözünden
Bağrımı yakmış da köz mü etmişim

Önüme Kur'an'ı açtıktan sonra
Hakk'ı ne geç gördüm kaçtıktan sonra
Şu yaşım yarıyı geçtikten sonra
Suçuma tövbeyi tez mi etmişim

Ömrüm bu mezardan bakmış taşıma
Ölüm gelmiş gördüm bakmaz yaşıma
Bu ulu davayı kendi başıma
Farkına varmadan öz mü etmişim

Sağılan bu nurdan gönlüm kaçıp da
Sükûnet mi bulur burdan göçüp de
Eğilip pınardan bir su içip de
Sanki yüreğimi buz mu etmişim.

RENGİM SARARMAKTADIR

Bulutlar yere eğik dağlar kararmaktadır
Taş düşse harenir gönlüm bir ırmaktadır
Beni ardınca sürür ardınca çeker gönül
İçimden yaprak düştü rengim sararmaktadır

Varsın âşık desinler aşkı kim işitmedi
Yeri karlar soğuttu bizi buz üşütmedi
Yâre 'çirkin' demişler varsın çirkince olsun
Kavuşmak üzre yandım ateşsiz yaşatmadı

İçimizden su akar içimizde dere var
Geliyor aks-i seda yollar kâinat kadar
Turnalar bu çaylarda balık aramalıdır
Deniz uzak olsa da geliyor nazlı bahar

Bulutlar bağda şimdi duman dağdan inmekte
Damladı yağmur sesi damda dünya dönmekte
Cama en hazin vuruş en tatlı keder gelip
Beni hüznün anmakta, uzun uzun anmakta

Gam böyle çöreklenir, sıkıntı böyle ürer
Eline dantel almış hayat, örer de örer
Öyle alışmışım ki ben artık yasa bile
Kederim içimdedir gamım bin sene sürer

PENCERESİNDEN

İNCE YARATMIŞ

Ne geçmişse gönlümüzün ucundan
O, gâlu belâdan önce yaratmış
Aç, nasıl duyarsa aşî acından
O, öyle düşünmüş ince yaratmış

Hesap şaşırıkça akıl duruyor
Sonsuzun sonuna nasıl varıyor
Mideye akıla ruha yarıyor
Bir gülü ne kadar gonca yaratmış

Canlanıp büyüüp serilmemizi
Dalâlette yahut sarılmamızı
Biz öldükten sonra dirilmemizi
Sonraya koymamış, bence yaratmış.

ALLAH'IM

Birkaç damla gözlerimden
Dolu dolu yaş Allah'im
Şifayı sen vermez isen
İlaç-milaç boş Allah'im

Rab olur da kul olmaz mı
Dua eden el olmaz mı
Akıp giden sel olmaz mı
Emir versen, taş; Allah'im

Bir o yana bir bu yana
Başvururum döne döne
Hiç gelmez mi benim sana
Bir tek sözüm hoş Allah'im.

HAKK'A DÖNERDİN

Bir defa göreydim Resûlullah'ı
Dilim çözüldün kalbim yanardın
Çoktan bırakırdım âhı eyvahı
Ey gözlerim yalnız Hakk'a dönerdin

Abdest aldırmağa suya ayağım
Kir tutmazdı yuya yuya ayağım
Hû'ya götürürdün Hû'ya ayağım
Beni bir usanmaz zâhir sanardın

Rahmetenlil âlemindir resul bu
Her susuza çeşme her yangına su
Hiç kimsenin gelmez susuz uykusu
Güneşin altından çaya inerdin

Hiç sonu gelmeyen bitmeyen suçun
Şu bir türlü rahat etmeyen için
Mevla'nın katında şefaât için
Her ne derdin varsa ona sunardın

Seydahmet uzatma sen sen olalı
İsim isim olalı san san olalı
Bir insan görürdün insan olalı
Muhammet ismini Hak'la anardın.

GÖM ARKADAŞ

Dün yanına çekip gelen
Onlar öyle kim arkadaş
Bir dakkada al ateşi
Kalplerine göm arkadaş

Özlerinde köz varmış
Külü zaten az varmış
Yangın yürek öz varmış
Yüzlerinde gam arkadaş

Hak yolunda onlar yürür
Söz verince hepsi varır
Bir hafifçe yel savurur
Benim işim kum arkadaş

Bak mahcup bir şâir, e mi
İşim şeytan şiârımı
Benim şu boş şiirimi
Yırtıp atma tam arkadaş

İNMEYİNCE

Bana olur döşek belki
Malım kalbe inmeyince
Bilgi yükü eşek yükü
İlim kalbe inmeyince

Zâhir bâtın ile haktır
Hâlâ anlamayan çoktur
Zâhirîler ne ahmaktır
Balım kalbe inmeyince

Yanlış sözü kem önlemez
Kalbi yoktur hem, dinlemez
Kimse şüirden anlamaz
Gülüm kalbe inmeyince

Ben boş yere inleliyom
Hoş gelmiştir önleliyom
Hiçbir ilmi anlamıyom
Yolum kalbe inmeyince

Hakk'a âşık olan ölmez
Aşksız ölen bekâ bulmaz
Beklemekle vuslat olmaz
Ölüm kalbe inmeyince

BAKTIM SANA

Bâri Hüdâ duy beni
Gönlümü yaktım sana
Görmek için yıllarca
Yıllarca baktım sana

Ömür boyu aklımı
Aklımı taktım sana
Bir kul ettim gönlümü
Sonra bıraktım sana

Bâzen divane oldum
Bazen ayıktım sana
Bazen tebessüm ettim
Bazen kaş yıktım sana

Sen Rahmanirrahim'sin
İçimi döktüm sana
Ya Rab affeyle beni
Boynumu büktüm sana

Kıyam ettim dikildim
Diz üstü çöktüm sana
Yürüdü aşk kervanı
Başını çektim sana

Bir küçük dere oldum
Çağladım, aktım sana
Dediler "yârin geldi"
Selâma çıktım sana

Ben kalbimde gönlümce
Çakmaklar çaktım sana
Yalan söyler küfr eyler
Kim derse bıktım sana

Ya Rabb'i ben sığındım
Şeytandan ürktüm sana
Her ne küfür var ise
Kalbimden söktüm sana

Belki bakarsın diye
Her gün görüktüm sana
Lâ ve İllâ'dan geçip
Bir bayrak diktim sana.

NİL'DE GÖRDÜM

Şu iç âlemimin varsa cismini
Bir makine olsa çeksem resmini
Yüce Mevlâ'mızın Basîr ismini
Fırat'ta Ceyhan'da ve Nil'de gördüm

Kayadan kayaya attı dediler
Dumanı dağları tuttu dediler
Bir aşkın var idi yitti dediler
Dolaştım ben onu bin ilde gördüm

Ah neler yakıyor bu aşk bu yerde
Kalbe bir pencere akıla perde
Deyim mi sizlere sevgili nerde
Her akşam her sabah gönülde gördüm.

İÇİMİZDE

Bizim mevsimlerle ne işimiz var
Bahar içimizde yaz içimizde
Uzayan yollardan Rahman'a kadar
Tepe içimizde düz içimizde

Bu vücut gezerken şehirde dağda
O gerçek âlemde iremde, bağda
Gönlümüz kalsa da bayrakta tuğda
Mânâ içimizde öz içimizde

Yusyumuşak olur şerler şerirler
Kar yağar güneşe kıymet verirler
Biz sıraya koruz onlar ererler
Hikmet içimizde söz içimizde

Bir kere demedik 'makamım postum'
Odun kütüğüne bilmeze kastım
Biz Hakk'a âşıkız ne sandın dostum
Ateş içimizde köz içimizde

Söyledik, sandılar kadın peşinde
Bir fâni lezzetin tadın peşinde
Mevlâ'm Seydahmet'i kodun peşinde
Hazret içimizde haz içimizde

YORARSIN

Meydan şeytan sesi, Cin avânesi
Hangi dünyadasın kimi sorarsın
Divâne değilsin, ne divanesi
Gönül mü alırsın kalp mi kırarsın^[1]

Yürü deli gönlüm yürü yorulma
Bir insan içinde akma durulma
Kaç âdemoğlundan gizlen sorulma
Yıldız görüyorum aya yorarsın

Gam yükü toplanır gelir ıraktan
Dostluk zuhur etmez katı yürekten
Her gün kara kara düşünerekten
Neden hiç yok yere benzin sararsın

Müslümandan bile kaç Hakk aşğın
Sahibi olursun kopmaz bir bağın
Farkına varınca var ile yoğun
Dersin ey kararım güzel kararsın

Seydahmet düşününe düşününe yürü
Uzaklaş dağların başına yürü
Yürürsen Mevlâ'nın peşine yürü
Sen de başka türlü safâ sürersin.

[1] Şair, bendeki el yazma şüürinde, bu kat'anın üstünü çapraz iki çizgiyle silmiş. Eğer yok etmek isteseydi, ya iyice karalardı ya da yeni bir kâğıda nasıl istiyorsa öyle yazardı. Önceki tecrübelerime göre hem canına sinmemiş hem de atmaya kıyamamış... Bense, atmaya hiç kıyamam...(A.B.)

GEZ KUBBELERİ

Durur kalbimizde hâre ve hâre
Câmi kubbeleri göz kubbeleri
Otur da hayal et gönlüne göre
Şiir semasında gez kubbeleri

Ne şöhretten gaye ne de bir hüner
Yıldırım da çakar şimşek da söner
Şairin zihninde döner de döner
Ateş kubbeleri köz kubbeleri

Kubbeden kubbeye damladık düştük
Bizler o damlayız gamlar bölüştük
Gam yetmedi döndük aşkla buluştuk
Elem kubbeleri haz kubbeleri

Kubbe kubbe kaynar pınar olmadın
Bir gün de derline yanar olmadın
Hiç kendi gönlüne döner olmadın
Kazma al kürek al boz kubbeleri

Seyit Ahmet söyle fikrin içinde
O, Allah var mıdır zikrin içinde
Adam ol adam ol fakrin içinde
Kalem al defter al yaz kubbeleri

UNUTMAZ BU GÖNÜL

İki bahçe iki pınar
Oradan gitmez bu gönül
Âhu gözler kime döner
Onu unutmaz bu gönül

Gök yükselmiş tartı konmuş
Kırıksız çatlaksız dönmüş
Bu yüreğim neden yanmış
Beni uyutmaz bu gönül

Şu yemyeşil renkler var ya
Kalp genişler olur derya
İki cennet daha var ya
Lafi un etmez bu gönül.

ŞEYTAN KAPISI MI?

Canım İslâm bu şeriat
Gülüm şeytan kapısı mı
Oku oku bu ne fırsat
İlim şeytan kapısı mı

Pahâ büyür değer kalkar
Alnım yere değer kalkar
Senin burnun -meğer- kalkar
Yolum şeytan kapısı mı

Bâsü bâdel mevte tuttu
Yalan diye halka sattın
Farz eyle ki bir gün gittin
Ölüm şeytan kapısı mı

Madde öyle madde boştur
Her maddeden ilmi hoştur
Oku öğren coştur taşır
Selim şeytan kapısı mı

Yok sevmeyiz var severiz
Kalbimiz var yâr severiz
'Ehad' deriz bir severiz
Mâlûm şeytan kapısı mı

Seyit Ahmet düşün düşün
Hakk'a varsın bütün işin
Hayat borca ölüm peşin
Hâlim şeytan kapısı mı.

DÜZ DEDİK GEÇTİ

Ulu gerçek nerde şaşkına döndük
Duman bizi boğdu toz dedik geçti
Bir ulu mevkiden yüceden indik
Dağlık araziye düz dedik geçti

Yanar sine sine Hakk'ı anarlar
Onlar bir deryaya koysan yanarlar
Ilık su kaynatır şimdi pınarlar
Yolcuya acıdik buz dedik geçti

Kâh sağa kaymışlar kâh bir soldalar
Deryaya dalmazlar küçük göldeler
İşte şöyle böyle doğru yoldalar
Ayrıntı söylerler öz dedik geçti

Bir küme düşünür bir yan oyunda
Değişmemiş kimse eski huyunda
Razı olduk gitti biz ilk ayında
Kara aldığımız yaz dedik geçti

Yıllarca gör, neyi nerde sakladık
Bizi alev sardı yangın bekledik
Aldık yüreğini biraz yokladık
Hafif ateş vardı köz dedik geçti

Bir hoş şarap içtik kevser tasından
Kurtulduk sağ çıktık boşun pusundan
Kabirden yükselen "eyvah" sesinden
Rengimiz atmış da göz dedik geçti.

GİDER SANIRIZ

Su var, alan tekneye güvenimiz var
Bu ömür hep böyle gider sanırız
Yaşlanmadan yağar saçımıza kar
Bu ruh bu bedeni güder sanırız

Şaşırma bu hayat yalan yapılmış
Şaşır ki Hak konmuş puta tapılmış
Yalan bu insanlar sihre kapılmış
Bitli tohumları bider^[1] sanırız

Ne kadar severiz sonsuz mu bura
Her suçu işleriz yüzümüz kara
Yaratıcı der ki “ebedî ora”
Cehennem iki gün kadar sanırız

Kötülük hoş geldi düştük sancıya
Ruhumuz dönmüştür tam yalancıya
Üç beş kuruş verip bir dilenciye
Ateşi başkası tadar sanırız

Allah'la yüz yüze yalnız kalınca
Kıl ince Seydahmet, her şey kıl ince
Taş çatlayıp birkaç namaz kılınca
Biz bizi cennete medâr sanırız

.....
[1] Bider: Tohum için ayrılmış tahıl, tohum.

KIVRILMA GÖNÜL

Hiç âşık olmayan Hakk'a kul değil
Ondan gayrisıyla kavrulma gönül
Gönül bu gittiğin başka yol değil
Kıvrılma kıvrılma kıvrılma gönül

Koşma mâsivâyâ bırak peşini
Pek âlâ bilirsin gönül kuşunu
Vurup taştan taşa her gün başını
Çılgın sular gibi savrulma gönül

Şeytan düğünüdür burda gördüğün
Gel bugün secde et eyleme düğün
Bakır kütüğüne benzeyip o gün
Sırtının üstüne devrilme gönül

Bugün var yarın var zaman var derken
Hep ecel geliyor kalk oğlum erken
'Var' deyip 'bir' deyip dua ederken
İnsan ol iblise çevrilme gönül

İslâm âlimleri o gerçek erler
'Âdem bir topraktı, çamurdu...' derler
Dikkat et insanken maymun ederler
Evrime elinde evrilme gönül

Seydahmet uğradık bu bozuk hana
Bak nasıl geliyor yaptığın sana
Çok güzel gösterir şeytan insana
Kötülükten yana sivrilme gönül.

GEÇ GELDİN DERLER

Hayata bir adım atarcasına
Kolay geldim desem güç geldin derler
Dünyanın bin türlü ızdırabı var
Erken geldim desem geç geldin derler

Hayat, hayat dedim diyorum yine
Gerçek nerde diye koştum her yöne
Baktık ki Kur'an'a hak bizden yana
Sahabeler öldü geç kaldın derler

Keramet görmedim feste takkede
Gönülden tövbeler gerek Mekke'de
Bin yıl aşk beslesem bozuk tekkede
Sabır edemedim güç kaldın derler

Kırk gâvur döndersem İslâm dinine
Bir kılı kırk yarıp koysam önüne
Söze kanat taksam gelsem yanına
Şeyhimin yanında hiç kaldın derler

Seydahmet, insanı yutalar niçin
Göz gerek ufuktan ötelere için
Durmayın torunlar atalar kaçın
Zulüm geldi desem baş geldi derler.

GARİP GARİP

Dalları bükmüşler yapraklar yırtık
Çiçek garip garip gül garip garip
Dünyanın işine karışma artık
Düşün garip garip dal garip garip

Binalar dikmişler betondan kumdan
Sakin sual etme kederden gamdan
Ölmüşsün kalmışsın kime ne kimden
Ağla garip garip gül garip garip

Zengin daha zengin, bilgeleniyor
Sanmayın bir insan gölgeleniyor
Bir ufak yel esse dalgalanıyor
Damla garip garip göl garip garip

Yokluktan çok öte, neler diz dize
Damlalar yanağa merhamet göze
Bir sosyal hesabı vermişler bize
Topla garip garip böl garip garip

Bilirsin Seydahmet kahrın içinde
Bazen bal sunarlar zehrin içinde
Yalnızsın koskoca şehrin içinde
Yaşa garip garip, öl garip garip.

DUYDULAR BUGÜN

Başka mutluluklar başka sevgiler
Başka bir âlemde duygular bugün
Kalemim gülüyor elif vav güler
Allah dediğimi duydular bugün

Sabah başlangıcı, nefisini tânı
Kendini bulursun kendini tanı
Kâinatı yapan ulu sultanı
Kalbimin içine koydular bugün

Maddeyi terk eden gönlün göçünde
İnsan nedir görün kanat açın da
Bu koca nimete hasret içinde
Bütün azalarım doydular bugün

Aşkınla yanarken gökle yer dedim
Durma ver Allah'ım Rabb'im ver dedim
Yerimden silkinip 'Allah bir' dedim
Nerde doğru varsa uydular bugün

Damlalar değişti göle benzedi
Bu seher bu ilham yele benzedi
Seyit Ahmet bile kula benzedi
Şeytanlar umutsuz caydılar bugün

GEZİYOR DOSTUM

Büküyor burkuyor akli her âyet
Rahman'ın önünde eziyor dostum
Zâtu İlahî'de şaşmaz bakışlar
Her gün üstümüzde geziyor dostum

Bir "kûn" emri gelmiş yokluğu donat
Kâfir inanmasın ona da inat
Bu korkunç yıldızlar koca kâinat
Boşluğun içinde yüzüyor dostum

Başımız üstünde muhteşem yapı
Bir an çarpışmadan düşmeden hepi^[1]
Gün gelir kırarsa bu koca küpü
İnsan gümbürtüyü seziyor dostum

'Kalbim temiz' deyip şeytana kanma
İşit itaat et ve geri dönme
Tarife kalkışıp derine inme
Çok adam aklını bozuyor dostum

Topraktan can olup yürüyen kimdi
Binlerce seneyi maziye gömdü
Elinde kalemi Seydahmet şimdi
Beş altı kelime yazıyor dostum.

.....
[1] Hepsî: Hepsî.

ÇÖKMEYE Mİ BAŞLADIK

Akın akın girmiş idik İslâm'a
Güruh güruh çıkmaya mı başladık
Aman ya Rab şaşırıldık mı ne oldu
Yıkıldık mı çökmeye mi başladık

Şu vatanda bahar kışa kış yaza
El keyfinden kaş boyaya göz süze
Gözümüzü hiç kırpmadan biz bize
Silah çekip sıkmaya mı başladık

Kimi Rusya Amerika ya Çin'de
Kendimizi kendimiz bir biçimde
Çaresizlik ümitsizlik içinde
Akrep gibi sokmaya mı başladık.

... RABB'İM

Sır olaydı gönlüm bilinmeyeydi
Böyle mi olurdu bilmem ki Rabb'im
Bu baş benim miydi bu mey ne meydi
Divane olmadan ölmem ki Rabb'im

Bir bakış bir dünya kazanır, yorgun
Her gün bir bahara bezenir, dargın
Bu aşk sana kadar uzanır bir gün
Bir tek ateş ile kalmam ki Rabb'im

Bir yanda gül açmış bir yanda diken
Kime âşık olur sana bel bükün
İnce bir tebessüm ağlatır iken
Kedere alıştım gülmem ki Rabb'im

Beni bir sevda ki almış yoğurur
Ağzım susar bir gün gönlüm bağırır
Hoca minarenden yâre çağırır
Ben nasıl gelmem ki gelmem ki Rabb'im

Gönül muhabbetin bağından gelir
Aşk sunan melâik sağından gelir
Seydahmet bir hiçlik dağından gelir
Ölsem de mezarda solmam ki Rabb'im.

ÇOK ADAM YEDİ

Et dökülür kemik kurur
Bu toprak çok adam yedi
Nice bâdem gözler çürür
Bu toprak çok adam yedi

Hikmet eden tatlı diller
Bükülmeyen kavi beller
Sona erdi bütün yollar
Bu toprak çok adam yedi

Baba demez ana demez
Sarılırdı dine demez
Dirilirler gene demez
Bu toprak çok adam yedi

Göğsünü böcek dittikçe
Üstünde otlar bittikçe
Aslına döner gittikçe
Bu toprak çok adam yedi

Seyit Ahmet, çok uzatmaz
Hayırlı şerli gözetmez
Milyon girer bir iz etmez
Bu toprak çok adam yedi.

YAŞ GELİYOR

Gül atsalar taş geliyor
Bahar bana kış geliyor
Ağlamayı sevmem amma
Gözlerimden yaş geliyor

Kalp sinede vurur, yalan
Saç omuzda durur, yalan
Her gün umut verir, yalan
Gözden sonra kaş geliyor

On üçünden on dördüne
Düşürüyor aşk derdine
Beyaz beniz al ardına
Ağız burun diş geliyor

Dünyamızın adı vardı
Geçen günün tadı vardı
Hatıra var yâdı vardı
Şimdi her şey boş geliyor

Hayat tatsız ömür uzar
Taş bağrında kurdum Pazar
Seyit Ahmet öyle gezer
Sanırsın sarhoş geliyor.

ÇOK SEVDİĞİMİZ ÇOCUKLARIMIZIN İSTİKBÂLİ

Onlar canımızdır ne yapar kader
Anadan ne güzel doğacaklardır
Konuşup beş altı yaşına kadar
Bizi öpücüğe boğacaklardır

Hayli zaman geçer umutlar biter
Hayat bir zindandan daha beter
Kimi diyecek ki 'çektğim yeter'
Kimini inâden ögeceklerdir

Her zaman insanlar eşittir sandım
Gerçek çok acıdır denedim kendim
Kimi başköşeye "buyur efendim"
Kimini kapıdan koğacaklardır

Kimi aç dolanıp çıplak yatacak
Kimi gece gündüz caka satacak
Kimi meteliğe kurşun atacak
Kimi mal yığıldıkça yığacaklardır

Kimi görülmedik sefa sürerken
Kimi acı acı cefa görürken
Kimi mağrur mağrur emir verirken
Kiminin boynunu eğeceklerdir

Kimisi yedikçe semirir iken
Kimi kabuk bulsa kemirir iken
Kimi vampir gibi sömürür iken
Kimini sağdıkça sağacaklardır

Kimi bir Mevlâ'ya inanır iken
Kimi Nemrutluğa sınanır iken
Kimi bir kuruşa kınanır iken
Kimi her kitaba sığacaklardır

Kimi "lâzım oldun" denirse kayıp
Kimi namaz kılsa ne kadar ayıp
Kimine 'buyurun efendim' deyip
Kimine düpedüz sögeceklerdir

Kimi kalem gibi kaş arayacak
Kimi intihara şiş arayacak
Kimi kapı kapı iş arayacak
Kimine nimetler yağacaklardır

Kiminin malının başı bulunmaz
Kimine bir mezar taşı bulunmaz
Kiminin aklının eşi bulunmaz
Kimine cinnîler degeceklerdir

Kimi hep avdadır çalınır sazı
Kiminin bağrında onulmaz sızı
Kiminin yanında iki yüz tazi
Kiminin itini dögeceklerdir

Kimi hak adalet nur isterse de
Kimine zevk sefa bir düstursa da
Kimine bu hayat kan kustursa da
Kiminin sırtını oğacaklardır

Doğar bu çocuklar, acı yemesin
Emer anasının tatlı memesin
Seydahmet bir defa Allah demesin
Kara bulut gibi ağacaklardır.

GÖÇÜYOR LEYLEKLER

Başladı leyleğin göçü burada
Ceyhan kenarına doldu leylekler
Kaçı dağlar aşar kaçtı burada
Ne dertli ayrılık oldu leylekler

Köy köy toplandılar yol yol gittiler
Hasret başlamıştı derdi tattılar
Döndüler döndüler vedâ ettiler
Kimi buralarda kaldı leylekler

Ne kadar hazinler sevim sevimdi
Oba obalardı kavim kavimdi
Diyorlardı ama evim evimdi
Gönlünü yollara saldı leylekler

Göç göç diyorlardı sessiz kanatlar
Nasıl kararlılar nasıl inatlar
Bu göç destanını -nerde- sanatlar
Anlatmıyor dedi, daldı leylekler

Kaç kavis yaptılar döndüler gökte
Yeri kokladılar kandılar gökte
Ayrıldık diyerek yandılar gökte
En acı firkatı saldı leylekler

Bir veda sahnesi toprak anaya
Buradan Yemen'e doğru, San'a'ya
Seyit Ahmet acısını sineye
Nasıl çekti eşebildi leylekler.

BİZİM ELBİSTAN

Bura Elbistan'dır yan yan bakarlar
Nazardan korkanlar kaçamaz burda
Çabucak bir güzel kuyruk takarlar
Kimse cevherini saçamaz burda

Anlat Elbistan'ı iş olsun derken
Elinden iş gelen Allah'tan korkan
Ağ'oglu beyoglu şeyhoglu varken
On kanadı olsa uçamaz burda

Çamur derya gibi toz duman duman
Daha bir reiste görmedik iman(!)
Bir Söğütlü varken ve koca Cahan
Halk rahat suyunu içemez burda

Genç iken yokluktan dudağı kurur
Bin bir mihnet ile biri borç verir
Yiğit erim erim kar gibi erir
Bir dükkân önünden geçemez burda

Elbistan dışında bilmezler hile
Vay mı ki bir memur bir yetkili ola
İki kilim ile işine gele
Kamyonlar dolmadan göçemez burda

Kimse laf etmez hesap verirler
Hemen bir kaymakam âmir görürler
İki gün içinde kilit vururlar
Şair de ağzını açamaz burda

Hakikat şu kelam, alman alaya
Cebin boşsa eğer girmen helâya
Tuvaletçi ile başın belaya
Parası olmayan sıçamaz burda

Sözlerim Seydahmet şaka mı hak mı
Koca Elbistan'da bir iyi yok mu
Dindar sahtekâr da sarhoşlar pak mı
Kötüler iyiyi seçemez burda.

08.01.1984

SİGARAM

Zaman zaman seni öyle çok sevdim
Demedim kimseye “kötüsün” diye
Sense yavaş yavaş aldın canımı
Kovdum mu “kapının itisin” diye

Sigaram ben sana sağ ol mu desem
Sen de benim gibi boğul mu desem
Baba mı evlat mı oğul mu desem
Binerim ‘şeytanın atısın’ diye

Yorgunluk hastalık sayrılık olsun
Artık aramızda ayrılık olsun
Küskün olmayalım gayrılık olsun
Emdik anamızın sütüsün diye

Ben seni en güzel emziğe taktım
Oturup her zaman keyfinen yaktım
Sen benden bıkmadın ben senden bıktım
Sövdüm “Amerikan otu” sun diye

Seydahmet nihayet sesim kısıldı^[1]
Nefes tıkanması zaten usûldü
Murat’ın devrinde çoğu asıldı
Kızılderilinin putusun diye.

31.01.1995 Saat:22.20

.....
[1] Şairimiz, akciğer kanseri sebebiyle vefat etmiştir. Hastalık, önce nefes kısıklığı ile kendini belli etmişti. (A.B.)

DÖRTLÜKLER

KAÇMIŞIZ BİZ

Anladım aşk imiş gönlümüzdeki
Ve bir tek bakışa muhtaçmışız biz
Hemi içimizde leyla taşımış
Hemi leylamızdan hep kaçmışız biz

DÖNDERMİŞ FELEK

Bir türlü gitmiyor aşkın izleri
Ne garip yaratmış Mevla'm bizleri
Şiirler yazdığım ela gözleri
Hurda bir bakışa döndermiş felek

AYA GÖMSÜNLER

Özleyip sızlama ağlama sakın
Denizde ölürsem suya gömsünler
İnsanoğlu artık belli olmuyor
Feza'da ölürsem Ay'a gömsünler

ARALI DÜŞTÜ

Göçmüştü leylekler uçmuştu sevda
Anladım sarhoştu içmişti sevda
Nasıl da elime geçmişti sevda
Ne yazık kaç menzil aralı düştü

KALPLERİMİZ BİR OLSUN

Kurtuluşu esareti esâreti nidelim
Biz olmazsak muradımız hür olsun
Üç beş adım beraberce gidelim
Beş on dakika kalplerimiz bir olsun

KÜL ALIR ORDAN

Umut bahçesi her zaman yeşil
Her zaman sevgilim dal alır ordan
Gönül harareti sönmesin diye
Her gün ateş koyup kül alır ordan

MAZİMİZİN DERİNLERİNE

Bir ağaç altında gölge aradık
Ateşlere yandık serin yerine
Aldık hançer gibi bakışlarını
Gömdük mâzimizin derinlerine

SÜRGÜN GELDİLER

Hatıralar çıktılar bir gün geldiler
Baktım perperişan yorgun geldiler
Emânet koymuştum avutmamışlar
Yar kovmuş onları sürgün geldiler

ARŞ'IN ÜSTÜNDE

Düğüm düğüm tıandıkça ezanlar
İnip kalbe dokundukça ezanlar
Savaş savaş okudukça ezanlar
Bir hoş destan başlar Arş'in üstünde

YUNUS NEREDE

Bir kalbi Kâbe'den üstün gösteren
Işığa yel vurdu fânus nerede
Gönlümce bir şeyler yakalamıştım
Yunus' u yitirdim Yunus nerede

TAM ANLAR BENİ

Neden bakmıyorsun Allah'ım bana
Kime dert açayım kim anlar beni
Bâri Muhammed'i göster rüyâmda
Anlarsa o anlar tam anlar beni.

ALTI YEDİ SENEDİR

Doktorum, verdiğin hapı yutarım
Ben altı benedir yedi senedir
Her hapı yuttukça hapı yutarım
Ben altı senedir yedi senedir

İTHAF
ETTİĞİ
ŞİİRLER

SIR MI OLMAKTA

-Cansız'a-

Şairim damlayan damlalar gibi
Âlem art ardına var mı olmakta
İç içe yoktan var hamleler gibi
Rüyâlar gerçek mi sır mı olmakta

Açık bir delinen senden sorduğu
Ha bire semâdan Rabb'in verdiği
Mevsimi gelince gözün gördüğü
Etraf beyazlık mı kar mı olmakta

Titreşiyor mızrak attıktan sonra
Canlı bir hareket tattıktan sonra
Atmakla titremek bittikten sonra
Nedeni çıktığı yer mi olmakta

Sinsi bir düşünce ezmede şimdi
Issız mânâlarda gezmede şimdi
Zâtını kalemim yazmada şimdi
Güneş her bakana yar mı olmakta

Üzülme suâlim düşündürse de
Lâkin Seydahmetd'im taşın derse de
Leyleği göç yolu aşındırsa da
Üzülen gönüller hür mü olmakta

.....
*Not: Bu şiir akrostiş olarak yazılmıştır. Şiirin birinci harfleri, yukardan aşağı okununca
ŞAİR AHMET CANSIZ GÜLLÜ adı okunmaktadır. (A.B.)*

DÜŞME

-Sn. Abdullmuttalip Der'eye

Gözleri gönlünce derûna baksa
Sakin ol kaşları kemâna düşme
Ne kadar izini derin bıraksa
Esrar içmiş gibi dumâna düşme

Sorma bu sevdâdan, elin de yanar
Kalbin de tutuşur dilin de yanar
En son tutunduğun dalın da yanar
Her gün ah çekecek zamâna düşme

Geçirme ömrünü gam yiye yiye
Gözünden damlalar düşmüştür, niye
Görse o sevgili "âh" der mi diye
Söz dinle gümândan gümâna düşme

Bir kuru sevdâdır gönlü genç eden
Belli ki sızın var biraz inceden
Tuğrası basılmış kırk yıl önceden
Yârin gönderdiği fermana düşme

Seydahmet ne çekti, ona sorsak da
Her gün heykel gibi durma ayakta
Gerçi bu sevdânın çâresi yok da
Elinden kaçacak dermâna düşme.

-1998 -

FUZÛLÎ

Çok boş efsâneler kurdun Fuzûlî
Sen her efsânedede vardın Fuzûlî

Dedin 'Allah yolu bir ah'tan geçer
Ah çektik, irfâna yordun Fuzûlî
Gözü âhu saçı siyâhtan geçer
Ne ise merâmın, derdin Fuzûlî

Biz on beş yaşında her âha yârken
Seni yâd ederdik sana uyarken
Doğrudan doğruya bir Allah varken
Mecâzdan mecâza sürdün fuzûlî

Döndün alev alev düşürdün köze
Ne Hakk'a ulaştık ne indik öze
Kaç Leylâ karıştı bildiğin söze
Türlü sevdâları ördün Fuzûlî

Biz yokken hayırda, nâ'da bîlâ'da
Mecnun çölde kaldı kalpler Leylâ'da
Sen ki karar kılıp yüce Mevlâ'da
Kaç başa kaç belâ sardın Fuzûlî

Çok çiçek yolladık yeller kokladı
Gerdan havasını tüller kokladı
Biz türkü söyledik eller kokladı
Sen hangi murâda erdin Fuzûlî

Ruhumuz kararmış mecâzda nur yok
Gerçi çok doğrusun 'aşkta sınır yok'
Biz başka mecnûnuz bizi tanımır yok
Diyar-ı zulmet'miş yurdun Fuzûlî

Kaç insan şah geldi avâne gitti
Ömürler o servi revâne gitti
Divâne Seydahmet divâne gitti
Sen, gerçek adını vurdun Fuzûlî.

30.04.1988

TESLİS

-Ö. Faruk Sevinçler'e-

Yalnız kalbin değil bütün vücudun
Yarı Şems' e açık yarı Allah'a
Afşin, Şems ve Allah, dönmüş teslise
Gönlünden çıkmıyor biri vallaha.

KEVEN-I^[1]*-Nezir Kevenî-*

Sabiha, güzelmiş lâtif ve şirin
 Daldığın gözlerde iz var mı Keven
 Bakarım hüznüne hüznün pek derin
 Kalbin alev almış buz var mı Keven

Seni bir incecik dal mı salladı
 Rüzgâr ırgaladı yol mu salladı
 Yoksa ayrılırken el mi salladı
 Onun da kalbinde köz var mı Keven

Gönlünde yürür mü yâr tane tane
 Damlar gözlerinden nar tane tane
 Yağar mı başına kar tane tane
 Bilmem aranızda söz var mı Keven

Askerlik uzun mu tükenmiyor mu
 Bir saz çalan yok mu dokunmuyor mu
 Sesin boğuluyor tıkanmıyor mu
 Yarana basacak tuz var mı Keven

Nezir, Pasinler'e Seydahmet adlı
 Kardeşten bir selam varsın kanatlı
 Yârin doldurduğu bâdeden tatlı
 Şu kambur dünyada haz var mı Keven.

[1] *Nezir Keven: 1968 yılında Elbistan'ın Balıkcıl köyünde doğmuş, saz çalıp şiir söyleyen, aşkı ile bağı dağlanmış, temiz mi temiz bir Anadolu genci idi. Bir vesile bizlerle tanışmıştı. Sohbetlerimizden büyük zevk duyduğunu ifade ederdi. Vakti geldi, askere gitti. Onu yalnız koymamak için ben ve Seydahmet sürekli yazıştık. Askerlikten geldi ve bir süre sonra çalışmak üzere Antalya'ya gitti. Gidiş o gidiş; bir iş kazasında Hakk'ın rahmetine kavuştu. Onun saflığı, garipliği, bağırının yanık oluşu, bizleri, özellikle Seydahmet'i çok etkilerdi. (A.B.)*

KEVEN'İM-2

-Nezir Keven'e-

Güzellerden âşıklara vefa yok
Oklarımız yayda kalır Keven'im
Kalbin var ya öyle ise cefâ çok
Onlar eski huyda kalır Keven'im

Şu dünyayı birbirine katsalar
Bir füzeyi bin liraya satsalar
Onun ile nazlı yâre atsalar
Cesedimiz Ay'da kalır Keven'im

Ah çekeriz dakikalar yıl olur
Of demeden yüreğimiz kül olur
Yâr kâhkül istese kafan kel olur
Tırnağımız tüyde kalır Keven'im

Oklarımız hedefine varsalar
Önümüze hazineler serseler
Erzurum'u Erzincan'ı verseler
Gözlerimiz köyde kalır Keven'im

Seydahmet'im tatmış aşkın zehrini
O da bilir gurbet elin kahrını
Gözün karar almaz Fırat nehrini
Balıkçıl'da çayda kalır Keven'im

22.04.1989 Saat:18.48

MÜDÜRÜM

*-Sn. Müdürümüz Alâeddin Kavaf beylerin 5.8.1990
tarihindeki düğün merasimlerinin anısına ithaf
ediyorum.-*

Hayırlı uğurlu yerli yerince
Bir düğün gördük ki daldık sevince
Sonradan düşündüm inceden ince
Ne kadar sevindim bilmez müdürüm
Bir daha bugünler gelmez müdürüm

Salon, sevgi sevgi kelâm halinde
Mutluluk ayakta selam halinde
Maraş Elbistan da sılâm halinde
Neşe bir tarafa salmaz müdürüm
Neşesiz bir nefes almaz müdürüm

Allah mutlu etsin severim seni
Ne tatlı bir dünya kurdun yepyeni
Şayet kulak verip dinlersen beni
Geç açan çiçekler solmaz müdürüm
Gerçekler yalancı olmaz müdürüm

Kaderde bir idik eskiyi bırak
Şimdi yolun aydın gözlerin berrak
Her mutlu haneye bir çocuk gerek
Sabreden saçını yolmaz müdürüm
Kimseden geriye kalmaz müdürüm

Böyle beş ağustos pazar da gelir
Sanma Seyit Ahmet kızar da gelir
Sevinçten kaç şiir yazar da gelir
Gözlerim sebepsiz dolmaz müdürüm
Talih her kapıyı çalmaz müdürüm.

CANSIZ İLE SEYDAHMET KARŞILIKLI ŞİİRLEŞTİLER:

BULUNUR

- Şair H. Ahmet Cansız Güllüden Seydahmet Kutuzman'a -

Şeyhim, Hatice'de hatmetme aşkı
Gönül veren gönül alan bulunur
Dertlerle doldurma sen evi barkı
Dertlerine derman olan bulunur

Sevilen akıllı seven delidir
Dudağında yangın olan bellidir
Bugün yaşın yirmiyse yarın ellidir
Aşka inanmayın yalan bulunur

Kanayan kalplere kan verilir mi
Gülen gölgelere can verilir mi
Cana can katmazsa, an verilir mi
Saçını başını yolan bulunur

Aziz dostum bülbül susar gül solar
Köprüünün altından geçtikçe sular
Düş görmeyen çok sabahsız uykular
Geçim derdi falan filan bulunur

Güzellikler Hakk'ın hikmet yapısı
Bizde gizli güzelliğin tapusu
Aşk, âşıkın elbet hacet kapısı
Küfür içinde iman bulan bulunur

Bin örgülü saça benzer sevgimiz
Sonsuz aşk da bahanedir, tertemiz
Cansız, Hakk'a giden yoldur gayemiz
Tevhit ummanına dalan bulunur

07.04.1984 Saat: 23.25

UĞRAMAZ

- Seydahmet Kutuzman'dan Hacı Ahmet Cansız Güllüye:

Aşkı Hatice'de hatmetmem amma
Elim bin örgülü saça uğramaz
Secde-i Rahman'a vardıkça Cansız
İnşallah sevgimiz hiçe uğramaz

Gönlümün bacası dumanlı tüter
Bir kadın elinden çektiğim yeter
Aşk gelince bütün sevgiler biter
Kalbimiz göçlerden göçe uğramaz

Deli rüzgâr olsam her yerde esmem
Beni sevmeyenin bağına basmam
Solmaz gül bulursam bülbülüm, susmam
Âşık yanıyorsa suça uğramaz

Güzellik Hakk'tandır sevdik hepimiz
Bütün sevgilere açık kapımız
Dersin elimizde, gizli tapumuz
Bilmem ki Hatice'm nice uğramaz

Ateş köz içinde geçirdik yılı
Değseydi yumazdı yârin de eli
Seyit Ahmet der ki bu ilham yeli
Gündüz uğrayınca gece uğramaz.

08.04.1984 Saat: 21.05

ONA
İTHAFLAR

Hacı Ahmet (Cansız) Güllüden:

GELİVER^[1]

Sabahın sarhoşu güllerle çiçekler geliver
Elimizden yine sevdâ içecekler geliver

Yarı baygın yine bin vecd ile dağlar dereler
İnleyip haşre kadar söyleyecekler geliver

Tutuşan gönle ateş yağmuru yağmak üzere
Açılan ellere rahmeyliyecekler geliver

Hayatın cilvesi, cümbüşleri dostlar başına
Mâ i tesnîm ile taltif edecekler geliver

Eğilip gölgene CANSIZ bakabildinse eğer
Tutuşup el ele tekbir verecekler geliver.

.....
^[1] Bu şiir akrostiştir; satırların yukarıdan aşağı ilk harfleri okununca
SEYİT AHMET çıkar. A.B.

Arif Bilgin'den:

HAYDİ ARTIK

-Müzmin Bekâr dostum Seyahmet Kutuzman'a-

Durma gayrı dostum bir sevgili seç
Döner de bu devran mahzun olursun
Kalmaz bahtın yüzü her zaman güleç
Gider elden imkân mahzun olursun

Neyine güvenir bakmazsın yaşa
Adın yazılmadan dikili taş
Uyma öyle gönlü boş arkadaş
Geçti nice zaman mahzun olursun

Bir kez gelir insan fâni dünyaya
Gel inat başını başıma daya
Nice bin güzel durmuş halaya
Muradın almazsan mahzun olursun

Neden çeksin dostlar sana ah ü vah
Güzeli güzele eş etmiş Allah
Geçirme vaktini hemen bu sabah
Tutmazsan bir koldan mahzun olursun

Hangi insan yetmiş kendi kendine
Muhakkak takılmış sevda bendine
Ateşperest olsan sarılsan dine
Geçmezsen bu yoldan mahzun olursun

Naz desem yakışmaz koskoca âdem
Kara göz olmazsa al sana bâdem
İlâhî kanunlar böyleymiş mâdem
Baş eğip uymazsan mahzun olursun

Vurup derdin taş inlersin Arif
Kendin söyler kendin dinlersin Arif
Her gönüle bir güzel ünlersin Arif
Duyulmazsa aman, mahzun olursun.

28 Haziran 1983

Arif Bilgin'den:

SANA DU'A SALMIŞIM

-Dostum Seydahmet Kutuzman'a-

Büyüğüsün elbet emirdir nazın
Gönlü nasıl kırar, kızgın avazın
Böyle tadın almam kış ile yazın
Belâyı elimle başa almışım

Hasret kaldı gönlüm güzel sohbeta
Çatık kaş saplanır kemiğe, etc
Dûçar olmuş gibi sonsuz gurbete
Ben kendi kendime garip kalmışım

Gelen konuverir kırık dalıma
Neden ortak olmaz müzmin acıma
Söylemek isterim derdimi amma
Üç aylık bebekten daha lâlmışım

Firak kabulümdür kalbim kan dolsa
İspat için feryat, eğer bir yolsa
Dosta zarar veren nimet de olsa
Nice bin birini taşa çalmışım

Anladın, anlayın ey arkadaşlar
Şu buruk gönlümde düğün bayram var
Gelmiş ve gelecek insanlar kadar
Sevgiyi yüklenen bir hamalmışım

Olsa da yürekte dert harman gibi
Deva vermez bir şey şu zaman gibi
Sen küskün olsan da bir düşman gibi
İnan ben sana hep dua salmışım

Arif'im ve lâkin haddimi bilmem
Kurşun gibi tokat yesem irkilmem
Dostta yaş dururken, kanımı silmem
Devasız dertten zor aşka dalmışım. [1]

28 Aralık 1985

[1] Seydahmet'in bana küçük bir sebeple başlayan kurgunluğu, bu şiirden sonra son bulmuştur. (A.B.)

Celalettin Kurt'tan:

DİL VER

-S. Ahmet Kutuzman'a-

Sevdâsı yürekte kanayan âşık
Çıkar kından kaleminin vaktidir
Susunluklar serzenîştir şiire
Mısralarda selâmının vaktidir
Çak çerâğî ışıldasın yüreğin
Gür soluklu kelâmının vaktidir

Ezgilerle yürü dağlara doğru
Yine su ver ve şiire sevgiye
Ceyhan'dan söz getir en gür nefesle
Doku nakış nakış dök Söğütlü'ye
Yanarsa âşıklar yanar sevdâdan
Kelâmdan, sevdâdan bu kaçış niye

Yangın başlar ise yürek tutuşur
Anladım içinde başlamış yyangın
Şiir sessizlikse doğum bekliyor
Hayat ki sürüyor, değil ki son gün
Umutla hududu barıştır gayrı
Ne gözyaşını dök, ne de hiç dövün

Demir işlenirse ışıldar imiş
Şiirde işçilik, ustalık ister
Ustalar çekerse sanattan eli
Çıraklar ustaya, emeğe küser
CANSIZ usta kar sesiydi yaşarken
Şimdi gönlümüzde sâbâca eser

Aramaksa gâye mânâ şehrini
İsterse tümünden yak kendi şehrini
Zaman yanılıdır yanılır bizi
Anlamak mutluluk, hata behrini
Meclisler sohbete, aşka muhtaçsa
Gel bâd-ı sabâyla doldur yerini

Hayat çileleri örse de kalbe
Yine de yürüyor, sürüyor hayat
Meşakkatler yüklense de sırtına
Pervasız dünyanın kahrına dayat
Şiir bir nesildir geçmişten beri
Şiire imza koy, ad ve soyad

Mirim sevdalanmak zamanı geldi
Kaldır aradaki sırlı perdeyi
Donan çok buudlu berrak seslerle
Türküler söyle, öz öz ülke deyi
“Her gece ay batarken tam tepemizden”
Üfle yanık yanık hüzzamdan neyi

Esrik duyguların soğuk rüzgârı
Esmesin nazlarla etrafımızda
“Ölüm ne yakındır, ne uzak bize”
Belki sıra bekler hep kapımızda
Üç günlük dünyada sevgiyken gerçek
Harcı, hamuru mu yok yapımızda

Tamamla boyutun yarım kalmasın
Ses yüklü şiirler gülce solmasın
Dosttan dostta sevgi gelir, kin değil
Yüreklere serzenişler dolmasın
Aç sayfayı tekrar başla yeniden
Kalem-kâğıt-ilham, küskün olmasın.

Âşık Mahrûmî Kayadan:

BİLİR MİSİN ÂMÂNI

-Seyyit Ahmet Kutuzman'a-

Bize hiç görünmez oldun hasta mısın sevdiğim
Akciğerine yerleşmiş sigaranın dumanı
Bugünlerde yazamaz oldun yasta mısın sevdiğim
Akciğerini kaplamış sigaranın dumanı
Hele ağır demli çaylar kısaltıyor zamanı

Sana sâdık yâr midir ki ondan ayrılamıyon
Yön tuttun bir hedefini ondan çevrilemiyon
Bir aşka kavruldun gittin başka kavrulamıyon
Akciğerini kaplamış sigaranın dumanı
Gel yakayı kurtar ondan bilir misin âmânı

Boğazında harıl harıl gizli çalar ıslığı
Boruna da bir kör tıpa akmaz eder musluğu
Bir zamanlar ben de içtim kör şeytanın pisliği
Nefes yollarını tıkar sigaranın dumanı
Gel atasözünü dinle ayağın cennet tanı

Çok içti bu KUL MAHRÛMÎ ondan sesi kısıldı
Anla beni ey kardeşim alışkanlık usuldü
Dördüncü Murat devrinde mey içenler basıldı
Akciğerini kaplamış sigaranın dumanı
İçtiğin şeytan pisliği Hakk'a salmaz insanı.

Hanifi Karâdan:

ŞEYH-İ ŞUÂRA

-Aziz dostum Seyit Ahmet Kutuzman'ın ardından-

Tarih: On iki Mart bir Cuma günü
Göç eyledi gitti Şeyh-i Şuâra
Saat, on altıda akşama doğru
Güneş gibi battı Şeyh-i Şuâra

Avcı oldu amma çok avlanmadı
Yüz verip birine pek tavlanmadı
Elli üç yaşadı hiç evlenmedi
Her acıyı tattı Şeyh-i Şuâra

O güzelim ömrü nasıl sarf etti
Çayla, sigarayla kendin mahvetti
Hayal gücü yüksek, pek hoş sohbetti
Nüktedân bir zattı Şeyh-i Şuâra

İyi atlar gitti iyi eyerle
Ruhu teslim etti güzel değerle
Kanser illetinden tek akciğerle
Uzun süre yattı Şeyh-i Xuara

Oku Kara'm oku, ölümü oku
Ecel ânı vücut kaldırmaz şoku
Sanat hayatına attığı oku
Ne de güzel attı Şeyh-i Şuâra
Mekânıysa, cennet olsun orada.

12 Mart 1999

Abdullmuttalip Der'eden:

KOCA ŞAİR - I -

*- Sevgili Seyit Ahmet Kutuzman'ın hastalamp şiir yazmayı
bırakması üzerine-*

Kader yola ağ örünce
Kıstın koca şair kıstın
Çaresiz bir dert görünce
Pustun koca şair pustun

Ak düşüyor karamıza
Keder girdi aramıza
Sen kanayan yaramıza
Bastın koca şair bastın

Sohbetimiz ocak gibi
Açılırdı kucak gibi
Neşemizi bıçak gibi
Kestin koca şair kestin

Çok vefalı bir yâr oldun
İlk ılık bir kar oldun
Üstümüzde rüzgâr oldun
Estin koca şair estin

Her gün ateş gibi yandın
Sönmedin, kime kandın
Boş konuşur bunlar, sandın
Küstün koca şair küstün

Bulmuyorsun çâremizi
Sarmıyorsun yâremizi
Duvar gibi aramızı
Kastın koca şair kastın

Bu çilemiz sonsuz sürer
Bir ok gibi kalbe girer
Umutları birer birer
Astın koca şair astın

Yüz şaire tek yeterken
Rehavete can atarken
Bülbül gibi, tam öterken
Sustun koca şair sustun.

31.08.1995

Abdulluttalip Der'eden:

KOCA ŞAIR - 2 -

-Sevgili S. Ahmet KUTUZMAN' a-

Biz bilirdik mahirini
Hoş görürdük kahırını
Tüm hastalık zehirini
Kustun koca şair kustun

Senin şiir yastık gibi
Okudukça bastık gibi
Top atmış bir lastik gibi
Fıstın koca şair fıstın.

31.08.1995

Abdulluttalip Der'eden:

ARTAR HASRETİN GÜN GEÇTİKÇE

*-S. Ahmet Kutuzman'ın ölüm yıl dönümü
münasebetiyle-*

Koca şair neden yerin dolmuyor
İnce ince hasret çeker dururum
Doya doya sohbet sensiz olmuyor
Gönlüme bin acı eker dururum

Şiiri sevdirdin kırmadın bizi
Taşdın yıllarca içinde sızı
Kara sevda olan vefasız kıızı
Demedin kafama takar dururum

Seni düşünürüm içten yanarken
Daldan dala geçtim uçup konarken
Gözlerim doluyor her an, anarken
Tat vermiyor hayat bıkar dururum

Kutsal düşünceyle kaynar pişerim
Pınar olur kayalardan düşerim
Yatağıma sığmaz olur taşarım
Çılgın sular gibi akar dururum

Çile dolu sabrı döktük taşırđık
Söyleyecek çok şey vardı şaşırđık
Yolumuzu tepelerden aşırđık
Şimdi gönül koymaz yıkar dururum

Sıladan bizleri kopardın attın
Derinden derine çileye battın
Elveda demeden toprağına yattın
Yollarda üzgün bakar dururum

Ben senin üstüne toprak atmadım
Üç gece uykusuz kaldım yatmadım
Ömrümde böyle acı tatmadım
Ağlarken ağıtlar yakar dururum.

Mustafa Türkten:

İM

-S. Ahmet Kutuzman'a dua ile-

Görkemli mezarlar
Siz ölümsüz sevdalarınız
Kırılğan aynalarınız
Sonrasız zamanlara

Görkemli mezarlar
Söz içinde sözdünüz
El içinde cennet
Tenha münâcaatlara

Görkemli mezarlar
Siz kanayan kayalarınız
Yüreklerdiniz, kurganlarınız
Üst üste yığılmış gizemlerdiniz

Görkemli mezarlar
Siz bitimsiz yollarınız
Şebi arustunuz / hırkaydınız
Fırat'ta / dostu atılan güldünüz

Görkemli mezarlar
Siz gerçeksiniz.

İLK DEFA
YAYINLANAN
ŞİİRLERİ

GİTTİ

Duysa da her cihetten bağrıma çaktım gitti
Duymasa da sevgili gönlümü yıktım gitti

Ömür boyu ben seni aklıma taktım gitti
Uğruna ben her şeyi yıllarca yıktım gitti

Bu sevdanın elinden usandım bıktım gitti
Aşkta özün özünü içime taktım gitti

Bazen divane oldum bazen ayıktım gitti
Bazen tebessüm ettim bazen kaş yıktım gitti

Bu bir eski masaldır arkama baktım gitti
Sanman derdim değişti çağladım aktım gitti

Bakin dostlar bir defa içimi döktüm gitti
Bir kapıdan girmiştım birinden çıktım gitti

Kim demiş bu derdimi gönlümden söktüm gitti
Aşkın yeri çok derin derinde ürktüm gitti

Kıyam etim dikildim diz üstü çöktüm gitti
Yürüdü aşk kervanı başımı çektim gitti

Mansur gibi bayrağı yükseğe diktim gitti
Bir dost bana gül attı boynumu büktüm gitti

OLMADI

Ömrümün bir kısmı mektepte geçti
Neye başladım da yarım olmadı
Zehir gibi aklım başımdan uçtu
Ömür boyu sevdim yârim olmadı

Düşündüm söyledim haklı dediler
Kimsede yok bunun akli dediler
İçinde bir ilim saklı dediler
Tevazu gösterdim yerim olmadı

Ben bunu boş yere söylemiyorum
Kimseye bir kahır eylemiyorum
Âşıkım deryayı boylamıyorum
Tekkeye yöneldim pirim olmadı

Sık sık şiir yazdım dinleyin biraz
Yanaklara sedef dudağa kiraz
Ne Bağdat'ı koydum ne Şam ne Şiraz
Hep feda eyledim sorum olmadı

Durmadan züğürtlük çektim bir ömür
Kızın gönlü mermer benimki demir
Bilirim evlenmek dinden bir emir
Kırk dokuz yaşadım karım olmadı

Bir Milli Piyango sevdası tuttu
Şeytan ümit verdi talih unuttu
Yandı o paralar dumanlar tüttü
Nasibime karşı zorum olmadı

Ben on bin koyunun hayalin kurdum
Önüme katarak yaylaya sürdüm
Soğuğa sıcağa göğsümü gerdim
Çoban oldum amma sürüm olmadı

Hangi dalı tuttum elimde kaldı
Ne yapmak istesem dilimde kaldı
Ümidim Ledünnî ilimde kaldı
Mûsâ değil idim Tur'um olmadı

Artık veda ettim gençlik çağına
Bildiğim ne varsa sattım çoğuna
Dostlar tohumumu hayal dağına
Çok ekтім biçtim de verim olmadı

Ne ettim eyledim hiç hoş değilim
Ömrümde bir dala konmuş değilim
Yuva yap diyorlar ben kuş değilim
Bülbül oldumsa da zarım olmadı

Gam yedim dert yedim ömrüm tükendi
Gülüm açmaz idi dalım dikendi
Seyd Ahmet derlerdi, bilirdi kendi
Hakkımda bir iyi yorum olmadı.

8. 11. 1995 Saat: 04.35

GİDER

Tatlı gün elden gider, sevda gönülden gider
Bir gün kurur bu ırmak bu sevda bu Nil'den gider.

ANLAMIYOM

Bana yârim ne diyorsun
Ne söylesem he diyorsun
Gelip gelip gidiyorsun
Bundan bir şey anlamıyom

Aşk vuslata kadar imiş
Bu da sana keder imiş
Anan baban ne der imiş
Dinlemiyom dinlemiyom

Konut monut sallamışın
Kanit manit yollamışın
Yanıt manit bellemişin
Yanlamıyom yanlamıyom

ANARDIN

Hiç sonu gelmeyin bitmeyen suçun
Şu bir türlü rahat etmeyen için
Mevla'nın katında şefaât için
Her ne derdin varsa ona sunardın

Uzatma Seydahmet sen sen olalı
İsim isim olalı san san olalı
Bir insan görürdün insan olalı
Muhammet ismini Hakk'la anardın

ALLAH'IM

Şairim borçluyum çarem tükendi
Sana Rabb'im diyen kuldur Allah'im
Umudum dostlarım parem tükendi
Fettah ismin ile güldür Allah'im

Gani'sin Samed'sin Malikülmülk'sün
Her mahlûk senindir Halikulhalk'sın
Hem Aziz hem Cebbar koca Melik'sin
Hazinende her şey boldur Allah'im

Vehhab'sın verirsin, ger'istemezsin
Kâinat senindir, yer istemezsin
Kulum bana muhtaç der, istemezsin
Şu aç gözlerimi doldur Allah'im

Ben kulum, suçluyum; günahım çoktur
Bildim senden başka Hak, İlah yoktur
Eşin benzerin yok, Kitab'ın hakır
Bizi rahmetine daldır Allah'im

Seyd Ahmet çaresiz sana sığındı
Ölümsüz zevalsiz cana sığındı
Her zaman sığınır gene sığındı
Burnumu yerlerden kaldır Allah'im.
(Âmîn)

30 Ocak 1995 Saat: 22.46

ACI GÖÇLERİ VAR ŞU LEYLEKLERİN

Ta nerden gelmişti üç mevsim önce
Kederli hüznü yorgun leylekler
Umutla döner de keder sevince
Gönül sahibidir kırgın leylekler

Gene boş yuvalar göç havası var
Koca Akdeniz'den Mısır'a kadar
Bu hayat kavgası bu da bir kader
Ayrılık var ama durgun leylekler

Yüz köyden yüzlerce leylekler geldi
Ceyhan kenarında toplandı, doldu
Kavim kavim iken bir millet oldu
Çok ağır başlılar ergin leylekler

Göç göç diyorlar, hep beyaz, cüretkâr
Nasıl kararlılar nasıl inatkâr
Gökte bir destan var nerde sanatkâr
Bütün şairlere dargın leylekler

Kavis kavis gidip döndüler gökte
Yeri kokladılar kandılar gökte
“Ayrıldık” diyerek yandılar gökte
Sanki düşman bastı sürgün leylekler

Süzüle süzüle indiler yere
Bir acı içinde kondular yere
Hasretle baktılar döndüler yere
Ezelden Mevla'ya vurgun leylekler

Bu yurt ev onlara çoğalmak üzere
Bir ulu emir var eğilmek üzere
Kavim kavim dönüp dağılmak üzere
Gider geri gelir bir gün leylekler

Her sene hep böyle göçer giderler
Artık ağlar gibi selam ederler
Ağlama Seyd Ahmet sonra ne derler
Yılan toplamakmış vergin, leylekler

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi

“Arkadaşım, can arkadaşım Seydahmet’in yüzü sürekli hayattan beklediğini bulamayanlara has, yarı küskün, yarı kurgın bir görünümü taşıdı. Esmer teni, enli ve kara bıyığı, enli ve karakaşı ile kaşlarının hemen üstünden başlayan gür ve asi saçlarının simsiyah oluşu yüzünü biraz daha azgın, biraz daha gölgeli gösterirdi. İlk bakışta hiç gülmeyen biri intibai bıraksa da gülmeyi, hatta kahkaha ile gülmeyi ne kadar çok severdi. İrice, anlamlı, kahve, ışıl ışıl yanan, zekâ pınarı olduğunu hemen belli eden gözleri... Fark edilen ve anında insanlara güven huzmesi yayan siması...

İnci, yakut, altın dolu, elmas dolu kalbi... Sadece zor ama haklı olarak kırıldıkları, af dilemedikçe affetmeyen katılığı da bir köşesinde taşıyan, mücevher dolu kalbi...

Latifeden hoşlanan; ama o nispette kırmaktan çekinen bir gül harmanı, bir çiçek bahçesi gönlü...”

Arif BİLGİN